

ဝဏ္ဏဘောင်

မရဏပလ္လေသံရှင်

ချင်း : ချင်း : ယွှင်း ဇာတ်လားကံ ဝုဏ္ဏဘောင်

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝဏ္ဏအောင်

မရဏပလ္လေသံရှင်

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

ထူးဆန်းသောသမားတော်ကြီး

လှေငယ်တစ်စင်းသည် ရေစီးအတိုင်း လျင်မြန်စွာစီးဆင်း
နေလေသည်။ အတန်ကြာသော် လှေငယ်လေးသည် တဖြည်းဖြည်း
ကမ်းဘက်သို့ဦးတည်လာလေသည်။

BURMESE
CLASSIC

ဒိုက်ပင်များ၊ ဗေဒါပင်များမှာပြန်ကြလျက်ရှိလေသည်။

အဘိုးအိုက လှေငယ်ကိုကမ်းတွင်ကပ်လျက်ရပ်လိုက်၏။

ယင်းတဒဂ်အချိန်တွင်းမှာပင်....

ထုံမင်း၏စူးရှသောမျက်လုံးအစုံက ကန်ဘောင်ပေါ်တွင်
ရုတ်တရက် ပြေးလွှားသွားသည့်လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။ အဘိုးအိုကလည်း တွေ့မြင်ရဟန်တူ၏။

သူသည် ကမ်းပေါ်သို့ပြေးတက်သွားကာ ထိုလူရိပ်နောက်
သို့လိုက်သွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

သူ လှေငယ်ပေါ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းက သူ့အားကြည့်ပြီး....

“ဘယ်သူလဲ”

ဟုဆီးကြိုမေးသည်။

အဘိုးအိုကခေါင်းခါယမ်း၏။

“မသိဘူး... ကျုပ်လိုက်လို့မမီတော့ဘူး”

ထုံမင်းကပြုံးသည်။

“သူ့ကိုကျုပ်သိတယ်ဗျ”

အဘိုးအိုက သူ့အားအံ့ဩစွာကြည့်၏။

“ဘယ်လို.... မင်းသိတယ်ဟုတ်လား”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်လိုက်ပြီး....

“သူ ဘယ်သူလဲကွ”

ထုံမင်းကအေးစက်စက်လေသံဖြင့်....

“ပေရို့စု”

ဟုတစ်လုံးချင်းပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုမှာ ပို၍မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်၏။

“ပေရို့စုဟုတ်လား... သူကဘယ်သူလဲကွယ့်”

ထုံမင်းကခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းပြီး....

မရုဏပလွေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၇

“ကျုပ်လဲ သူ့အကြောင်းသေချာမသိပါဘူး၊ သူက အပြာ
ရောင်အဝတ်အစားဝတ်တတ်ပြီး စာပေသမားပုံသဏ္ဌာန်လိုလိုပဲ၊ ဒါ
ပေမဲ့ သူက အင်မတန်စပ်စုတတ်လို့ ကျုပ်လဲ ခပ်ဝေးဝေးပဲနေခဲ့တာ
ဗျ”

အဘိုးအိုကအနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး....

“မင်းအကြည့်မှားနေသလား”

ဟုမေး၏။

ထုံမင်းကခေါင်းခါယမ်းလေသည်။

“မမှားပါဘူး... ဒီလူကို ကျုပ်ကြည့်မရလို့ ကောင်းကောင်း
ကြီးမှတ်မိနေပါတယ်”

အဘိုးအိုမျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီကောင်က ဘာလာရှုပ်ဦးမလို့လဲမသိဘူး”

သူက ထုံမင်းအားပန်းပေါ်သို့ထမ်းတင်လိုက်ပြီး....

“ကဲ... ကျုပ်တို့မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟုပြောပြီး ကုန်းပေါ်သို့တက်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၈ ။ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းစားမိသောအဆိပ်မှာ အလွန်ထူးခြားသောအဆိပ် တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။ ဤအဆိပ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိအရိုးများ ကိုက်ခဲကာ ခွန်အားများ အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွားစေသည့်အဆိပ် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် ပျော့ခွေနေ ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုက ထုံမင်းအားထမ်း၍လျှောက်လာရင်းမှ....

“မင်း အခြေအနေသိပ်ဆိုးနေပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်သည်။

ထုံမင်းက....

“အရိုးတွေ အက်ကွဲလုမတတ်ကိုက်ခဲနေတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ခံနိုင် ရည်ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါနဲ့အခု ကျွန်တော်တို့ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အဘိုးအိုက....

“သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဆီပို့ပေးမလို့လေ”

“ဗျာ... သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဆီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ... ဒီသမားတော်ကြီးက တစ်မျိုးပဲကွ၊ အကယ် ၍ မင်းကိုသူက ဘယ်သူလာဖို့တာလဲလို့မေးရင် ကျုပ်လာဖို့တယ်လို့ မပြောနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

မရုဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ။ ၉

“ဒါတွေမေးမနေပါနဲ့... ကျုပ်ပြောတာကိုပဲမှတ်ထားပါ”

“ကောင်းပါပြီ... ဒါနဲ့ သမားတော်ကြီးရဲ့ နာမည်ကဘယ်သူ လဲဗျ”

“သံမဏိအသည်းသမားတော်ကြီးပဲ”

ထုံမင်းအလွန်အံ့သြသွားသည်။

“ဗျာ... နာမည်ကထူးခြားလှချည်လား”

အဘိုးအိုကပြုံးမိ၏။

“ဟုတ်တယ်... နာမည်ထူးဆန်းသလို လူကလဲ ထူးဆန်းနေ တယ်လေ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူကကျုပ်ကိုကုပေးပါမလား”

“ဒါကတော့ မင်းရဲ့ ကံတရားပေါ့ကွာ”

၀၀၀၀

၁၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

အဘိုးအိုက ထုံမင်းအားပန်းပေါ်တင်ထမ်း၍ တောင်ပေါ်
လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာ၏။

ထုံမင်းသည် အဘိုးအို၏ပန်းပေါ်မှလိုက်လာရင်း....

“ဒါနဲ့နေပါဦး... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ဒုက္ခခံပြီး ကူ
ညီနေရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းသည်။

အဘိုးအိုကခြေလှမ်းသွက်သွက်လျှောက်လာရင်း....

“နောက်တော့မင်းသိရမှာပေါ့... အခုအရေးကြီးတာက မင်း
မိထားတဲ့အဆိပ်တွေပျောက်ဖို့ပါပဲ”

ပြောရင်းဆက်သွားနေ၏။

ထိုအချိန်တွင်....

ရုတ်တရက် လူရိပ်များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုမြင်ရလေ
၏။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူရှစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူတို့၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်၌ ရွှေခြည်ဖြင့်ယက်လုပ်ထား
သောခြင်္သေ့အမှတ်အသားပါရှိသည်။

အဘိုးအို၏ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“မင်း ဒီမှာခဏနေဦး၊ ကျုပ် ဒီကောင်တွေကို အရင်ရှင်းပစ်
လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ထုံမင်းအားမြေပေါ်ချထားလိုက်သည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၁

ထို့နောက်....

သူအဘိုးအိုသည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူများ
နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး....

“ဟေ့... မင်းတို့ဘာလုပ်တာလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူရှစ်ယောက်ထဲမှ...

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက....

“ကျုပ်တို့ကခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေပါ”

အဘိုးအိုက အေးစက်စက်မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း
ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျုပ်သိပါတယ်... အခု မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ရဲ့
သွားလမ်းကိုပိတ်ဆို့ထားရတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

ထိုလူက ပန်းပေါ်မှထုံမင်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး....

“သူကဘယ်သူလဲ”

အဘိုးအိုကမဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

“မင်းတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့မေးတာလဲ”

ထိုလူကခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... သူဟာ ကျုပ်တို့အလိုရှိတဲ့လူ ဟုတ်
မဟုတ်ဆိုတာသိချင်လို့ပါ”

သူကစကားဆက်သည်။

၁၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“တကယ်လို့ သူဟာ ကျုပ်တို့အလိုရှိတဲ့လူမဟုတ်ဘူးဆိုရင် လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူး”

အဘိုးအိုကမဲ့ပြီးပြီးသည်။

“ဆိုပါဦး... မင်းတို့ကဘယ်သူ့ကိုအလိုရှိ” ၁”

ထိုလူက အေးစက်စက်လေသံဖြင့်....

“ရွှေကျားရဲတိုက်က သခင်လေးထုံမင်းဆိုတဲ့လူကို ”

“ဟာ... မင်းတို့က သူ့ကိုဘာဖြစ်လို့လိုချင်တာလဲ

“ခင်ဗျား အတော်စကားကြော့ရှည်တဲ့အဘိုးကြီးပါလား၊

ကဲ... ခင်ဗျားထမ်းလာတဲ့လူကိုကျုပ်တို့စစ်ဆေးမယ်၊ ခင်ဗျား ဘေးကိုဖယ်စမ်း”

အဘိုးအိုက သူ့နောက်မှထုံမင်းအား လှည့်ကြည့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“မင်းက ကျုပ်ကိုလာပြီးအမိန့်ပေးနေတာကိုး၊ တစ်ခုတော့ ကျုပ်မေးပါရစေ”

“မေး”

“မင်းတို့ကဘာတွေမို့ ကျုပ်က မင်းတို့စကားကိုနားထောင်ရမှာလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသော ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် သူ၏စကားကြောင့်ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားကြ၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၃

သူတို့သည် ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

“ခြမ်း... ခြမ်း”

ထို့နောက် အဘိုးအိုအားဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

အဘိုးအိုက ခါးကြားထဲမှတစ်တောင်ကျော်ကျော်ခန့်သာရှိသောတုတ်တစ်ချောင်းကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ယခုမှ...

ထိုအဘိုးအိုမှာ လေလွင့်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထုံမင်းသိလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်... လေလွင့်ဂိုဏ်းက အဘယ်ကြောင့် မိမိအားအမြဲတစေလိုက်လံကူညီနေသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ယင်းအချိန်တွင်...

အဘိုးအိုသည် ခွေးရိုက်တုတ်ကိုကိုင်လျက် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှ လူများအား တည်ငြိမ်စွာအကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသောခြင်္သေ့ရဲတိုက်သားများထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူထံသို့သာ အထူးအာရုံစိုက်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သောလူကလည်း အဘိုးအိုအားပြန်လည်စိုက်ကြည့်ရင်းမှ....

၁၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“ဒီမှာ ကျုပ်တို့ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်က အမိန့်ကို ဖိဆန်ဖို့ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလား”

ဟု အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခြင်္သေ့ရဲတိုက်က လူမှမဟုတ်ဘဲ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ထို့လူက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားက ဒီ လောက်တောင် ခေါင်းမာနေတော့လဲ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောပြီး လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

သူ့လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် သူ့လက်အောက် ငယ်သားများသည်....

“ယား....”

အော်ဟစ်မာန်သွင်းကာ တရကြမ်းဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြလေ တော့၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို တိုက်သံခိုက်သံများ ဆူညံစွာ ထွက် ပေါ်လာလေသည်။ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှ အဘိုးအိုက ခွေးရိုက်တုတ်ကို အသုံးပြုကာ သူ့အားတိုက်ခိုက်လာကြသည့် ဓားရှစ်လက်ကို ခုခံကာ ကွယ်နေလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၅

“ယား....”

“ခြမ်း... ခြမ်း... ခြမ်း...”

“ဝို....”

“ဝှစ်...”

တိုက်ပွဲကား ပြင်းထန်လှပေတော့သည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှ အဘိုးအို၏ ခွေးရိုက်တုတ်သည် ဓားရှစ် လက်ကြားတွင် ကူးလူးလှုပ်ရှားလျက်ရှိနေလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဓားသမားရှစ်ယောက်တို့၏ တိုက် ခိုက်မှုမှာ တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ပို၍ ပြင်းထန်လာလေသည်။

သူတို့၏ တိုက်ခိုက်ပုံအရ...

သူတို့သည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှပေသည်။

သူတို့ရှစ်ယောက်၏ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်မှုကို တော်ရုံတန်ရုံ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်ချေ။

သို့သော် သူတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုများကို အဘိုးအိုက ကောင်းစွာ ခုခံကာ ကွယ်နိုင်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှ လူများကို အနိုင်ယူနိုင်ခြင်းမ ရှိသည့်တိုင်အောင် ရှုံးနိမ့်ခြင်းလည်း မရှိပါချေ။

ထို့အတူ....

၁၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

အဘိုးအိုသည် ထိုလူရှစ်ယောက်အားထိုးဖောက်ထွက်သွား
နိုင်စွမ်းလည်းမရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့်....

တိုက်ပွဲအခြေအနေမှာ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ
အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များ တဖြည်းဖြည်းကြာမြင့်လာသည့်တိုင်
အောင် မည်သည့်ဘက်ကမျှ အသာစီးရယူနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ပြင်းထန်
စွာဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေကြရဆဲဖြစ်နေလေသည်။

ထိုမင်းမှာ သူတို့၏တိုက်ပွဲအား တွေ့မြင်နေရသော်လည်း
မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုအတွက် စိတ်လှုပ်
ရှားစွာဖြင့်ငေးကြည့်နေရလေသည်။

ယင်းအချိန်တွင်....

ရုတ်တရက် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် သူတို့၏တိုက်ပွဲထဲသို့ လျှပ်
တစ်ပြက်ဝင်ရောက်လာပြီး လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲမှ အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုဝင်းလက်
သွားကာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူတစ်
ယောက်ထံသို့ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

“အား....”

ရုတ်တရက် စူးရှနာကျင်သောအော်သံနှင့်အတူ....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၇

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူမှာ မြေပေါ်သို့ လဲကျ
သွားလေ၏။

တိုက်ခိုက်နေသော အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ခြင်္သေ့
ရဲတိုက်မှလူများမှာ....

ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် နောက်
သို့ပြိုင်တူခုန်ဆုတ်ကာ တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်သည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းသားအဘိုးအိုကလည်း တိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်
တန့်လိုက်လေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်သူများ၏ ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်သူက မိမိအဖွဲ့သားအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည့်လူကို စိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ... အပြာရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသောစာပေ
သမားပေရို ဝိနိပင်ဖြစ်၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက တစ်ချက်မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဟေ... မင်းကကျုပ်တို့ကိုစွဲထဲ ဘာကိစ္စနဲ့ဝင်ရှုပ်တာလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။

ပေရို ဝိနိက စကားမပြောပါ။

သူသည် အေးစက်စက်မျက်လုံးများဖြင့်သာထိုလူအားစိုက်
ကြည့်နေလေသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက သူ့အားစူးရှစိုက်ကြည့်
လိုက်ပြီး....

“ဟေ့လူ... မေးနေတာမကြားဘူးလ၊ မင်းဘယ်သူလဲ”
ပေရိုဝိန်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ကျုပ်ကိုဘာမှမေးနေစရာမလိုဘူး”
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားလေသည်။
သူက ပေရိုဝိန်အားစူးစိုက်၍ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်တို့ဟာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေဆိုတာ မင်းမသိဘူး

လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ပေရိုဝိန်ကပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“သိသားပဲ... ကျုပ်က ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေကို ဂရုမစိုက်
လို့ အခုလိုဝင်ရှုပ်တာပေါ့”

ပေရိုဝိန်၏စကားကြောင့် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူဒေါသခြောင်း
ခြောင်းထွက်သွားလေသည်။

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ကြ
မယ်... တကယ်လို့ကျုပ်နိုင်ခဲ့ရင် ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့လူကိုခေါ်သွားခွင့်
ပြုရမယ်”

ပေရိုဝိန်က သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားရှုံးခဲ့ရင်ကော”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူလူက....

“ကျုပ်ရှုံးခဲ့ရင်တော့... ဒီနေရာက ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွား
မယ်”

ပေရိုဝိန်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကဲ... ခင်ဗျား စတိုက်ပေတော့”

သူ၏စကားဆုံးသောအခါ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက စကား
တစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ ပေရိုဝိန်၏
ရင်ဝသို့ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ပေရိုဝိန်ကလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ကာ ထိုလူရိုက်ချလာသည့်
လက်ဝါးကိုပင့်ခံပေးလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း....”

ဟူသောအသံတစ်သံကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။

ပေရိုဝိန်နှင့်ထိုလူ နောက်သို့ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းစီဆုတ်သွား
ရလေသည်။

ထိုလူသည် ပေရိုဝိန်၏အတွင်းအားကို အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ
ဖြင့် မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်သေးသွယ်လှသောပေရိုဝိန်အနေဖြင့် မိမိ
၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ခံနိုင်လိမ့်မည်ဟုမထင်ခဲ့ချေ။

ပေရိုဝိန်ကို မိမိလက်ဝါးတစ်ချက်တည်းနှင့် အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့မိ
မည်ဟုအပိုင်တွက်ထားခဲ့သည်။

၂၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သို့သော် ထင်ထားသလိုဖြစ်မလာသည့်အခါ သူအံ့သြသွားရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ပေရိုဝန်အားကြည့်နေစဉ် မှာပင်....

ရုတ်တရက် ပေရိုဝန်၏ခန္ဓာကိုယ်က လေထဲမြောက်တက်သွားပြီး သူ၏ရင်ဝသို့ခြေစုံကန်ချလိုက်လေတော့၏။

ပေရိုဝန်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်စီးလက်သည့်အလားလျှင် မြန်လွန်းလှသဖြင့် ထိုလူမှာ မည်သို့မျှရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း....”

“ဝေ့....”

သူ၏ပါးစပ်ထဲမှသွေးများ ပွက်ခနဲအန်ထွက်လာ၏။

သူသည် ကြိုးစား၍လူးလိုမ့်ထလိုက်လေသည်။

ပေရိုဝန်က သူ့အားကြည့်ပြီး....

“ကဲ... ခင်ဗျားရှုံးသွားပြီ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ကတိအတိုင်း အခုချက်ချင်း ခင်ဗျားလူတွေကိုခေါ်ပြီး ဒီနေရာကနေထွက်သွားပါ”

ဟုပြောလေသည်။

ထိုလူက ဒယီးဒယိုင်ဖြင့်ထလာသည်။ ထို့နောက် မဲ့ပြုံးပြုံး

ကာ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၂၁

“ကောင်းပြီ... ကျုပ် ကတိအတိုင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားပါမယ်၊ တစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ်... မင်းကို တစ်နေ့မှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်က ကောင်းကောင်းကြီးခုကွပေးလိမ့်မယ်”

ကြိမ်းဝါးပြီးလှည့်ထွက်စဉ် သူ၏ရင်ဝတွင် ပြင်းထန်စွာ အောင့်တက်လာသဖြင့် ခြေလှမ်းယိမ်းယိုင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်....

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူနှစ်ယောက်က ကမန်းကတမ်းပြေး၍ထိန်းကာတွဲထူထားလိုက်ရ၏။

ကျန်လူများကလည်း မြေပြင်ပေါ် လဲကျနေသည့်လူအား ပွေ့ထူလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ပေရိုဝန်က လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုနှင့်ထုံမင်းတို့အားတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးပြီးပြလိုက်၏။ ထို့နောက်....

“ကဲ... ကျုပ်မှာကိစ္စရှိလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုပြောဆိုနှုတ်ဆက်ကာ ထိုနေရာမှလျင်မြန်စွာပြေးထွက်သွားသည်။ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုသည် ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားသည့်ပေရိုဝန်အားကြည့်ကာ ငေးငိုင့်တွေဝေသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

၂၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုသည် အတန်ကြာအောင် ငေးခိုင်း
နေရာမှ ထုံမင်းကိုကြည့်သည်။

“သူကဘယ်သူလဲကွ... မင်းနဲ့သိသလား”

ဟုမေးလိုက်၏။

သူခေါင်းညိတ်သည်။

“ပေရို၊ ဝိန်ဆိုတာသူပေါ့”

အဘိုးအိုက တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့်
စိုက်ကြည့်၏။

“မင်းနဲ့သူ အတော်ရင်းနှီးလို့လား”

သူခေါင်းခါယမ်းလေသည်။

“သိပ်မရင်းနှီးပါဘူး... ဟိုတစ်ချိန်က အရက်အတူသောက်
ခဲ့ဖူးတာပဲရှိပါတယ်၊ သူက စကားများလွန်းလို့ အဲဒီအချိန်ကတည်းက
ကျုပ် သူ့ကိုစိတ်ကုန်ခဲ့တာ”

အဘိုးအိုကအံ့သြသွားဟန်ဖြင့်...

“ဟာ... ဒါဆိုရင် သူ မင်းကိုအခုလိုဝင်ကူညီတာ အတော့်ကို
အံ့သြစရာပဲကွ”

ထုံမင်းကခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်တောင် သူ့ကို အတော်လေးအံ့သြနေ
မိတာဗျ”

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၂၃

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလေသည်။

“အင်း... အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ အခုအရေးကြီးတာ
က မင်းကိုသမားတော်ကြီးအိမ်ပို့ဖို့ပဲ”

ဟုပြောပြီး ထုံမင်းကို ပန်းပေါ်တွင်ထမ်းကာ ခြေလှမ်းကျ
ကျဖြင့်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဝါးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသောအိမ်ကလေးတစ်လုံး
က တောင်ထိပ်ပေါ်၌ ထီးတည်းကြီးတည်ရှိနေသည်။

ယင်းဝါးအိမ်နှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် အုတ်ကြွပ်နီဖြင့်
မိုးထားသော အဆောက်အဦးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုအဆောက်အဦးအား
ဝါးပင်များကြားမှတွေ့မြင်နေရသည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုသည် ပခုံးပေါ်ထမ်းထားသည့်
ထုံမင်းအားချပြီး ဝါးအိမ်ဆီသို့ညွှန်ပြ၏။

“ဟောဟိုကအိမ်ကိုတွေ့လား”

ဟုမေးလိုက်၏။

ထုံမင်းကခေါင်းညိတ်သည်။

“တွေ့ပါတယ်”

အဘိုးအိုက....

“အဲဒါဟာ သံမဏိအသည်းသမားတော်ကြီးနေတဲ့အိမ်ပဲ...”

မင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းသွားပေတော့”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သည်။

“ခင်ဗျားကော မလိုက်တော့ဘူးလား”

အဘိုးအိုကခေါင်းခါသည်။

“မလိုက်တော့ဘူး၊ အကယ်၍ သူကမင်းကို ဒီနေရာ ဘယ်
သူလိုက်ဖို့သလဲလို့မေးခဲ့ရင် ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲလာတာလို့ပြော”

ဟုမှာကြားလိုက်သည်။

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘိုးအိုကစိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်ခေါင်းခါသည်။

“အဲဒါတွေမေးမနေနဲ့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာပြောပါ”

သူကသစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကိုချိုးပေးပြီး....

“ကဲ... မင်းဒီသစ်ကိုင်းကိုအားပြုပြီးလျှောက်သွားပေတော့”

ဟုပြောပြီး ထိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ကာထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

ထုံမင်းသည် သစ်ကိုင်းကိုအားပြုကာ ဝါးအိမ်ရှိရာသို့ တရွေ့
ရွေ့လျှောက်သွားလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့လျှောက်သွားရင်းမှ သက်ရှိလူသားတစ်
ယောက်က ယခုကဲ့သို့သက်မဲ့သစ်ကိုင်းကို အားပြုလျှောက်နေခြင်း
အတွက် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရယ်ချင်လာမိလေသည်။

ပြီးနောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာမိ၏။

သူသည် သစ်ကိုင်းကိုအားပြု၍လျှောက်လာရင်း အရိုးများ
ထဲမှတဆစ်ဆစ်နာကျင်ကိုက်ခဲနေခြင်းကြောင့် ခေတ္တနားလိုက်ရလေ
သည်။ ဤသို့ဖြင့် ခေတ္တနားလိုက် ဆက်လျှောက်လိုက်ဖြင့်လျှောက်
လာခဲ့ရာ မကြာမီ ဝါးအိမ်လေး၏တံခါးဝသို့ရောက်ရှိလာ၏။

၂၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ဝါးအိမ်တံခါးဝသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ့ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံးချွေးများဖြင့်စို၍နေလေပြီ။

အားအင်ကုန်ခမ်းကာ မောပမ်းလာသဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချပြီးခေတ္တအမောဖြေလိုက်ရသည်။

ပြီးမှ တံခါးခေါက်၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

သူ၏တံခါးခေါက်သံဆုံးသွားသည်နှင့်တံခါးပွင့်သွားသည်။

တံခါးလာဖွင့်သူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသောလူငယ်တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။

သူ၏ရုပ်သွင်မှာ ခန့်ညားချောမောကာ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီဝတ်
ဆင်ထားသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာမူ ရုပ်ရည်ချောမောမှုနှင့် လိုက်ဖက်
ခြင်းမရှိဘဲအေးစက်ခက်ထန်လှပေသည်။

သူသည် ထုံမင်းအားမျက်မှောင်ကုပ်ရင်း စူးစူးစိုက်စိုက် အ
က်ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ တင်းမာသောလေသံဖြင့်....

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟုမေးမြန်း၏။

ထုံမင်းသည် သူ၏ရင့်သီးသောဆက်ဆံမှုကြောင့် ရင်ထဲ၌
ခံပြင်းလာမိသည်။

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၂၇

သို့သော် ခံပြင်းစိတ်ကိုချုပ်တည်းပြီး....

“ကျုပ် သမားတော်ကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောသည်။

လူငယ် မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ထုံမင်းက....

“ကျုပ်အဆိပ်မိထားလို့ ဆေးကုသချင်လို့ပါ”

လူငယ်ကသူ့အားကြည့်ပြီး....

“ဘာ... ဒီနေရာကိုဆေးကုမလို့လာတာဟုတ်လား”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

လူငယ်ကမဲ့ပြုံးပြုံး၏။

“ဒီနေရာမှာ ဆေးကုတယ်ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ရှိနေလို့လား”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ဒီနေရာကိုလာတာလဲ”

ထုံမင်းမည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

လူငယ်ကစကားဆက်သည်။

“ဒါနဲ့... ခင်ဗျားကိုဘယ်သူက ဒီနေရာမှာဆေးကုတယ်လို့

လမ်းညွှန်လိုက်တာလဲ”

၂၈ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

“သိုင်းလောကထဲကမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ”

လူငယ်၏မျက်နှာထား တင်းမာသွားသည်။

“အဲဒီလူရဲ့ နာမည်ကိုပြောပါ”

ထုံမင်းခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မသိပါဘူး”

လူငယ်မျက်မှောင်ကုပ်သည်။

“ဒါဆိုရင် သူကဘယ်ဂိုဏ်းကလဲ”

ထုံမင်းကခေါင်းယမ်းပြန်၏။

“ဒါလဲ ကျုပ်မသိဘူး”

လူငယ်က အတန်ကြာအောင် သူ့အားစူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ....

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မြေကြီးပေါ်မှာထိုင်နေရ

တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းသည်။ ထုံမင်းကသက်ပြင်းချသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်က လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ပေါ့”

လူငယ်မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခြေထောက်နှစ်ဖက်ရှိပါလျက်နဲ့ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး

ဟုတ်လား”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၂၉

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်... ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့နေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်က ပန်းပေါ်ထမ်းပြီးခေါ်လာလို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် လူငယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်လုံး တစ်ချက်စေ့၍အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့်....

“အခု အဲဒီလူကော”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထုံမင်းက....

“သူ ပြန်သွားပါပြီ”

လူငယ်က သူ့အားကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက် ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံဖြင့်....

“ခင်ဗျား ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်သွားတာကောင်း လိမ့်မယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သမားတော်ကြီးမှမရှိဘူး၊ တကယ်လို့ သမားတော်ကြီးရှိခဲ့ရင်လဲ ဆေးကုပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

လူငယ်သည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် တံခါးကိုကိုင်ခနဲပိတ်လိုက် လေတော့သည်။

၀၀၀၀

၃၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“ဂျိမ်း...”

လူငယ်သည် ရိုင်းပျဉ္စာပင် တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

ထုံမင်းသည် ပိတ်သွားသောတံခါးကိုကြည့်ကာ ဒေါသ
ခြောင်းခြောင်းထွက်လာလေ၏။

ထိုလူငယ်သည် သမားတော်ကြီး၏တပည့်တစ်ဦးပင်ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟုတွေးမိသည်။

တပည့်ကိုတွေ့မြင်ရသည်နှင့် ဆရာမှာ မည်ကဲ့သို့လူစား
မျိုးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ခန့်မှန်းရရှိလိုက်လေသည်။

သူသည် လူမှုရေးခေါင်းပါးလွန်းသော လူရွယ်၏ဆက်ဆံမှု
ကိုကြည့်ကာ ဒေါသမချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ သစ်ကိုင်းဖြင့်တံခါးကို
အရှိန်ပြင်းစွာလွှဲရိုက်လိုက်မိ၏။

“ဝုန်း...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ စေ့ရုံသာစေ့ထားသောတံခါးမှာ ဝုန်း
ခနဲပွင့်သွားလေတော့သည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် လူငယ်သည် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်
လာ၏။ သူသည် ထုံမင်းအားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူ၏အသံက အေးစက်စက်ထန်နေလေသည်။

ထုံမင်းက သူ့အပေါ်မကျေမနပ်ဖြစ်နေသောကြောင့်...

မရုဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၃၁

စဉ်းစားခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ....

“တံခါးရိုက်ဖွင့်တာလေ... မင်းမတွေ့ဘူးလား”

ဟု တင်းမာသောလေသံဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်၏။

လူငယ်ကခါးထောက်၍ သူ့အား စူးရှစွာစိုက်ကြည့်လိုက်
ပြီး...

“ဒီနေရာဟာလူသတ်တဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ အ
သားလွတ်စော်ကားလာရင်တော့ သည်းခံတတ်တဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ နားလည်ထားစမ်းပါ”

မာကျောခက်ထန်သည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီး၍ ပြန်ပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏စကားသံ
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ယင်းစကားသံနှင့်တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အသက်ခြောက်
ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသောအဘိုးအိုတစ်ယောက် အခန်းထဲမှလှမ်းထွက်
လာလေသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ရွှေဝါရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်
ဆင်ထား၏။ လက်ထဲ၌ တောင်ဈေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်ကို
တွေ့မြင်ရလေသည်။

၃၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သူ၏ဆံပင်နှင့်မျက်ခုံးမွေးများမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဖွေးလျက် ရှိနေလေသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ လူငယ်၏မျက်နှာထက်ပင် ပို၍အေးစက် နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

ထုံမင်းသည် အဘိုးအို၏အေးစက်သောမျက်နှာကိုမြင်တွေ့ လိုက်ရသည်နှင့် သံမဏိအသည်းသမားတော်ကြီးဟု ခန့်မှန်းသိရှိ လိုက်လေသည်။

လူငယ်ကထိုအဘိုးအိုအားတွေ့သည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် ကာ ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ....

“ဖေဖေ သူက ဆေးကုမလို့ရောက်လာတာလို့ပြောပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကငြင်းလွှတ်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်တာကို သူက သစ်ကိုင်းနဲ့ ရိုက်ပြီး....”

သူ၏စကားမဆုံးမီ သံမဏိအသည်းသမားတော်ကြီးက ထုံမင်းအား အေးစက်စက်မျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်ပြီး....

“မင်းကဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထုံမင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဂါရဝပြုလေသည်။

“ကျွန်တော်အဆိပ်တစ်မျိုးမိထားပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၃၃

စလုံး လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင်အရိုးတွေကိုက်ခဲနေလို့ပါ”

ထုံမင်းကဝေဒနာကိုရှင်းပြ၏။

သူ၏စကားကြောင့် သံမဏိအသည်းသမားတော်ကြီးမှာ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“နေပါဦး မင်းကအဆိပ်မိပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင်ဖြစ် နေတာဆိုတော့ ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

သူ၏အသံမှာ ရှေ့ခွဲထက်ပင်အေးစက်နေလေသည်။

ထုံမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကြိတ်၍ချရင်း....

“ကျွန်တော်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လိုက်ပို့ပေးတာပါ”

အဘိုးအိုကအနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ....

“မင်းမိတ်ဆွေကဘယ်သူလဲ”

ထုံမင်းကမချိုးပြီးပြီးကာခေါင်းခါယမ်းသည်။

“သူ့နာမည်ကျွန်တော်မသိဘူး”

“မင်းညာနေတာလား”

“မညာပါဘူးဗျာ”

အဘိုးအိုကအနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး....

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် သူ့ပုံသဏ္ဌာန်ကိုပြောပါ”

“ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

၃၄ ။ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းက....

“ရုပ်ဆိုးလို့ခေါ်ပါတယ်”

သမားတော်ကြီးက သူ့အားစူးရှစွာစိုက်ကြည့်၏။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့မျက်နှာအတူတပ်ထားရတာလဲ”

ထုံမင်းသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလေသည်။

“ကျွန်တော်ကသိပ်ရုပ်ဆိုးလို့ပါဗျာ”

သမားတော်ကြီးက....

“ဒါ အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပါပဲ”

“အမှန်ဆိုရင် မင်းရဲ့မျက်နှာတုကိုချွတ်လိုက်ပါ”

ထုံမင်းကမျက်နှာတုကိုချွတ်ရလေသည်။

သမားတော်ကြီးက သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်းမှ....

“မင်းနာမည်ပြော”

“ထုံမင်းပါ”

သမားတော်ကြီး၏မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

ထုံမင်းအားမယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းက ရွှေကျားရဲတိုက်ပိုင်ရှင်ထုံမင်းပေါ့ဟုတ်လား”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ။ ၃၅

သမားတော်ကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဂရုဏာသက်သော
အရိပ်အယောင်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“နေပါဦး မင်းမျက်နှာကဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

ထုံမင်းကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

“ဒဏ်ရာရသွားတာပါ”

“ဘယ်လိုဒဏ်ရာရသွားတာလဲ”

“ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေနဲ့တိုက်ခိုက်ရင်း ချောက်ကမ်းပါးထဲ
ကျသွားတာပါ”

သမားတော်ကြီးမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“အင်... ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေက အင်အားသုံးပြီးလူတွေ
ကိုအကြီးအကျယ်ဒုက္ခပေးနေပါပေါ့လား”

ထိုအချိန်တွင်... လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် အိပ်ခန်းထဲမှ
ပြေးထွက်လာ၏။ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးမယ်ယကွပင်ဖြစ်၏။

ထုံမင်းသည် သူမအားမမျှော်လင့်ဘဲတွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်
အလွန်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဟင်... မေမေကြီး၊ မေမေကြီးပါလား”

ဟုလွှတ်ခနဲရေရွတ်မိသည်။

မယ်ယကွကထုံမင်းအားစေ့စေ့ကြည့်ပြီး....

“မင်းက သခင်လေးထုံမင်းမဟုတ်လား”

၃၆ ။ ဝဏ္ဏအောင်

ဟုအံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့်မေးမြန်းလေသည်။

သူကခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ထမင်းဆိုင်မီးရှို့ခံရပြီးတဲ့နောက် မေမေကြီးရဲ့သတင်းကိုကျွန်တော်စုံစမ်းခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုံးဝသတင်းမကြားရတော့ပါဘူး”

အဘွားအိုခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်သခင်လေးရယ် မေမေကြီးကို ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကဒုက္ခပေးလာလို့ သူတို့ထဲကဌာနချုပ်မှူးဆိုတဲ့လူကိုသတ်ပြီး ဒီကိုပြောင်းရွှေ့လာတာပါ”

အဘွားအိုကပြောပြီး လူငယ်ဘက်လှည့်သည်။

“သား... သခင်လေးကိုအိမ်ထဲခေါ်ခဲ့ပါ”

လူငယ်ကထုံမင်းအားလာရောက်တဲ့ထူကား...

“စိတ်မရှိပါနဲ့သခင်လေး... မေမေက ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေရဲ့အန္တရာယ်ကိုရှောင်တိမ်းနေရတာမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှကျွန်တော်တို့မယုံကြည်ရဲဘဲ တင်းတင်းမာမာဆက်ဆံနေရတာပါ၊ ဒါကြောင့် သခင်လေးအပေါ် အပြောအဆိုမှားခဲ့တာပါ”

လူငယ်သည် တောင်းပန်ရင်း ထုံမင်းအားအိမ်ထဲသို့ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ပရဏပလ္လသံရှင် (၃-သိမ်း) ။ ၃၇

လူငယ်သည် အိပ်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ ထုံမင်းအားခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ပြီးနောက်...

ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တင်ပေးရင်း...

“ဒါကျွန်တော့်အခန်းပါ... သခင်လေးစိတ်တိုင်းကျ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါဗျာ”

ယခု လူငယ်၏အမူအရာများမှာ အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောလူငယ်တစ်ယောက်အသွင်သို့ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

အမှန်တွင် သူ၏အေးစက်ခက်ထန်မှုမှာ ဟန်ဆောင်နေခြင်းသာဖြစ်၏။

ယခု... ထုံမင်းမှာ မိမိ မိခင်၏သခင်လေးတစ်ယောက်ဟု သိရှိလိုက်ရသောအခါ အမူအရာပြောင်းလဲသွားလေသည်။

သူသည် နေရာထိုင်ခင်းများချထားပေးပြီးနောက်...

“ကျွန်တော်နာမည်ဖန်တုံးပါ... သခင်လေးလိုအပ်တာ မှန်သမျှ ခေါ်ခိုင်းနိုင်ပါတယ်”

ထုံမင်းကပြုံးပြ၏။

“အေးကွာ... အစ်ကိုကတော့ အစစအရာရာ ညီလေးကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပါပဲ၊ အခုလိုလက်ခံပြီး ဆေးကုပေးတဲ့အတွက်လဲ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်”

ဖန်တုံးကလက်ကာပြုပြီး...

“အိုဗျာ... ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကသာ သခင်လေးကိုရင်ရင်းသီးသီး ဆက်ဆံခဲ့ရတဲ့အတွက် အားနာနေရတာ ပါ”

ထုံမင်းက ပြုံး၍ သူ၏လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ... ဒါတွေကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

ဖန်တုံးက ယခုမှစိတ်သက်သာရာရရှိသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့သခင်လေး... ကဲ... သခင်လေးလဲ အနားယူလိုက် ပါဦး၊ ကျွန်တော်လဲ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီ”

ဖန်တုံးသည် တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

၀၀၀၀

နှစ်လ....

နှစ်လဟူသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားသည့်အခါ ထုံမင်းသည် မူလပကတိအတိုင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာလေသည်။

ထို့ပြင် သမားတော်ကြီးက သူ၏ရုပ်သွင်ကိုလည်း ပကတိ ရုပ်သွင်နှင့်တူညီအောင် ကုသပေး၏။

ထုံမင်းသည် သမားတော်ကြီးတို့မိသားစုအပေါ် အလွန်ပင် လေးစားကျေးဇူးတင်နေမိလေသည်။ တစ်ညတွင် သမားတော်ကြီး တို့မိသားစုသည် ထုံမင်းအား နှုတ်ဆက်ညစာကျွေးမွေးလေသည်။ မယ်ယကွက ထမင်းဝိုင်းပြီးသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်ကြည့်၏။

“သခင်လေး... အခုဆိုရင် သခင်လေးမိထားတဲ့အဆိပ်တွေ လဲပြေသွားပါပြီ၊ နောက်ပြီး သခင်လေးရဲ့မျက်နှာကိုလဲ မူလရုပ်သွင် အတိုင်း ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးပြီးပါပြီ၊ ဒါကြောင့် သခင်လေး ခရီးဆက် တော့မယ်ဆိုတာနားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်... မေမေကြီးစကား တစ်ခွန်းလောက်ပြောပါရစေ”

၄၀ ။ ဝဏ္ဏအောင်

သူကခေါင်းညိတ်၏။

“ပြောပါ မေမေကြီး”

မယ်ယက္ခက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလေသည်။

“အင်း တကယ်ဆိုတော့ မေမေကြီးတို့အပေါ်မှာ သခင်ကြီး

ရဲ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်”

ထုံမင်းကငြိမ်သက်စွာနားစွင့်နေလေသည်။

မယ်ယက္ခကစကားဆက်၏။

“သခင်လေးရဲ့ဖခင်ရှိစဉ်တုန်းကဆိုရင် မတရားမှုပြုတဲ့လူ မှန်သမျှ ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒုစရိုက်သမားတွေဟာ ခေါင်းတောင်မထောင်ရဲကြဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ရွှေကျားရဲတိုက်ဆို တာဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ နေလိုလလို မြင့်မြင့်မားမားရပ် တည်နိုင်ခဲ့တာပေါ့”

သူမကစကားဆက်သည်။

“သခင်လေးရဲ့ဖေဖေကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘဲ တပည့်သန်စိတ်နဲ့နီးအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်လို့စွပ်စွဲပြီး စိတ်လေလွင့်ခဲ့တဲ့သခင်လေးကြောင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ဟာ တစ်စခန်းထ လာပြီး ရွှေကျားရဲတိုက်ကိုဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ ရွှေကျားရဲတိုက်မှာ သခင် လေးရဲ့အုပ်ချုပ်မှုလျော့ရဲနေချိန်မို့ ရွှေကျားရဲတိုက်ပြိုပျက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါဟာလဲ သခင်လေးရဲ့အတွေ့အကြုံနုနယ်မှုတွေ ပါပါတယ်”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ။ ၄၁

သူမ၏စကားကြောင့် ထုံမင်း၏အသည်းနှလုံးထဲတွင် အပ် ကလေးပေါင်းမြောက်မြားစွာဖြင့် ထိုးဆွနေရသကဲ့သို့ခံစားရလေ သည်။ သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှမျက်ရည်များ ရစ်ဝလာသည်။

“မေမေကြီးပြောတာမှန်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဟာ လူပျော့လူညံ့တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုကို ရှေ့တန်းတင်ခဲ့မိလို့ ဖေဖေရဲ့အမွေအနှစ်တွေဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပါ”

သူက လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး....

“ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေရဲ့ခြေရာကိုနင်းနိုင်တဲ့ သားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်လို့ကတိပေးပါတယ်”

မယ်ယက္ခ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာလေ သည်။ သူမ၏မျက်ရည်များမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ကျလာသည့်မျက် ရည်များပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာသခင်လေးရယ်... ပြည်သူလူထုခုမြာ မင်းမဲ့ဘဝနဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ခါးသည်းစွာခံစားနေခဲ့ရတာကြာပါပြီ၊ သူတို့ အားလုံးဟာ တရားဥပဒေမဲ့စိုးမိုးပြီး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာတဲ့ ဘဝကိုတောင့်တနေကြပါပြီ... သခင်လေးကသာ တရားဥပဒေ ဘက်ကနေပြီး မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးမယ်ဆိုရင် သခင်လေး ရဲ့နောက်မှာ ပြည်သူလူထုတွေအများကြီး တစ်တပ်တအား ပါရစ် အားဖြည့်ကူညီကြမှာပါ”

၄၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သူမ၏စကားကြောင့် ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ သွေး
များဆူပွက်လာသည်။

“စိတ်ချပါမေမေကြီးရယ်... ခုချိန်ကစပြီး ရွှေကျားရဲတိုက်ကို
ပြာပုံဘဝကနေပြန်ထူထောင်ပါမယ်”

ထို့နောက်... သူသည် သမားတော်ကြီးမိသားစုအား နှုတ်
ဆက်ကာ ညတွင်းချင်းပင် ခရီးဆက်ခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၄၃

ညနေဆည်းဆာချိန် ဖြစ်သည်။

ထုံမင်းက ပြာပုံဘဝရောက်ရှိနေသောရွှေကျားရဲတိုက်ဆီသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်... သူသည် ပြာပုံဘဝရောက်ရှိနေသော
ရွှေကျားရဲတိုက်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်ပေ
သည်။

သူသည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများ မသိစေရန် တိတ်တဆိတ်
ကြိုးစားရမည်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ပို၍ထိရောက်လျင်မြန်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် သူ
၏မူလရုပ်သွင်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ နဂိုမျက်နှာပေါ်တွင်
မျက်နှာတုတ်တစ်ခုကိုတပ်ဆင်ထားလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အမာရွက်များပြည့်နှက်နေသည့်ပုံ
သဏ္ဌာန်အဖြစ်ရုပ်ဖျက်လိုက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့အား မည်သူကမျှ
မှတ်မိသိရှိနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

၄၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သူသည် ရဲတိုက်အား မည်သို့ ပြန်လည်ထူထောင်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း ဂူးလျှံ၏အုတ်ဂူရှေ့သို့ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ခြေလှမ်းများကဂူးလျှံ၏အုတ်ဂူရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

“ဂူးလျှံရှေ့... ကျုပ် မင်းအပေါ်အထင်လွဲခဲ့မိလို့ အခု ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီးဒုက္ခရောက်နေပါပြီ၊ သမီးလေးထုံယင်းစုကိုလဲ ခုချိန်ထိရှာမတွေ့သေးဘူး၊ ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ... ကျုပ်... ကျုပ်ရဲ့ တစ်ချိန်တုန်းကမိုက်မှားမိခဲ့တာတွေကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

သူက ယင်းသို့တီးတိုးတိုင်တည်ပြီးနောက် အိမ်ဘက်သို့ပြန် လာခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၄၅

သံသယ

အိမ်ခန်းထဲ၌ မီးများ ထိန်လင်းနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရင်မေအိမ်တွင်း၌ရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားလှပေ သည်။ သူသည် အိမ်ဘက်သို့ဦးတည်လျှောက်လာရင်းမှ ခြေလှမ်း များတို့ခနဲရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ရင်မေက မိမိအားအဆိပ်ခတ်ခဲ့သည်ကို ပြန် လည်သတိရလာမိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သူသည် အဆိပ်ခတ်သူမှာ ရင်မေဟုတိတိကျကျမသိသည့် တိုင်အောင် ရင်မေအပေါ်သံသယမကင်းဖြစ်နေမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အိမ်ရှေ့တွင်ခြေစုံရပ်တန့်ကာ အိမ်ထဲ ဝင်သင့် မဝင်သင့် စိတ်ထဲ၌ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေမိ၏။ ယင်းအချိန်မှာပင် ရုတ်တရက် အိမ်ခန်းထဲမှစကားပြောသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိ၏။

အိမ်ထဲသို့ မည်သူရောက်ရှိနေပါသနည်း။

သူစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

သီလိုသည့်ဆန္ဒပြင်းပြလာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့
ချဉ်းကပ်သွားမိလေတော့သည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်မှစက္ကူကို အပေါက်ကလေးတစ်
ပေါက်ဖောက်ပြီး အတွင်းသို့ချောင်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သူ၏မျက်လုံးများဖြူးကျယ်သွားလေတော့၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်... ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိသွေးများ
သည်လည်း ဆူပွက်လာလေတော့၏။

အကြောင်းမှာ... အိမ်ခန်းစဉ်ခန်းတွင် ပေရိုဝန်နှင့်ရင်မေ
တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောဆိုနေကြသည်
ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အလွန်ပင် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိ
လှပေသည်။ ထိုမင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်အားကြည့်ရင်း ဒေါသ
စိတ်ကြောင့် မျက်လုံးများနီရဲလာလေတော့၏။

၀၀၀၀

ထိုမင်းသည် ပြတင်းပေါက်မှစိုက်ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲ၌
ပေါက်ကွဲလှမတတ် ခံစားနေရလေသည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
သွေးများဆူပွက်လာကာ ဒေါသကိုထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

သူသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးကိုလက်သီးဖြင့်အရှိန်ပြင်းစွာ
ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ဂုန်း...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်မှသစ်သားများ လွင့်စဉ်
ကျိုးပဲ့သွားကုန်လေသည်။ ထိုမင်းသည် ထိုပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
လျှပ်တစ်ပြက်အထဲသို့ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ပေရိုဝန်နှင့်ရင်မေတို့ ထိုင်ရာမှဆုတ်ခနဲဖြိုင့်တူထရပ်ကာ
သူ့အား အံ့သြစွာကြည့်နေကြ၏။

ထိုမင်းကလည်း လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ
သူတို့အား နီရဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ပေရိုဝန်က သူ့အားမျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်ပြီး...

၄၈ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ”
ဟုအေးစက်စက်အသံဖြင့်မေးလေသည်။
ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီသည်။

သူကရုတ်တရက်ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး....

“မင်းကိုသတ်မလို့”

ဟုဒေါသကြီးစွာအော်ဟစ်လေသည်။

ပေရိုဝန် အလွန်အံ့ဩသွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထုံမင်းကအံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး....

“မင်းကို ကျုပ်ဘာမှရှင်းပြနေစရာမလိုဘူး... မင်းနဲ့ကျုပ်
လောကကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်မရှိမှအေးမှာ... မင်းခါးထဲ
ကဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း”

ပေရိုဝန်ကနားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုပ်သည်။

ခေါင်းတတွင်တွင်ခါယမ်းပြီး....

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ဘာရန်ပြီးမှရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ... ဘာ
ဖြစ်လို့တိုက်ခိုက်ရမှာလဲ”

ဟု နားမလည်နိုင်စွာမေးမြန်းလေသည်။ ထိုအချိန် တစ်ချိန်
လုံးငြိမ်သက်စွာဖြင့်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသောရင်မေက ရှေ့သို့
ခြေတစ်လှမ်းတိုးပြီး ထုံမင်းအားကြည့်ကာ....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိန်း) ■ ၄၉

“ရှင်လွန်နေပြီနော်... သူများအိမ်ထဲခွင့်မတောင်းဘဲဝင်လာ
သေးတယ်၊ လူကိုလဲစော်ကားသေးတယ်... ခုချက်ချင်း အိမ်ထဲက
ထွက်သွားပါ”

ဟုဒေါသကြီးစွာပြောသည်။

ထုံမင်းသည် သူမ၏ဖြစ်တင်စကားကိုကြားရမှ မိမိရုပ်ဖျက်
ထားသည်ကိုသတိရလာသည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာဖုံးကိုချွတ်ပြီး....

“ဟေ့... မင်းကျုပ်ကိုသေသေချာချာကြည့်စမ်းပါဦး”

ရင်မေ၏မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားသည်။

ထို့အတူ ပေရိုဝန်၏မျက်လုံးများလည်း ပြူးကျယ်သွားလေ
သည်။

“ဟင်... အစ်ကို”

“ဟာ... ထုံမင်းပါလား”

သူတို့နှစ်ယောက် ရုတ်တရက်ပြိုင်တူရေရွတ်လိုက်မိကြ၏။
ထုံမင်းမှာ ဒေါသကြီးစွာဖြင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာ
လေသည်။ သူသည် လေထဲတွင်ဓားကိုဝေယမ်းပြီး ပေရိုဝန်ဘက်သို့
လှည့်ကာ....

“ကဲ... မင်း ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်စမ်း”

ဟုအော်ဟစ်သည်။

၅၀ ■ ဝတ္ထုအောင်

ပေရိုဝန်ကလက်ကာပြပြီး...

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... ကျုပ်မှာ ဘာအဖြစ်ရှိလို့ ကျုပ်ကိုရန်ရှာချင်တာလဲ”

ဟုနားမလည်နိုင်စွာဖြင့်မေးမြန်းသည်။

ထုံမင်းကမဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“မင်းက ကျုပ် မရှိခိုက် ကျုပ်မိန်းမနဲ့လာပြီး တိတ်တဆိတ်ကြည်နူးနေတာအဖြစ်မရှိဘူးလား”

ရင်မေကရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးပြီး...

“အစ်ကို... ကျွန်မရှင်းပြပါရစေဦးရှင်”

ဟုတောင်းပန်သည်။ ထုံမင်းသည် ရင်မေက ပေရိုဝန်ဘက်မှကာကွယ်ပေးနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာလေသည်။

“ဪ... မင်းက ဒီလောက်တောင်မှဖြစ်နေမှပဲကိုး၊ အေးပေါ့လေ... ဒါကြောင့်လဲ မင်းက ကျုပ်ကိုအဆိပ်ခတ်သတ်ခဲ့တာပဲကိုး၊ မင်းတို့မိန်းမတွေကဖောက်ပြန်ပြီဆိုမှဖြင့် သိပ်ကြောက်စရာကောင်းပါလားကွ”

ရင်မေ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးပင်မရှိတော့ဟုထင်မှတ်ရလောက်အောင် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင်... အစ်ကို... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲရှင်”

မရုဏပလွေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၅၁

ရင်မေသည် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်ပြောရင်း မျက်ဝန်းအစုံမှမျက်ရည်များကျဆင်းလာ၏။

ထုံမင်းကမဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

“မိန်းမယုတ်... ကျုပ်ကိုလာပြီး မူယာမာယာလုပ်ပြမနေနဲ့၊ ဒီကောင့်ကိုသတ်ပြီးတာနဲ့ မင်းကိုပါသတ်မယ်မှတ်”

ထုံမင်းသည် ကြိမ်းမောင်းရင်း ပေရိုဝန်၏ရင်စသို့လက်ထဲမှစားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။ ပေရိုဝန်သည် ထုံမင်းဒေါသထွက်နေသည်ကိုသိ၏။

ဒေါသကြောင့် ဆင်ခြင်စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ တိုက်ခိုက်လာနိုင်သည်ကိုလည်းသိ၏။

ထို့ကြောင့် အထူးသတိထားနေခဲ့သည်။

ယခုကဲ့သို့ ထုံမင်းက ရုတ်တရက်တိုက်ခိုက်လာသည့်အခါ ပေရိုဝန်သည် ကြိုတင်တွက်ဆထားသောကြောင့် ချက်ချင်းပင်ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့လေ၏။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားလွန်မယ်နော်”

ရှောင်တိမ်းရင်း ပေရိုဝန်ကအော်ဟစ်သတိပေးသည်။

ထုံမင်းသည် မိမိတိုက်ခိုက်သောစားမှာ ပေရိုဝန်အားထိခိုက်ခြင်းမရှိသည့်အတွက် ပို၍ဒေါသထွက်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စားကိုစက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ဝှေ့ယမ်းပြီး...

၅၂ ။ ဝဏ္ဏအောင်

“ယား...”

မာန်သွင်းအော်ဟစ်ကာ ပေရိုဝိန်အား ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူ၏ဓားမှာ ပေရိုဝိန်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မြွေဟောက်တစ်ကောင်ပမာရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံသွားသည်။

သို့သော်....

ပေရိုဝိန်က အလွန်လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် သူ၏ဓားကိုရှောင်တိမ်းလိုက်ပြန်သည်။ နှုတ်မှလည်း အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ဟေ့လူ... ကျုပ်ရှင်းပြတာကိုနားထောင်ပါဦး”

သို့တိုင်အောင် ထုံမင်းမှာ နားမဝင်ဘဲ မုန်ယိုနေသောဆင်ရိုင်း တစ်ကောင်ပမာ ပေရိုဝိန်အား အဆက်မပြတ်တိုက်ခိုက်လေ၏။

တိုက်ခိုက်နေရင်းမှလည်း....

“တိတ်စမ်း မင်းလိုလူယုတ်မာရဲ့ စကားကို ကျုပ်နားထောင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

ဟု ပြန်လည်အော်ဟစ်ပြောဆို၏။

တိုက်ခိုက်မှုကိုလည်း ပို၍အရှိန်မြှင့်တင်လိုက်သည်။

“ဝိုး....”

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်”

ပေရိုဝိန်သည် ထုံမင်း၏တိုက်ခိုက်မှုကိုရှောင်ရင်း နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ရောက်ရှိသွား၏။

ပရဏပလွေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ။ ၅၃

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်အား ချာခနဲလှည့်ကာပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

“မပြေးနဲ့”

ထုံမင်းကအော်ဟစ်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှခုန်ထွက်၍ ပေရိုဝိန်နောက်သို့လိုက်သွားလေသည်။

ပေရိုဝိန်ကလှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ....

“ထုံမင်း... ခင်ဗျား တစ်ခါမှားပြီးပြီ၊ နောက်ထပ်မမှားစေနဲ့”

ဟုအော်ဟစ်သတိပေးရင်း ပြေးလွှားသွားရာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သူ၏အသံမှာမူ လေထဲ၌ပဲ့တင်ထပ်ကာကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

၀၀၀၀

၅၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်း၏ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

ပေရိုဝန်၏စကားများက သူ၏အသည်းနှလုံးထဲသို့ စူးနစ်
ဝင်ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလော။

မိမိတစ်ချိန်တုန်းက မှားယွင်းခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်များကို
ပေရိုဝန်သည် အဘယ်ကြောင့်သိရှိနေရပါသနည်း။

သူသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ရပ်နေမိသည်။ အတန်ကြာ
အောင်ရပ်နေပြီးမှ သူသည် ရင်မေအားသတိရလာလေသည်။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ငါများမှားသွားပြီလား... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်မေကိုအကျိုး
အကြောင်းမေးကြည့်မှဖြစ်မှာပါ”

ယင်းသို့စဉ်းစားပြီးနောက် ထုံမင်းသည် အိမ်ထဲသို့ခြေလှမ်း
ကျဲကျဲဖြင့်လှမ်းဝင်သွားသည်။

သို့သော် သူအိမ်ထဲသို့ရောက်သောအခါ ရင်မေမှာပျောက်
ခြင်းမလှပျောက်ဆုံးနေလေသည်။

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၅၅

သူသည် အိမ်တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ရှာဖွေသည့်အပြင် အိမ်အ
ပြင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင်ပါ လိုက်လံရှာဖွေကြည့်ခဲ့သည်။

သို့သော်... ရင်မေ၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့
ချေ။ ထို့ပြင် မေမေကျန်းတစ်ယောက်မှာလည်း ပျောက်ခြင်းမလှ
ပျောက်ဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရပြန်လေသည်။

သူတို့ မည်သည့်နေရာရောက်ရှိသွားကြပါသနည်း။

ထုံမင်းသည် အတန်ကြာအောင်ငေးငိုင်နေပြီးမှ နောက်ဆုံး
တွင် ထိုအိမ်မှထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ဝဝဝဝ

သေရွာပြန်ရွှေကျားရဲတိုက်

အရှေ့ဘက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ နေထွက်လာသည်။

အနောက်ဘက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီသို့နေလုံးကြီးက ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ကုန်ဆုံးခဲ့၏။

ထုံမင်းသည် ရွှေကျားရဲတိုက်ကိုပြန်လည်ထူထောင်ရန် နေ့မအား ညမအားကြိုးစားနေခဲ့လေသည်။ တစ်လကျော်ကျော် အချိန်ကြာခဲ့သောအခါ ရွှေကျားရဲတိုက်မှလူဟောင်းများအားတစ်ဝက်ကျော်ခန့် ပြန်လည်စုဆောင်းမိခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် ရဲတိုက်ကြီးပြန်လည်ထူထောင်ရာတွင်လိုအပ်သော ငွေကြေးပမာဏကို ထုံမင်း၏ဖခင်အပေါ်လေးစား၍ထုံမင်းအပေါ်ကရုဏာသက်ခဲ့ကြသောပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ကူညီပေးခဲ့ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်....

တိုတောင်းသောသုံးလတာကာလအတွင်း ရွှေကျားရဲတိုက်ကြီးကိုပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ရွှေကျားရဲတိုက်ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပြီဟူသောသတင်းမှာ တောမီးလောင်သည့်ပမာသိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသို့လျင်မြန်စွာပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

ယင်းသတင်းကိုကြားလိုက်ရသောအခါ သိုင်းလောကသားများနှင့် နယ်သူနယ်သားများ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

ရွှေကျားရဲတိုက်မှသခင်လေးထုံမင်းကိုလည်း ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုရန်ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် ရွှေကျားရဲတိုက်အား နလန်မထူနိုင်အောင်ကြံစည်လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော လူတစ်စုအဖို့မှာမူ ရွှေကျားရဲတိုက်ပြန်လည်ထူထောင်သည့်သတင်းသည် သူတို့အတွက် အမင်္ဂလာသတင်းတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ထိုလူစုမှာ တခြားလူများမဟုတ်ကြပါချေ။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

၀၀၀၀

၅၈ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်သည် ရွှေကျားရဲတိုက်ပြိုကွဲယှက်စီးသွားပြီး နောက် သြဇာအာဏာ တစ်နေ့တခြားကြီးထွားလာလေသည်။

ထိုရဲတိုက်မှလူများသည် သိုင်းပညာနှင့်လူအင်အားကို အသုံးပြုကာ ဒုစရိုက်မှုများကိုဥပဒေမဲ့ပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

နေပြည်တော်အာဏာစက်နှင့် ဝေးကွာလွန်းသောကြောင့် သူတို့အား တရားဥပဒေအရအရေးယူနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း....

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် တစ်နေ့တခြားဆိုသလို မာန်မာနထောင်လွှားလာကာ မင်းခုံစရိုက်များကို ပိုမိုကျင့်သုံးလာခဲ့ကြတော့၏။

သူတို့သည် မိမိတို့အား အံ့တုသူများနှင့်ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါက လုံးဝသက်ညှာခြင်းမရှိဘဲ အပြတ်သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်တတ်ကြ၏။ နယ်သူနယ်သားများအပေါ် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြုကာ အခွန်အတုပ်များကောက်ခံ၏။

သူဌေးသူကြွယ်များသာမက လက်လုပ်လက်စား အလုပ်သမားများပါမကျန် ဆက်ကြေးကောက်ခံသည့်လုပ်ရပ်များကို တစ်နေ့တခြားဆိုးဝါးစွာလုပ်ဆောင်လာကြသည်။

ယခု ရွှေကျားရဲတိုက်မှသခင်လေးထံ မင်းက ရွှေကျားရဲတိုက် ကိုပြန်လည်ထူထောင်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၅၉

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ ပြိုင်ဘက်မရှိ မင်းမှုနိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ပြင်... ရွှေကျားရဲတိုက်သည် နေပြည်တော်အာဏာပိုင်များနှင့်ပြန်လည်ဆက်သွယ်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်အဖို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေ၍မရတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ရွှေကျားရဲတိုက်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့အရေးယူဆောင်ရွက်ရမည်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် အရေးပေါ်အစည်းအဝေးတစ်ရပ်ကျင်းပရလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အစည်းအဝေး

ဤနေရာသည် ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုခန်းမကြီးမှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်၏စည်းဝေးခန်းမကြီးဖြစ်၏။ ခန်းမကြီး၏အလယ်နံရံ တည့်တည့်၌ ရွှေရောင်စာလုံးဖြင့်ရေးထွင်းထားသော ခြင်္သေ့တစ် ကောင်၏မာန်ဖီနေပုံတစ်ခုရှိ၏။

ထိုခြင်္သေ့ပုံ၏အောက်၌ ကျားသားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိလေ၏။ ထိုကုလားထိုင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေလေသည်။ ထိုလူမှာထွားကျိုင်းသည့်ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဖူးရှသော မျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကြီး၏ခေါင်းဆောင်ကြီး ကြူးထင်းလုံပင်ဖြစ် ပါသည်။ သူ၏ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ စားပွဲခုံရှည်ကြီးများချထား ၏။ ထိုစားပွဲများ၌ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှအဆင့်မြင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ ခေါင်းဆောင်ကြီးပြောလာမည့်စကားများကို နား စွင့်နေကြကုန်လေသည်။

ကျားသားရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင် နေသည့်ခေါင်းဆောင်ကြီးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သည်။

“အဟမ်... ကနေ့ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီနေရာလာဖို့ ဖိတ်ခေါ် လိုက်ရတာဟာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခြင်္သေ့ရဲတိုက် ကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ရဲတိုက်ကြီးကပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးရဲ့သေရေးရှင်ရေး တမျှ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ပါပဲ”

ခန်းမထဲရှိလူအားလုံး ခေါင်းဆောင်ကြီး၏စကားကို ငြိမ်၍ နားထောင်နေကြ၏။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အားလုံးကိုတစ်ချက်ဝှေ့ ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ စကားဆက်၏။

“ရွှေကျားရဲတိုက်ကို ပြန်လည်ထူထောင်လိုက်ပြီဆိုတဲ့သ တင်း ခင်ဗျားတို့အားလုံးလဲကြားသိပြီးလောက်ကြပါပြီ၊ အဲဒီရွှေကျား ရဲတိုက်ရဲ့သခင်လေးထုံမင်းဟာ နေပြည်တော်က မြို့စားကြီးတစ်ဦး ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လဲအသိပါပဲ၊ ရဲတိုက်ပြန်လည်ထူထောင်လိုက်ပြီ ဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေက ရွှေကျားရဲတိုက်ကိုအင်တိုက် အားတိုက်ကူညီလာမှာသေချာတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့လုပ်ငန်း တွေပျက်စီးသွားနိုင်တယ်”

သူသည် ခေတ္တရပ်နားပြီး သူ့လူများကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့် လိုက်ပြန်၏။ သူ၏လူများက သူဆက်ပြောမည့်စကားကို စိတ်ဝင်စား စွာနားစွင့်နေကြသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်....

၆၂ ။ ဝဏ္ဏအောင်

သူသည်ပြောလက်စ စကားကိုဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ရွှေကျားရဲတိုက်က ထုံမင်းကို ကျုပ်တို့တတွေ တွေ့ရာသင်္ချိုင်းစားမဆိုင်းဘဲ သုတ်သင်ပစ်ရတော့မယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဂိုဏ်းသားအားလုံး အချင်းချင်း ဝေဖန်ပြောဆိုလာကြသည်။ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးကြ၏။

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး....

“သခင်ရဲ့အမိန့်ဟာ သင့်မြတ်မှန်ကန်လှပါတယ်... ကျွန်တော် ဖြည့်စွက်ပြောစရာရှိနေပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောသူများ၏မျက်လုံးအစုံ က သူ့ထံသို့သတိပြုကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဆိုလူမှာ ဌာနခွဲမှူးစုမာအိပင်ဖြစ်လေသည်။

ကြူးထင်းလုံခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ပြောပါ”

“သခင်ပြောတာမှန်ပါတယ် ရွှေကျားရဲတိုက်ပြိုပျက်ဖို့အ ရေးမှာ အဓိကအကျဆုံးကတော့ ထုံမင်းကိုသုတ်သင်နိုင်ဖို့ပါပဲ။ ဒါ ပေမယ့် ထုံမင်းကို ကျွန်တော်တို့ရဲတိုက်ကလူတွေက မတွေ့ဘူးတာ များပါတယ်။ ဒီတော့ ထုံမင်းကိုသုတ်သင်ဖို့ဆိုရာမှာ အဖွဲ့သားအား လုံးက ထုံမင်းကိုတွေ့တာနဲ့သိမှဖြစ်မယ်လို့အကြံပြုပါရစေ”

မရုဏ္ဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ။ ၆၃

ကြူးထင်းလုံခေတ္တစဉ်းစားပြီးခေါင်းညိတ်၏။

“ဌာနခွဲမှူး အမှတ်စဉ်တစ်ပြောတဲ့စကားဟာ သဘာဝ ကျပါတယ်။ ဒါကြောင့်... ထုံမင်းကို ကျုပ်တို့ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေ အားလုံးသိနိုင်ဖို့ကအရေးကြီးနေပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင်... ဌာနခွဲမှူးအမှတ်စဉ်နှစ်ဖြစ်သော ထိန်ဝေ လင်းကထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

သူက ကြူးထင်းလုံအားဦးညွှတ်ဂါဝပြုကာ....

“ကျွန်တော်တစ်ခုအကြံပြုပါရစေ”

ကြူးထင်းလုံကခေါင်းညိတ်၏။

“ပြောပါ”

ဌာနခွဲမှူးအမှတ်စဉ်နှစ်ဖြစ်သောထိန်ဝေလင်းက....

“ကျွန်တော်တို့သုတ်သင်ရမဲ့ရန်သူထုံမင်းကို အဖွဲ့သားအား လုံးသိစေဖို့အတွက် သူ့ရဲ့ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန်ကိုရေးဆွဲပေးပါလို့ ကျွန်တော် အကြံပြုပါတယ်”

ကြူးထင်းလုံကခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပြီ... သုံးရက်အတွင်း အဖွဲ့လိုက် ထုံမင်းရဲ့ရုပ်ပုံ တစ်ပုံကျပေးမယ်... ဆယ်ရက်အတွင်း သူ့ကိုရှင်းလင်းသုတ်သင်ကြ ပါလို့ ကျုပ်ပြောချင်ပါတယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ခန်းမတွင်းရှိလူအားလုံးက

၆၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ပြိုင်တူမတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြပြီး....

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပျံ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဟုပြိုင်တူအော်ဟစ်ကတိပေးလေသည်။ ကြူးထင်းလုံက လူအားလုံးကိုမျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီးနောက်....

“ကဲ... ဘာမေးစရာများရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် အစည်းအဝေးပြီးဆုံးသွားပါပြီ၊ အဖွဲ့လိုက် ထုံမင်းရဲ့ရုပ်ပုံလွှာကို မနက်ဖြန်ကစပြီး ပစ္စည်းထိန်းအဖွဲ့မှာသွားယူကြပါ”

ထို့နောက် သူတို့သည် အစည်းအဝေးအား ရုပ်သိမ်းလိုက်ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၆၅

အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်

ရွက်လှေတစ်စင်းသည် ချန်ကျန်းမြစ်ဆိပ်တစ်ခုသို့ဆိုက်ကပ်လာသည်။ လူရွယ်တစ်ယောက်က ရွက်လှေပေါ်မှဆင်းလာ၏။

ထိုလူရွယ်၏မျက်နှာမှာချောမောခန့်ညားပြီး တည်ငြိမ်လှပေသည်။ ထိုသူကား ထုံမင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ရွက်လှေပေါ်မှဆင်းလာပြီးသည်နှင့် မြို့ထဲသို့သွားရာလမ်းနီလေးအတိုင်း လျှောက်သွားလေသည်။

အတန်ကြာလျှောက်လာသောအခါ သူသည် မြို့ကလေး၏ အဝင်လမ်းဝဆီသို့ရောက်ရှိလာ၏။ ရုတ်တရက် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသည့်လူများက သူ၏သွားလမ်းကိုပိတ်ဆို့ရပ်တန့်လိုက်သည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

ထုံမင်းသည် ခြေလှမ်းတုန်ခနဲရပ်ကာ ထိုလူများအားမျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

၆၆ :: ဝဏ္ဏအောင်

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

“ဒါကဘာသဘောလဲ”

ဟုအေးစက်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများအနက် တစ်ယောက်ကရှေ့တိုးလာ
သည်။ ထိုလူမှာ အမှတ်စဉ်တစ် ဌာနခွဲမှူးစုမာအိပ်ပင်ဖြစ်၏။

သူက ထုံမင်းအားစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“မင်း ထုံမင်းမဟုတ်လား”

ဟုမေးလေသည်။ ထုံမင်းခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... မင်းတို့ကခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ထုံမင်းက သူ့အားမျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်ပြီး...

“ဘာသဘောနဲ့ ကျုပ်ရဲ့သွားလမ်းကိုပိတ်ဆို့ထားရတာလဲ”

စုမာအိပ်ပြီးသည်။

သူ၏အပြုံးမှာ ဟန်ဆောင်ပြီးဖြစ်လေသည်။

“မင်းရဲ့သွားလမ်းကို ကျုပ်တို့ကပိတ်ဆို့ထားတာ မဟုတ်ပါ

ဘူး၊ ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးကမင်းကိုဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီ၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) :: ၆၇

“ကျုပ်မှာကိစ္စလေးတွေ အရေးတကြီးဆောင်ရွက်စရာရှိနေ
လို့ မလိုက်နိုင်သေးပါဘူး”

စုမာအိပ်ကအားပါးတရရယ်မောလေသည်။

“မရဘူးလေ... ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကအမိန့်ဆိုရင် ဘယ်လိုလူမျိုး
ကမှငြင်းဆန်လို့မရပါဘူး၊ ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ထုံမင်း၏မျက်နှာ အေးစက်ခက်ထန်လာ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ... ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကအမိန့်ကို
ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေကပဲ လိုက်နာရမှာပေါ့၊ ကျုပ်က ခြင်္သေ့ရဲတိုက်
ကမဟုတ်ဘူးလေ”

စုမာအိပ်ကမဲ့ပြီးပြီးလေသည်။

“ဟေ့... ဘာမှစကားရှည်မနေနဲ့၊ မင်းမလိုက်ရင် ကျုပ်တို့
ကလိုက်အောင်ခေါ်ရတော့မှာပဲ”

ဟုပြောပြီးလက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်း၏။ သူ၏လူများသည်
ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထုံမင်းအားဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့၏။

လမ်းသွားလမ်းလာများမှာ... ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှ ယခုကဲ့သို့
ဥပဒေမဲ့ပြုမူတတ်သည်ကိုသိရှိထားကြသဖြင့် ဝေးဝေးမှရှောင်ရှား
သွားကြလေသည်။ တစ်ချို့ဆိုင်များဆိုလျှင်... ဘေးကင်းရန်ကင်းဖြစ်
အောင်တံခါးအသီးသီးပိတ်ထားလိုက်ကြလေတော့၏။

၇၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ခြေလက်များ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကုန်ကြသဖြင့် ဆက်လက်
တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုနိုင်သူ တဖြည်းဖြည်းများပြားလာလေတော့၏။

စုမာအိသည် အဖွဲ့သားများ၏အခြေအနေကိုမြင်တွေ့ရ
သည့်အခါ အခြေအနေမဟန်ကြောင်းနားလည်သိရှိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှမီးယမ်းတစ်ခုကိုထုတ်ယူကာ
အပေါ်သို့ပစ်တင်လိုက်လေသည်။

“ရှိုး...”

မီးယမ်းသည် မိုးကောင်းကင်ထက်ဆီသို့တစ်ရှိန်ထိုး ထိုး
တက်သွားပြီးနောက်....

“ဒိုင်....”

ဟူသောအသံကြီးတစ်ခု မြည်ဟီးပေါက်ကွဲပြီးမီးကျည်များ
ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထုံမင်းရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။

စုမာအိသည် ယမ်းမီးကျည်ပစ်လွှင့်ပြီး စစ်ကူတောင်းလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

အကယ်၍ စစ်ကူရောက်ရှိလာပါက မိမိမှာသက်သာမည်မ
ဟုတ်ကြောင်းထုံမင်းနားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် စုမာအိတို့လူစုကို တရကြမ်းဖိ၍တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၇၁

သို့သော်... စုမာအိက သူ့အားပြင်းပြင်းထန်ထန်ပိတ်ဆို့
တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ထုံမင်းမှာရှောင်တိမ်းဖောက်ထွက်ရန် မလွယ်
ကူဘဲဖြစ်နေရလေသည်။

စုမာအိတို့သည် ထုံမင်းအားရှောင်တိမ်းထွက်ခွာသွားနိုင်
ရန်ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်နေကြသလို ထုံမင်းကလည်းစုမာအိတို့လူစုအား
ထိုးဖောက်ထွက်သွားနိုင်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေသည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲမှာပိုမိုပြင်းထန်လာလေသည်။

သို့သော် အချိန်အနည်းငယ်ကြာသည့်အခါ စုမာအိတို့ဘက်
မှ ဒဏ်ရာရရှိသူများ တဖြည်းဖြည်းများပြားလာလေသည်။ ယခုအခါ
လူတစ်ဆယ့်လေးယောက်အနက် ထုံမင်းအားတိုက်ခိုက်နိုင်သူမှာ
စုမာအိနှင့်လူလေးယောက်သာရှိတော့သည်။

ရန်သူများ အင်အားယုတ်လျော့သွားသဖြင့် ထုံမင်းသည်
အားတက်လာကာ အစွမ်းကုန်ဖိတိုက်ရင်း ဖောက်ထွက်ရန် ကြိုးစား
လိုက်လေတော့၏။

သို့သော် ယင်းအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများ တဖြောင်းဖြောင်း
ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျေနပ်အားရဟန်ဖြင့် စုမာအိ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်
တောက်ပသွားလေသည်။ သူသည် မိမိတို့ဘက်မှစစ်ကူများရောက်
ရှိလာပြီဟု သိရှိလိုက်သည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် စိတ်ဓာတ်များတက်ကြွလာကာ ထုံမင်းထွက်ခွာမသွားနိုင်စေရန် ပို၍ဖိတိုက်လာလေတော့သည်။ ထုံမင်းမှာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း ရင်ထဲ၌လေးလံလာကာသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပြေးလွှားလာသောမြင်းခွာသံများက သူတို့နှင့်ဝါးတစ်ရိုက်အကွာတွင်ရပ်တန့်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသောလူများ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်ပြေးလွှားလာကာ ထုံမင်းအားဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

ထုံမင်းသည် အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်နေသည်။

သို့သော် အချိန်ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ခွန်အားများတဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းလာကာ အင်အားကြီးမားစွာဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည့်ရန်သူများကို မယှဉ်သာတော့ချေ။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုနှေးကွေးလာသည်နှင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူတစ်ယောက်၏ဓားတစ်လက်က သူ့ပခုံးပေါ်သို့ကျရောက်လာ၏။

“အား....”

သူက နာကျင်စွာအော်ဟစ်ရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ကြိုးစား၍တိုက်ခိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှပိုင်းထားသော လူများ၏အကျယ်အဝန်းမှာ တဖြည်းဖြည်းကျဉ်းမြောင်းလာသည်။ ထုံမင်း၏ပခုံး၊ ခြေထောက်နှင့်လက်များစသည့်နေရာများတွင် ဒဏ်ရာများတစ်ခုပြီးတစ်ခုရရှိလာသည်။

သူသည် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရတော့မည်ဟုစိတ်ထဲ၌အလိုလိုနားလည်၏။ ယင်းအချိန်မှာပင် အလွန်သာယာငြိမ်ညောင်းသောပလ္လေသံတစ်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဇာပဝါနာတစ်ခုက သူတို့တိုက်ခိုက်နေသောနေရာသို့လွင့်ပျံ့ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင်

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရပ်တန့်သွားကြသည်။ သူတို့၏မျက်နှာများပေါ်တွင် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကိုတွေ့မြင်ရသည့်အလား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားကြပြီး ပလ္လေသံထွက်ပေါ်လာရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ပလ္လေသံမှာ အရပ်လေးမျက်နှာမှထွက်ပေါ်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ စုမာအိက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုမျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် လူရိပ်လူခြေမျှပင်မတွေ့ရချေ။

သူကမျက်မှောင်ကုပ်ပြီးလေသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ဟေ့... မရဏပလ္လေသံရှင်လား”

စုမာအိက သူ၏လူတစ်ယောက်ကိုမေးသည်။

သူ၏လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန်ပါးစပ်ပြင်စဉ် ရုတ်တရက် ချိုလွင်၍သြဇာအာဏာရှိသော အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင်”

အသံမှာ စုမာအိ၏ဝဲဘက်မှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

စုမာအိ ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မိမိမေးလိုက်သောစကားသံမှာ အလွန်တိုးညှင်းလှသည်။

သို့သော် ယင်းစကားသံကို မရဏပလ္လေသံရှင်ကကြားသိသွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဝဲဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ....

“မရဏပလ္လေသံရှင်ကိုလေးစားပါတယ်ဗျာ... ဒါနဲ့ကျုပ်တို့ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်နဲ့ခင်ဗျား ဘယ်လိုရန်ငြိုးမှမရှိခဲ့ဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်များ အခုလိုလာပြီးနှောက်ယှက်ရတာပါလဲဗျာ”

စုမာအိကလေချိုသွေး၍ လေသံပျော့နှင့်မေးသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် စုမာအိ၏ယာဘက်မှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

သူမသည် စုမာအိ၏မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ....

“ရှင်တို့ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ဟာ သိုင်းလောကမှာလှမ်းလှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေရတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးပါရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့ လူတစ်ယောက်ကို အများနဲ့ဝိုင်းပြီးအနိုင်ကျင့်ချင်ရတာလဲ”

စုမာအိ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

၇၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သူသည် ဝဲဘက်သို့လှည့်ထားသောဦးခေါင်းကို ယာဘက်သို့ကပျာကယာလှည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်... ခင်ဗျား ဘယ်ကစကားပြောနေတာလဲ”

ဟုလွတ်ခနဲမေးမြန်း၏။ မရဏပလ္လေသံရှင်၏စကားသံက ချိုလွင်စွာထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့... ကျွန်မမေးတဲ့မေးခွန်းကိုသာ အမြန် ဖြေစမ်းပါ”

ဤတစ်ကြိမ် သူမ၏အသံက စုမာအိ၏နောက်ကျောဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စုမာအိ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်ကာ နောက်ကျောသို့ချာခနဲလှည့်လိုက်၏။

“ဒါ... ဒါ ခင်ဗျားနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

ဟုကပျာကယာပြောလေသည်။

သူ၏အသံမှာကြောက်လန့်မှုကြောင့်တုန်ခါနေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်၏ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ် သိုင်းလောကထဲမှာဖြစ်ပျက်သမျှကိစ္စတွေဟာသိုင်းသမားမှန်သမျှနဲ့သက်ဆိုင်ကြတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မနဲ့လဲ သက်ဆိုင်တာပေါ့ရှင်”

စုမာအိမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော်လည်း မဆီမဆိုင်ကြားဝင်လှုပ်ရှားလာသည့် မရဏပလ္လေသံရှင်အပေါ်ဒေါသထွက်

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၇၇

လာမိလေသည်။ အကယ်၍ သူသာ ထုံမင်းအားဖမ်းဆီးရမိခဲ့မည်ဆိုလျှင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်တွင် ရာထူးတိုးမည့်အပြင် ဆုလာဒ်များစွာလည်းရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ယခု ထိုအခွင့်အရေးဆုံးရှုံးရတော့မလိုဖြစ်နေလေပြီ။

ထုံမင်းအားဖမ်းမိလုဆဲဆဲတွင် မရဏပလ္လေသံရှင် ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာပြီး ဟန့်တားနေပြီမဟုတ်ပါလော။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကဒီကိစ္စထဲဝင်ရှုပ်မယ်ဆိုပါတော့”

“ဝင်မရှုပ်ပါဘူး... ကျွန်မကအကြံတစ်ခုပေးမလို့ပါ”

“ခင်ဗျားရဲ့အကြံကိုပြောပါဦး”

မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှစကားသံက အတန်ကြာအောင် ထွက်မလာဘဲရှိနေလေသည်။

ခဏမျှတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ....

မရဏပလ္လေသံရှင်က လေသံအေးအေးနှင့်ပြောလေသည်။

“ဒီလိုလေ... သိုင်းလောကရဲ့ထုံးစံအရ သိုင်းသမားဆိုတာ ဘယ်ပြဿနာကိုမဆို တစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ပြိုင်ရမယ်မဟုတ်လား”

စုမာအိက အသံလာရာဆီသို့အကဲခတ်ကြည့်ရှုရင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဪ... ခင်ဗျားဆိုလိုတဲ့သဘောက သူ့ကို ကျုပ်တို့

၇၈ ■ ဝဏ္ဏအောင်

တစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ဖို့ပြောနေတာလား”

မရဏပလ္လေသံရှင်က....

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင်”

စုမာအိက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“အခုကိစ္စဟာ ကျုပ်နဲ့တစ်ယောက်ချင်းရှိတဲ့ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုပြဿနာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်သခင်ကြီးရဲ့ အမိန့်အရ သူ့ကို အရှင်ရရအသေရရပမ်းဆီးသုတ်သင်ရမယ့်ကိစ္စ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဝင်မရှုပ်ရင်ကောင်းလိမ့်မယ်ဗျ”

မရဏပလ္လေသံရှင်၏ ချိုလွင်သောရယ်မောသံက အရပ်လေးမျက်နှာမှထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ် ရှင့်တို့အားလုံး ဒီနေရာကအမြန်ဆုံးထွက်သွားကြရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ထုံမင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားရလေသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းထဲ၌ မရဏပလ္လေသံရှင်သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအားလိုက်လံကူညီနေရပါသနည်းဟု စဉ်းစားနေမိ၏။

သို့သော် သူက မည်သို့မျှစဉ်းစားမရဖြစ်ကာ စုမာအိနှင့် မရဏပလ္လေသံရှင်တို့အချို့အချပြောသောစကားများကိုသာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်နားထောင်နေရလေသည်။

စုမာအိမှာ မရဏပလ္လေသံရှင်၏စကားကြောင့်...

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၇၉

ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို တမင်သက်သက် စိန်ခေါ်လိုက်တာနဲ့တူတယ်”

“ဒါတော့ ရှင်ထင်သလိုထင်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလုပ်နေရတာလဲ... ထွက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

မရဏပလ္လေသံရှင်၏အားပါးတရရယ်မောသံက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်... ရှင်ကဘာမို့လို့ ကျွန်မကိုထွက်ခဲ့ဖို့ အမိန့်ပေးနေရတာလဲ၊ ကျွန်မသာ ရှင့်ကိုသတ်မယ်ဆိုရင် အပြင်ထွက်စရာမလိုဘဲ သတ်ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာနားလည်ထားစမ်းပါ”

စုမာအိက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ သူသည် မရဏပလ္လေသံရှင်၏သိုင်းပညာအကြောင်းကို ကောင်းစွာကြားသိခဲ့ဖူးသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်လက်ချက်နှင့် သေဆုံးသွားကြရသော သိုင်းသမားများမှာ မရဏပလ္လေသံရှင်အား ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလားဟူ၍ပင် ခွဲခြားသိနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ သေဆုံးကြရသည်သာဖြစ်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် မရဏပလ္လေသံရှင်သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့အား စိတ်ရှည်လက်ရှည်စကားပြောနေရပါသနည်း။

အမှန်တွင် မရဏပလ္လေသံရှင်က ယခုကဲ့သို့ စကားပြောနေခြင်းမှာ သူမ၏ပလ္လေသံကိုအသုံးပြု၍ စုမာအိတို့လူစုအားတိုက်ခိုက်ပါက စုမာအိတို့လူစုအားလုံး ပလ္လေသံကြောင့်အတွင်းအားများပျက်စီးကာ သေဆုံးသွားမည်သာဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် မရဏပလ္လေသံရှင်က ပလ္လေသံကိုအသုံးမပြုသေးခြင်းမှာ သူမ၏ပလ္လေသံကို ထုံမင်းအနေဖြင့် ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ်ဟုထင်မှတ်ထား၍ဖြစ်လေသည်။

စုမာအိသည် ဤအချက်ကိုစဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ နိုင်ပဲတစ်ချပ်ကိုရရှိလိုက်သည့်ကစားသမားတစ်ဦးပမာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် အားရပါးရရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ခင်ဗျား စကားအရှည်ကြီးပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားတကယ်ပဲသတ်နိုင်တယ်ဆိုရင် သတ်၊ ဖ်လိုက်စမ်းပါ”

မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ မည်သည့်စကားသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာတော့ပါ။ အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

စုမာအိက အသံရှင်ရှိမည်ဟုထင်ရသည့်နေရာသို့ သတိပြုကြည့်ရှုနေ၏။

သို့သော် အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်တွေ့ရချေ။

ကျန်လူများကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်သို့မျက်လုံးများစေကာ ရှာဖွေကြည့်ကြသည်။ သို့သော် မည်သည့်ထူးခြားချက်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ စုမာအိ၏ရင်ထဲ၌ လေးလံလာလေသည်။

ဤမျှတိတ်ဆိတ်နေသည်ကို သူ အလွန်ကြောက်ရွံ့လာမိ၏။ အကြောင်းမှာ မုန်တိုင်းမကျမီငြိမ်သက်နေခြင်းမျိုးဟုယူဆထားသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကစိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်....

“ဟေ့... မရဏပလ္လေသံရှင် ခင်ဗျားကလူမြင်မခံဝံ့တဲ့ကြွက်တစ်ကောင်ပဲ၊ သတ္တိရှိရင် အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့စမ်း”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ၏အော်ဟစ်သံဆုံးသွားသည်နှင့်ရုတ်တရက်....

“ဝိုး....”

ဟူသောလေတိုးသံတစ်ချက်နှင့်အတူ အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုက ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှအနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် လူအုပ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

“အာ...”

ဟူသောအော်သံနှင့်အတူ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်မှာ စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း....

၈၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

မြေပေါ်သို့တိုင်းခနဲလဲကျသွားလေသည်။

သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အလွန်ပါးလွှာသောခင်းတစ်လက်စိုက်
ဝင်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စုမာအိ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရလေသည်။

ထို့အတူ ကျန်ရှိသောခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများမှာလည်း ထိတ်
လန့်ကြောက်ရွံ့သွားကြလေသည်။ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်
အတွင်း မမြင်ရသောရန်သူသည် မိမိတို့အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ကို
သတ်ပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော။

သူတို့က အရပ်လေးမျက်နှာသို့ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်
ရှာဖွေသော်လည်း ရန်သူ၏အရိပ်အယောင်ကိုပင်မတွေ့ရဘဲရှိလေ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် မရဏပလ္လေသံရှင်၏ချိုလွင်သောရယ်မောသံ
ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်... ကျွန်မ ရှင့်လူတွေကို တကယ်ပဲသတ်
ပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံပြီမဟုတ်လား”

စုမာအိ၏ရင်ထဲ၌ ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား တကယ်သတ္တိရှိရင် အပြင်ကိုထွက်လာခဲ့စမ်းပါ။

ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုးနဲ့ အခုလိုလုပ်တာ မကောင်းပါဘူး”

မရဏပလ္လေသံရှင်၏ရယ်မောသံက ဝဲဘက်မှထွက်ပေါ်
လာပြန်လေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၈၃

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

စုမာအိက သူမ၏ရယ်မောသံကို ဂရုစိုက်နားထောင်နေစဉ်
မှာပင် ရယ်မောသံက ယာဘက်သို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ် ရှင်တို့ကလူတစ်ယောက်ကို အများနဲ့ပိုင်း
ပြီးတိုက်တာကော မရှက်ကြဘူးလား”

စုမာအိအပါအဝင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများ၏မျက်နှာများမည်း
မှောင်သွားကြလေ၏။ သူတို့သည် မမြင်ရသောရန်သူကို မည်သို့တန်
ပြန်တိုက်ရမုန်းမသိဘဲဖြစ်နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် မရဏပလ္လေသံရှင်
၏စကားသံက ဝဲဘက်မှထပ်၍ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ကဲ... စုချိန်ကစပြီး တစ်ကနေသုံးအထိ ကျွန်မရေတွက်
မယ်၊ သုံးလို့ရေတွက်ပြီးလို့မှ ဒီနေရာကရှင်တို့မသွားကြသေးဘူးဆို
ရင် ကျွန်မအဆိုးမဆိုကြနဲ့တော့”

မရဏပလ္လေသံရှင်က အေးစက်မာကျောသောလေသံဖြင့်
ပြောလိုက်လေသည်။ အသံကိုသာကြားနေရသည်။ လူကိုကား ရှာမ
တွေ့ကြ။ မရဏပလ္လေသံရှင်သည် မည်သည့်နေရာမှပြောဆိုနေပါသ
နည်း။

၀၀၀၀

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မကြာမီမှာပင် မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ ရေတွက်သံစတင်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တစ်....”

စုမာအိသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

ကျန်လူများကလည်း လှုပ်ရှားခြင်းမရှိကြသေးပါ။

အားလုံးပင် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေကြကုန်၏။

မရဏပလ္လေသံရှင်သည် လေးလေးမှန်မှန်ပင် ဆက်လက် ရေတွက်ပြန်လေ၏။

“နှစ်....”

ထိုအချိန်အထိ...

စုမာအိသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကျန်လူများကမူ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားစပြုလာကြပြီဖြစ်သို့သော်....

စုမာအိ၏ အေးစက်သောမျက်လုံးအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောကြောင့် သူတို့သည် မလှုပ်ရှားရဲကြတော့ဘဲခေါင်းငုံ့၍ ရပ်မြဲရပ်နေကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ ရေတွက်သံက အေးစက်ခက်ထန်စွာထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“သုံး....”

မရဏပလ္လေသံရှင်သည် သုံးအထိရေတွက်ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စုမာအိကားမလှုပ်မယှက်ရပ်လျက်ပင်။

ကျန်လူများကမူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်မှာပင်... အဖြူရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုသည် သူတို့လူစုထဲသို့ ဝှစ်ခနဲပစ်လွှင့်လာလေတော့၏။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင်....

“အငုံ့....”

ဟူသောညည်းသံခပ်သဲ့သဲ့နှင့်အတူ လူတစ်ယောက်၏ရင်ဝဋ် ဓားပါးလေးတစ်လက်စိုက်ဝင်ကာလဲကျသွားလေသည်။

လူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကုန်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ထပ်အလင်းတန်းတစ်ခုထပ်မံပစ်လွှင့်လာ၏။ ထိုအလင်းတန်းသည် စုမာအိထံဦးတည်ပြေးဝင်သွားခြင်းလေသည်။

၈၆၀ ■ ■ ■

စုမာအိထိတ်လန့်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ကာ ကမန်းကတည်းက ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏ရှောင်တိမ်းမှုကား အချည်းနှီးသာတည်း။

“မင်းလေးသည် သူ၏ပန်းသို့စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“အား...”

စုမာအိသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာအော်ဟစ်ရင်း ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာမျှခုန်ဆုတ်ပြီး မရဏပလ္လေသံရှင်ကိုမျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့... သို့သော် မရဏပလ္လေသံရှင်ကား မည်သည့်နေရာတွင် ရှိမှန်းမသိ။ အသံသာကြားရပြီးလျှင်ရှာမတွေ့။ နာနာဘာဝများက ခြောက်လှန့်နေသည်နှင့်ပင် တူနေတော့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသောသူ၏လူများသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ ဖရိုဖရဲနှင့်ထွက်ပြေးကြကုန်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်... ထုံမင်းသည် တွေဝေငေးမောကြည့်နေရာမှပြန်လည်သတိဝင်လာပြီး....

“ခင်ဗျားမှာဒဏ်ရာရနေပြီ၊ ကျုပ်အခွင့်ကောင်းယူပြီး ခင်ဗျားကိုမတိုက်ချင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒီနေရာကနေထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ■ ၈၇

စုမာအိကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီးလှမ်းပြောလိုက်၏။ စုမာအိက ပန်းပေါ်၌စိုက်ဝင်နေသော မင်းလေးကိုဆွဲနှုတ်ပြီး....

“တောက် မင်းတို့ကျပ်ကျပ်သတိထားကြပေတော့၊ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကိုအာခံတဲ့လူမှန်သမျှ တစ်နေ့ ဒုက္ခကောင်းကောင်းကြီးတွေ ရမယ်ဆိုတာမှတ်ထား”

စုမာအိသည် ဒေါသတကြီးကြိမ်းမောင်းရင်း ပန်းမှဒဏ်ရာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကိုင်ကာ ထိုနေရာမှပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

၈၈ ။ ဝဏ္ဏအောင်

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှစုမာအိ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။
ထုံမင်းသည် အတန်ကြာအောင်ငေးမောတွေဝေနေပြီးမှ ဝဲယာသို့
တစ်ချက်ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“မရဏပလ္လေသံရှင်... ခင်ဗျားရှိသေးလား”

အော်ဟစ်မေးမြန်းလေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ ပြန်ထူးသံကိုမကြားရပါ။

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူမ ထွက်ခွာသွားလေပြီလား။

ထုံမင်းသည် ဟိုဟိုသည်သည်လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ထိုနေရာ
မှထွက်ခွာသွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် မရဏပလ္လေသံရှင်
ထံမှအေးစက်စက်အသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ရှိပါတယ်”

ထုံမင်းက အသံလာရာဘက်လှည့်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်

ပြီး....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ။ ၈၉

“ကျုပ်ကို အခုလိုကူညီတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟုလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ပြောလိုက်လေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်၏အေးစက်စက်အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်
သည်။

“မလိုပါဘူး... ရှင်ကိုကျွန်မကယ်တင်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဗျာ....”

ထုံမင်း အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

သူသည် အတန်ကြာအောင် မင်တက်နေပြီးမှ....

“ကျုပ်ကိုကယ်တင်တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သူတို့
ကိုသတ်ပစ်တာလဲဗျ”

ဟု နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်မေးမြန်း၏။ မရဏပလ္လေသံရှင်၏
အသံကတင်းမာစွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဒါ ရှင်မေးစရာမလိုပါဘူး”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားမှာဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့ သူတို့ကိုဒုက္ခ
ပေးလိုက်တာလဲ”

မရဏပလ္လေသံရှင်၏စကားသံက လက်ဝဲဘက်မှထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

“ရှင် သေမသွားအောင်လို့ပေါ့”

၉၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သူမ၏စကားကြောင့် ထုံမင်းမှာ ဒုတိယအကြိမ် အံ့အားသင့်သွားရပြန်လေသည်။

“ဗျာ....”

သူသည် အတန်ကြာအောင်တွေဝေနေပြီးမှ စိမ်းဝေလှပြောခဲ့သည့်စကားတစ်ခွန်းကို ရုတ်တရက် ပြန်လည်အမှတ်ရလာမိလေသည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်သမီးလေးထုံယင်းစု ခင်ဗျားဆီရောက်နေတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်... အဲဒါဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ကျုပ်သမီးလေးကိုဖမ်းသွားရတာလဲ”

“ဖမ်းသွားတာမဟုတ်ဘူး... ကလေးက ရှင့်ရဲ့ဖခင်မေတ္တာကင်းဝေးနေတဲ့ဘဝမျိုးမှာ စိတ်ဆင်းရဲနေတာကိုတွေ့ရလို့ ကျွန်မက သနားပြီးခေါ်သွားတာပါ”

“ဘယ်လို... ခင်ဗျားဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

မရဏပလ္လေသံရှင်၏အသံက အေးစက်စက်ဖြင့်ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“ကျွန်မပြောတာရှင်းပါတယ်... ရှင့်လို မေတ္တာတရားခေါင်းပါးတဲ့ဖခင်ဆီမှာနေရတာထက်စာရင် ကျွန်မဆီမှာနေရတာက ကလေးအတွက် ပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတယ်လို့ပြောတာပါ”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၉၁

သူမ၏စကားကြောင့် ထုံမင်း၏ရင်ထဲ နှင့်ခနဲခံစားရလေသည်။ ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“မဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် သမီးလေးကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ခင်ဗျားဆီမှာ ကျုပ်သမီးလေးကို မထားနိုင်ဘူး၊ အခု ကျုပ်သမီးဘယ်မှာလဲ”

သို့သော်... မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ မည်သည့်စကားသံမျှ ထွက်မလာတော့ပါ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ထုံမင်းကလက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး...

“ပြောစမ်းပါဦး... ကျုပ်သမီးဘယ်မှာလဲ”

သူ၏အသံကဟိန်းထွက်လာ၏။ သို့သော် မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ မည်သည့်စကားသံမျှထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိပေ။

“မရဏပလ္လေသံရှင် ခင်ဗျားဘယ်မှာလဲ”

ထုံမင်းထံမှ အမေးစကားသာ ဟိန်းထွက်လာသည်။ မရဏပလ္လေသံရှင်၏စကားသံမှာမူ လုံးဝထွက်ပေါ်မလာတော့ပါ။

၀၀၀၀

၉၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။
ထုံမင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့လှည့်
ပတ်ရှာဖွေရင်း အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်သမီးလေးဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်သမီးလေးဘယ်မှာလဲ”

“ကျုပ်သမီးကိုပြန်ပေး”

ထုံမင်းသည် အရူးတစ်ယောက်ပမာအော်ဟစ်လျက်ရှိရာ
သူ၏အသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားလေ
သည်။ သို့သော် မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှမည်သည့်အသံမျှထွက်ပေါ်
လာခြင်းမရှိတော့ပါ။

ထုံမင်းက မကျေမနပ်ဖြင့်ထပ်မံအော်ဟစ်လိုက်ပြန်၏။

“ဟေ့... မရဏပလ္လေသံရှင် ကျုပ်သမီးလေးဘယ်မှာလဲ”

သူ၏အော်သံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

“သူ မရှိတော့ပါဘူး”

သူ့အနီးမှအသံတစ်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၉၃

ထိုအသံကြောင့် ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ
အနီးတွင် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်...”

ထိုအဘိုးအိုကား... အခြားသမဟုတ်ပါချေ။

သူ့အဆိပ်ဝေဒနာခံစားရစဉ်က ဆေးဝါးကုသပေးရန် သမား
တော်ကြီးဆီအရောက် ဒုက္ခခံ၍ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့် လေလွင့်ဂိုဏ်းမှ
အဘိုးအိုဖြစ်လေသည်။

သူက အံ့သြစွာဖြင့်အဘိုးအိုအားကြည့်ပြီး....

“ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ”

ဟုမေးလေသည်။ အဘိုးအိုက....

“အခုပဲရောက်လာတာပါ”

ထုံမင်းက....

“သူက ကျွန်တော့်သမီး သူ့ဆီမှာလို့ပြောသွားတယ်”

“ဘယ်သူကလဲ”

“မရဏပလ္လေသံရှင်လေ”

အဘိုးအိုကခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်းလေ... ဒါဆိုလဲဟုတ်မှာပေါ့”

ထုံမင်းကမျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“သူက ဘာဖြစ်လို့ကျွန်တော့်သမီးကိုခေါ်သွားရတာလဲ”

၉၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

အဘိုးအိုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ကျုပ်မသိဘူးလေ... အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေလို့ လားမှမသိတာ”

ထုံမင်းသည် အတန်ကြာအောင်စဉ်းစားနေ၏။

ပြီးမှ....

“သူကလူလား... တစ္ဆေလား”

အဘိုးအိုက....

“လူစစ်စစ်ပါ”

“ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့လူတွေ့မခံဝံ့တာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲမပြောတတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ သူဟာ အသံ တုပညာတတ်ကျွမ်းတဲ့သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ကျုပ် ခန့်မှန်းမိပါတယ်”

“ဘယ်လို... အသံတုပညာရှင်ဟုတ်လား”

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုကခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

“အသံတုပညာရှင်ဆိုတာဘယ်လိုလဲဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ရှင်း ပြစမ်းပါဦး”

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုကဖြူးလိုက်သည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၉၅

“အသံတုပညာဟာ တိဗက်ပြည်ကနေတရုတ်ပြည်ကိုဖြန့် ပွားလာတဲ့ပညာတစ်မျိုးပါပဲ။ အသံတုပညာတတ်ကျွမ်းတဲ့လူဟာ သူ များရဲ့အသံကိုဝေခွဲမရအောင်ဖန်တီးနိုင်တယ်။ ဥပမာ မင်းရဲ့အသံ... ငါ့ရဲ့အသံ... အိုကွာ... နောက်ဆုံး ငှက်သံ... ခွေးသံ... မြင်းဟိသံက အစ အသံမျိုးစုံကိုလဲတုတတ်တယ်”

ထုံမင်းကအံ့သြစွာနားထောင်နေလေသည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုကစကားဆက်လိုက်၏။

“အခု မရဏပလ္လေသံရှင်အသုံးပြုသွားတဲ့အသံတုဟာ အ ဝေးရောက်အသံတုပညာဖြစ်ပါတယ်”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဘယ်လို... အဝေးရောက်အသံတုပညာ ဟုတ်လား”

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူပြောတဲ့စကားသံဟာ ယာဘက်ရောက် လိုက် ဝဲဘက်ရောက်လိုက်နဲ့ ကျုပ်တို့ကြားနေရတယ်မဟုတ်လား”

သူက စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“အမှန်တော့ သူကတစ်နေရာတည်းမှာနေပြီး အသံကို ကျယ်လိုက်တိုးလိုက်နဲ့ပြောနေတာပါ။ ကြားတဲ့လူကတော့ လေးဘက် လေးတန်ကအသံထွက်နေတယ်ထင်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ် သွားတတ်ကြပါတယ်”

၉၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

လေလွင့်အဘိုးအို၏ရှင်းပြမှုကိုကြားရသည့်အခါမှ ထုံမင်း
မှာ နားလည်သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

၀၀၀၀

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောတိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်
လေပြီ။ လမ်းမကြီး၏ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိဆိုင်များမှတံခါးများ
ပြန်လည်ဖွင့်လာကြပြီဖြစ်သည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့်လည်း တဖြည်းဖြည်းပြန်လည်
စည်ကားစပြုလာပြီဖြစ်သည်။ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုသည် ထုံမင်း
အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကဲ... ထုံမင်း မွန်းတည့်ချိန်တောင်မှရောက်နေပြီကွယ့်၊
ကျူပ်တို့ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာထမင်းစားကြရအောင်ကွာ”

ထုံမင်းလည်း ယခုမှ ဝမ်းဗိုက်မှဆာလောင်နေမှုကို ဂရုပြု
မိလေတော့၏။

“ဟာ... အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်လဲဗိုက်ဆာလှပြီ”

ထို့နောက်... သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့
ဝင် ရောက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၉၇

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဤနေရာသည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုက ထမင်းစားသောက်နေရင်းမှ
ခေတ္တရပ်နားကာ မျက်နှာချမ်းဆိုင်တွင် ထမင်းစားနေသည့်ထုံမင်း
အားလှမ်းကြည့်ပြီး....

“ဒါနဲ့ မင်းက ရွှေကျားရဲတိုက်ကိုပြန်လည်ထူထောင်မယ်ဆို
တာအမှန်ပဲလား”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြန်လည်ထူထောင်တာမဟုတ်ပါဘူး... ပြန်ပြီး ထူထောင်
နေတာ ပြီးလှပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့....”

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုကမျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ထုံမင်းက ထမင်းစားခြင်းကိုအဆုံးသတ်ကာ လက်သုတ်
ပဝါဖြင့်ပါးစပ်ကိုသုတ်လိုက်ပြီး....

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေးနည်းနည်းအခက်အခဲရှိနေ

၉၈ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တည်ဆောက်ထားတဲ့ရွှေကျားရဲတိုက်ဟာ ရုပ်လုံးပေါ်နေပြီဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖေလက်ထက်က ရွှေကျား ရဲတိုက်နဲ့ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်ပါသေးတယ်”

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှအဘိုးအိုသည် ထမင်းစားနေရာမှရပ်တန့် ကာ သူ့အားတည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်လိုက် လေသည်။

“ကြိုးစားစမ်းပါကွာ... မင်းရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ကျုပ်ကလည်း တတပ်တအားပါဝင်ကူညီပါ့မယ်”

ထုံမင်းအလွန်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“တကယ်ပြောတာလားဗျာ”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်ကဘယ်သူလဲဟင်”

အဘိုးအိုကပြုံးလိုက်၏။

“ဪ... မင်းကကျုပ်ကိုမသိဘဲကိုး၊ ကျုပ်ဟာ လေလွင့် ဂိုဏ်းကဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစင်းလုံပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်း၏မျက်လုံးအစုံဝင်းလက်တောက် ပသွားလေသည်။

သူသည် ကပျာကယာမတ်တတ်ရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် ချုံငါ့ရပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး...

ပရဏပလွေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၉၉

“အို... အဘက လေလွင့်ဂိုဏ်းက ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုး၊ ကျွန်တော် မသိလို့ အဘနဲ့ဆက်ဆံရာမှာ ချို့ယွင်းချက်ရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ် ပါလို့တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟုတရိတသေတောင်းပန်လေသည်။

စင်းလုံကပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“တောင်းပန်းစရာမလိုပါဘူးကွာ... မင်းမှာ ဘာချို့ယွင်း ချက်မှမရှိပါဘူး”

သူကထုံမင်းအားကြည့်ပြီး...

“ကဲ... မင်းအတွက်ကျုပ်ဟာကူညီရမလဲ၊ ပြောပါ”

ထုံမင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး လေးနက်တည်ကြည်လာ သည်။

“ဒါဆို သိပ်ဟန်ကျတာပဲအဘရယ်... အဘကို ကျွန်တော် တာဝန်တစ်ခုပေးပါရစေ”

စင်းလုံခေါင်းညိတ်၏။

“ပြောပါ”

သူသည် ထိုင်ခုံပေါ်ပြန်လည်ထိုင်ချပြီး...

“ဒီလိုပါ.. အဘတို့လေလွင့်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ နေရာအနှံ့ မှာရှိနေကြပါတယ်၊ သူတို့သာ ကျွန်တော့်အတွက်သတင်းစုံစမ်းရေး ဘက်ကတာဝန်ယူပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့ သိပ်ကောင်းမှာပါ”

၁၀၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

စင်းလုံကစဉ်းစားခြင်းပင်မပြုဘဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်
လေသည်။

“အို... ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချစမ်းပါ။ ကျုပ် မနက်ဖြန်က
စပြီး ကျုပ်လူတွေကိုခေါ်ပြီး တာဝန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဪ... ဒါနဲ့
အခု မင်းကဘယ်ကိုဆက်သွားမှာလဲ”

သူက အနည်းငယ်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ....

“ကျွန်တော် အခု နေပြည်တော်ကိုတစ်ခေါက်ပြန်သွားဦး
မယ်၊ ပြန်လာရင် ရွှေကျားရဲတိုက်ကိုအချောသပ်တည်ဆောက်ပါ
မယ်”

စင်းလုံ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးထုံ
ကျူးရဲ့ရွှေကျားရဲတိုက်ကို ကျကျနနကြီးပြန်လည်ထူထောင်လိုက်စမ်း
ပါ။ ကျုပ် ဒီကနေ သတင်းမှန်သမျှ အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားစုဆောင်း
ပြီးပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ထုံမင်းက ကျေနပ်အားရစွာပြုံး၍ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... အခုလိုကူညီတာကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်
ဗျာ”

ဟုပြောလေသည်။

စင်းလုံက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်း၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၀၁

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ကဲ... ကျုပ်တို့ခရီးဆက်ကြရအောင်”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ခကျသင့်ငွေ
ရှင်းပြီး ထမင်းဆိုင်ထဲမှထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

BURMESE
CLASSIC

အကူအညီအထောက်အပံ့

ထုံမင်းသည်....

တစ်လခန့် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခရီးနှင့်လာမိသောအခါ နေပြည်တော်၏မြို့ရိုးကိုထင်ရှားစွာတွေ့မြင်ရသည့်နေရာအထိ ခရီးပေါက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် မောဟိုက်နေသောမြင်းကိုအရှိန်လျှော့ချ၏။

ဖြည်းဖြည်းမှန်ခရီးဆက်သည်။ မကြာပါချေ။ သူသည် အလွန်စည်ကားသောမင်းလမ်းကြီးဆီသို့ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏မြင်းကြီးမှာ အတော်ပင် မောနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လမ်းမကြီးဘေးရှိစားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ဝင်ကာ ခေတ္တနားခိုစားသောက်လိုက်၏ မြင်းကြီးကိုလည်း အစာရေစာကျွေးမွေးပြီး အနားယူစေသည်။ ပြီးမှ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

မြို့စားကြီးဂေဟာသည် မင်းလမ်းမကြီး၏ အစွန်ဆုံးတွင် တည်ရှိနေ၏။

ထုံမင်းသည် မြို့စားကြီးဂေဟာအား ခက်ခက်ခဲခဲမရှာဖွေရပါ။ မြို့စားကြီးကျင်းကောင်းဟုမေးလိုက်သည်နှင့် အားလုံးက ညွှန်ပြနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ထုံမင်းသည် မြို့စားကြီး၏စံအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

ထုံမင်းသည် မြို့စားကြီးကျင်းကောင်း၏စံအိမ်တော်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ သူသည် အစောင့်အား မြို့စားကြီးကျင်းကောင်းနှင့်တွေ့ဆုံလိုကြောင်းပြောပြ၏။ အစောင့်က သူ့အားခေတ္တစောင့်ခိုင်းစေကာ မြို့စားကြီးကျင်းကောင်းထံသတင်းပို့လေသည်။

ခဏအကြာတွင်... ထိုအစောင့်ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ထုံမင်းအားခေါ်ဆောင်၏။ မြို့စားကြီးကျင်းကောင်းက ထုံမင်းအား ဧည့်ခန်းဆောင်မှစောင့်ကြိုတွေ့ဆုံလေသည်။

ထုံမင်းသည် မြို့စားကြီးနှင့်တွေ့သည့်နှင့် လိုအပ်သောအကူအညီများကို တောင်းလိုက်လေသည်။ မြို့စားကြီးကလည်း ထုံမင်းတောင်းဆိုသည့်အကူအညီများကို အလွယ်တကူပင်ပေး၏။

သူသည် တိုက်ခိုက်ရေးကျွမ်းကျင်သည့်မြင်းသည်တော်ငါးဆယ်ကို မြို့စားကြီးကျင်းကောင်းထံမှရရှိသည့်အပြင်...

ရွှေကျားရဲတိုက်အတွက် လိုအပ်သည့်နေရာတွင် အသုံးပြုရန် လျှို့ဝှက်သိန်းလေးဆယ်ကိုလည်းထုတ်ပေးလေ၏။ ထိုမင်းသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မြို့စားကြီးအား အကြိမ်ကြိမ်ဂါရဝပြုပြီးညွှတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားလေသည်။

မြို့စားကြီးကပြုံး၍ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးကွာ... မင်းအဖေ မြို့စားကြီးထံကျူးကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက် မင်းတို့ချန်ရှားနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မင်းမဲ့စရိုက်တွေ ပြန်ကျင့်သုံးနေတယ်လို့ သတင်းကြားသိခဲ့ရပေမဲ့ ကျုပ်တို့နေပြည်တော်မှာလဲ မန်ချူးတွေရဲ့ရန်ကို ရင်ဆိုင်နေရလို့ မင်းတို့နယ်ဘက်ကိုခြေဦးမလှည့်နိုင်ခဲ့ဘူး”

သူက စကားဆက်၏။

“အခုလို မင်းကမင်းအဖေရဲ့အရိုက်အရာကိုပြန်လက်ခံမယ်ဆိုတော့ ကျုပ် အလွန်ပဲဝမ်းသာမိပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီလဲ အစွမ်းကုန်ပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ကွာ”

ထိုမင်းသည် မြို့စားကြီးအားနှုတ်ဆက်ကာ စံအိမ်မှပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ သူသည် မြို့စားကြီးစံအိမ်မှပြန်လည်ထွက်ခွာလာသည့်အခါ အထူးပင် စိတ်ဓာတ်များတက်ကြွလာလေတော့၏။

ထိုမင်းနှစ်ယောက်

ထိုမင်းသည် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် မရပ်မနားဘဲ ခရီးဆက် ခဲ့လေသည်။ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသဖြင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါး သွက်လက်လျက်ရှိနေလေသည်။

သူ ချန်ရှားမြို့သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ လေလွင့်ဂိုဏ်း၏ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်စင်းလုံထံမှ အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းသည့်သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုမင်းသည် စင်းလုံပြောသောသတင်းကိုနားထောင်ပြီးသည့်အခါ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဟင်... အဘရဲ့သတင်းက ဟုတ်ပျံ့မလားဗျာ”

စင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ... ဒီသတင်းဟာ အင်မတန်တိကျတဲ့ သတင်းပါ။ ပထမ ကျုပ်ရဲ့ဂိုဏ်းသားတွေဆီက ဒီသတင်းကိုကြားခါ စတုန်းကဆိုရင် မင်းအပေါ်တောင် ကျုပ်အထင်လွဲခဲ့မိပါသေးတယ်”

၁၀၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

စင်းလုံ၏စကားကိုနားထောင်ရင်း ထုံမင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“နေပါဦးဗျာ... သတင်းက ဘယ်လိုစပြီး ထွက်ပေါ်လာတာလဲဟင်”

စင်းလုံက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလေသည်။

“ဒီလိုကွ... လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ဆယ့်ငါးရက်တုန်းက ကျုပ်ရဲ့အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ကလာပြီး သတင်းပို့တယ်လေ။ ရွှေကျားရဲတိုက်က သခင်လေးထုံမင်းဟာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကခေါင်းဆောင်ကို စိန်ခေါ်လိုက်တယ်ဆိုပဲ။ ပထမတော့ ကျုပ်လဲမယုံချင်ပါဘူး”

သူကစကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီသတင်းဟာ တစ်စထက် တစ်စပြန်နဲ့လာတာကြောင့် ကျုပ်မယုံလို့မရအောင် ဖြစ်လာရတော့တာပါပဲ”

ထုံမင်းမျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး... သူတို့ကဘယ်နေရာမှာချိန်းထားကြလို့လဲ”

စင်းလုံက....

“ဒီလာမယ့် တစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့မှာ ချန်ကျန်းကမ်းခြေမှာ လို့ပြောတာပဲ”

ထုံမင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။

မရဏပလ္လသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၀၇

“ခက်တာပဲဗျာ ချန်ကျန်းနဲ့ချန်ရှားဟာ မိုင်တစ်ရာလောက်ကွာဝေးတာဗျ။ တစ်ဆယ့်ငါးရက်ဆိုတော့ အချိန်က သိပ်နီးကပ်နေပြီ။ ကျွန်တော်က ရွှေကျားရဲတိုက်ကိုပြန်ပြီးအချောကိုင်ရဦးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ”

ထုံမင်းက ညည်းညူလေသည်။ စင်းလုံကပြုံး၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ... မင်း ရဲတိုက်ကိုသာ ကျကျနနအချောကိုင်လိုက်ပါ။ နောက်ပြီး နေပြည်တော်ကပို့ပေးမယ့် မြင်းသည်တော်တွေရောက်လာရင် လုံခြုံရေးအတွက်စီမံခန့်ခွဲရဦးမယ်ဆိုတော့ ချန်ကျန်းကို ကျုပ်ပဲသွားပါ့မယ်”

ဟုပြောလေသည်။ ထုံမင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဘယ်သူကများ ကျွန်တော့်ရဲ့ နာမည်ကိုအလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကိုသွားပြီးစိန်ခေါ်တယ်မသိပါဘူးဗျာ”

စင်းလုံကခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လဲ ဒီကိစ္စကို အတော်စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်ကွ။ အင်း... အခုချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ကသိုင်းသမားတွေဟာ ချန်ကျန်းမြို့ကိုစုဝေးရောက်ရှိနေကြရောပေါ့”

စင်းလုံက ခန့်မှန်းပြောဆိုသည်။ ထုံမင်းကတစ်ချက်ပြုံး၏။

“တစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုရတာပေါ့လို့ဆိုရမှာပဲအဘ”

၁၀၈ ။ ဝဏ္ဏအောင်

စင်းလုံမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုအခွင့်အရေးလဲ”

ထုံမင်းကပြုံးလိုက်ပြီး....

“လူတွေအားလုံး ချန်ကျန်းမြို့ကစိန်ခေါ်ပွဲကို အာရုံရောက်
နေကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကအနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ ရွှေ
ကျားရဲတိုက်ကို စနစ်တကျပုံစံချနိုင်တာပေါ့”

အားလုံးက သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား ဟုတ်တယ်လေ... သူတို့က ဘယ်လို
အကြံနဲ့လုပ်နေကြသလဲဆိုတာ မပြောတတ်ပေမဲ့ မင်းအတွက်တော့
အခွင့်ကောင်းပါပဲ”

၀၀၀၀

ရွှေကျားရဲတိုက်အား လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ကျော်ကာလတုန်း
ဆီကရွှေကျားရဲတိုက်နှင့်တစ်ထပ်တည်းတူညီအောင် အချောသပ်နေ
ကြလေသည်။ နေ့ညမရွေး အလုပ်သမားများ ဗီသုကာပညာရှင်များ
နှင့်စွမ်းစွမ်းတမံကြိုးစား၍တည်ဆောက်နေကြ၏။

နေပြည်တော်မှ မြင်းသည်တော်ငါးဆယ်လည်းရောက်ရှိလာ
ကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေကျားရဲတိုက်မှာပြန်လည်သက်ဝင်လှုပ်
ရှားလာပြီဖြစ်ပေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ။ ၁၀၉

တစ်ချိန်တုန်းက ပြာပုံဖြစ်ခဲ့သောရွှေကျားရဲတိုက်သည် ယခု
အခါ အလွန်သားနားခန့်ညားသောအဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုအဖြစ်
ပုံပေါ်လာပြီဖြစ်သည်။

ထုံမင်း၏နေ့ညမလပ် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့မှုကြောင့် ရွှေ
ကျားရဲတိုက်ကြီးမှာ တိုတောင်းလှသောကာလပိုင်းအတွင်း ခန့်ညား
ထည်ဝါစွာပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ပေသည်။

ထုံမင်းသည် ရွှေကျားရဲတိုက်ကြီးကိုကြည့်နေ၏။

ဝမ်းသာကြည်နူးမှုပီတိအဟုန်က ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလွှမ်း
ခြုံနေလေတော့၏။

၀၀၀၀

ထုံမင်းသည် ရွှေကျားရဲတိုက်အား အစွမ်းကုန်အချိန်လှ၍အ
ချောသပ်နေချိန်တွင် ထုံမင်းအဘသည် ချန်ကျန်းမြို့သို့ရောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်သည်။

ချန်ကျန်းမြို့၌ ထိပ်သီးသိုင်းသမားနှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြ
မည်ဟူသောသတင်းကြောင့်....

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှလာရောက် ကြည့်ရှုအားပေးသူများ
စုပြုံရောက်ရှိလာကြသဖြင့်...

ကြက်ပျံမကျစည်ကားနေပေတော့သည်။

၁၁၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစင်းလုံ ချန်ကျန်းမြို့သို့
ရောက်ရှိလာသောအခါ ပြိုင်ပွဲပြုလုပ်မည့်ရက်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။
သူသည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ထမင်းစားသောက်ရန်လှမ်းဝင်လိုက်
စဉ် ထမင်းဆိုင်၏ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထမင်းစားသောက်နေသော
လူသုံးယောက်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သူတို့၏အဝတ်အစားများမှာ စုတ်ပြတ်နေကြလေသည်။

စင်းလုံသည် ထိုလူသုံးယောက်အား မြင်တွေ့လိုက်သော
အခါ မျက်လုံးများဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

သူသည် ထိုစားပွဲဆီသို့လျှောက်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်
ကာဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုဂါရဝပြုပါတယ်”

ဟုလေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြော၏။ မှန်သည်။

ထိုလူသုံးဦးအနက် တစ်ဦးသည် လေလွင့်ဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးလွေယင်းစိမ်းပင်ဖြစ်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလွေယင်းစိမ်းက မော့၍ပင်မကြည့်ဘဲ....

“ထိုင်ပါ”

ဟုပြော၏။ စင်းလုံက သူ့နံဘေး၌ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်
၏။ ထိုအခါ ကျန်နှစ်ဦးက မတ်တတ်ရပ်၍ စင်းလုံကိုဂါရဝပြုလိုက်ကြ
လေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၁၁

စင်းလုံက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြ၏။

ထို့နောက် လွေယင်းစိမ်းအနီးသို့တိုးကပ်ကာမေးလိုက်၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြိုင်ပွဲကိုလာကြည့်တာထင်တယ်”

လွေယင်းစိမ်းကခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်... ထုံမင်းက ရဲတိုက်ကို အခုမှပြန်ပြီးထူထောင်

ခါစရှိသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကိုသွားပြီးစိန်ခေါ်ရတာ
လဲ”

လွေယင်းစိမ်းက နားမှလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်မေးသည်။

စင်းလုံကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်လဲ ဒီကိစ္စကိုစဉ်းစားမရဖြစ်နေ

လို့ ထုံမင်းကို ချန်ရှားမြို့မှာသွားစောင့်ခဲ့ပါတယ်”

လွေယင်းစိမ်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဘာထူးခြားသလဲ”

ဟုမေး၏။

စင်းလုံကတည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာဖြင့်....

“အမှန်တော့ အခု ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကိုစိန်ခေါ်လိုက်တဲ့ ထုံမင်း

ဟာ ထုံမင်းအတူပါ”

သူ၏စကားကြောင့် လွေယင်းစိမ်း၏မျက်လုံးအစုံမှာဝိုင်းစက်
ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

၁၁၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘယ်လို... ထုံမင်းအတု... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်.... ထုံမင်းအစစ်က ရွှေကျားရဲတိုက်ကို အပြီး
သပ်တည်ဆောက်ဖို့ ချန်ရှားမြို့မှာကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်”

လွေယင်းစိမ်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး....

“ဒါဆိုရင် ထုံမင်းအတုကဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

စင်းလုံကခေါင်းခါပြီး....

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲမပြောတတ်ပါဘူး”

လွေယင်းစိမ်းသည် အတန်ကြာအောင်မျက်မှောင်ကုပ်၍
စဉ်းစားနေ၏။ ပြီးမှ....

“ကဲ... မြန်မြန်စားကြ၊ ပြိုင်ပွဲနေရာကိုသွားကြရအောင်”

ဟုလောလိုက်သည်။ စင်းလုံက....

“ဒါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကပြိုင်ပွဲကျင်းပမယ့်နေရာကိုကော သိ
ပြီးပြီလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ လွေယင်းစိမ်းကခေါင်းညိတ်၏။

“သိပြီးပါပြီ”

“ဘယ်နေရာလဲ”

“စန်ကွမ်းဘုံကျောင်းရှေ့မှာ”

စင်းလုံသည် ထမင်းစားသောက်သည်ကို လက်စသတ်လိုက်
သည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၁၃

ထို့နောက် သူတို့သည် စန်ကွမ်းဘုံကျောင်းသို့ဦးတည်ထွက်
ခွာလာခဲ့ကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

စန်ကွမ်းဘုံကျောင်း....

ယင်းဘုံကျောင်းသည် ချန်ကျန်းမြို့၏တောင်ဘက်၌ တည်ရှိ
သည်။ ဘုံကျောင်း၏အဆောက်အဦးက ကြီးကျယ်လှခြင်းမရှိပါ။

သို့သော် မြေကွက်လပ်မှာမူ ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ယင်းစန်ကွမ်းဘုံကျောင်း၌ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ကျင်းပသော
ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှလွဲ၍ လူသူအရောက်ပေါက်နည်းပါးလှပေသည်။ယခုမူ ရွှေကျားရဲတိုက်သခင်လေးထုံမင်းနှင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်
မှခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ယှဉ်ပြိုင်ကြမည်ဟူသောသတင်းကြောင့် အ
နယ်နယ်အရပ်ရပ်မှသိုင်းသမားကြီးများနှင့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကိုစိတ်
ဝင်စားစွာကြည့်ရှုလိုကြသူများ စုဝေးရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ထို့ကြောင့် စန်ကွမ်းဘုံကျောင်းတစ်ဝိုက်တွင် အလွန်စည်
ကားနေခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။လွေယင်းစိမ်းနှင့်စင်းလုံတို့လူစုသည် လူအုပ်ကြားထဲမှတိုး
ဝှေ့ကာ ရှေ့သို့ရောက်အောင် ကြိုးစား၍ထွက်ခဲ့ကြ၏။

မြေကွက်လပ်၏အလယ်ဗဟိုတွင်....

၁၁၄ ။ ဝဏ္ဏအောင်

စင်မြင့်တစ်ခုတည်ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ စင်းလုံမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။ စင်မြင့်တည်ဆောက်ထားသောကြောင့် ယခုယှဉ်ပြိုင်ပွဲသည် အများရှေ့တွင်ယှဉ်ပြိုင်မည်ဟူသည့်သဘောမျိုးဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့ဆိုလျှင် စိန်ခေါ်သူထံမင်းအတု၌ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျိုးရှိနေပါသနည်း။

ထိုမင်းအတုမှာမည်သူနည်း။

သူသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုမင်းအဖြစ်ဟန်ဆောင်ကာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်အားစိန်ခေါ်ရပါသနည်း။

ဤသည်မှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်၏လှည့်ဖြားမှုတစ်ခုပင်လော။

သူသည် စဉ်းစားရင်း လူအုပ်ထဲသို့မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်လေသည်။ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှလူအတော်များများ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင်... လေလွင့်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအားဂရုပြုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် စင်းလုံအားဂရုပြု၏။

စင်းလုံက ထိုဂိုဏ်းသားအားစေ့စေ့ကြည့်ရင်း....

“ဟေ့... ဒီစင်မြင့်ကို ဘယ်သူဆောက်တာလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဟုတိုးတိုးမေးသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ။ ၁၁၅

ထိုလူကခေါင်းခါယမ်းပြီး....

“မသိဘူးဗျ... လူတစ်ယောက်ငှားပြီး ဆောက်ခိုင်းထားတာလို့ပြောတာပဲ”

စင်းလုံက....

“ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကဘယ်တော့လဲကွ”

ထိုလူကခေါင်းခါယမ်းသည်။

“တိတိကျကျမသိရပါဘူး”

စင်းလုံမျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“မင်း မစုံစမ်းကြည့်ဘူးလား”

ထိုလူကခေါင်းညိတ်၏။

“စုံစမ်းပါတယ်... ဒါပေမဲ့ တိတိကျကျမသိရပါဘူး”

စင်းလုံ၏ရင်ထဲ၌ သံသယစိတ်များဝင်လာမိလေသည်။

“အင်း... ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား”

ထိုလူသည် စင်းလုံ၏ဆိုလိုချက်ကိုနားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ... တစ်ယောက်ယောက်ကများ နောက်နေသလားမသိဘူး”

စင်းလုံက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလွေယင်းစိမ်းထံလှမ်းကြည့်ကာ..

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်တော်တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

၁၁၆ :: ဝတ္ထုအောင်

လွေယင်းစိမ်းကအနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်လေသည်။

“အင်း... ရောက်လာမှတော့စောင့်ကြည့်ရတော့မှာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့အားလုံး ထူးခြားလာမည့်အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

နေထန်းတဖျားသို့ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။

ယခုအချိန်ထိအောင် စင်မြင့်ပေါ်သို့ မည်သူမျှတက်ရောက်
လာခြင်းမရှိသေးပါ။ ပရိသတ်များမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြ၏။

လူအုပ်ထဲမှ အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ... နေမြင့်လှပြီ၊ ခုချိန်ထိတစ်ယောက်မှလဲ
တွေ့ရသေးပါလား”

အခြားအသံတစ်သံကလည်း...

“အို...စိန်ခေါ်တဲ့လူက ထုံမင်းပဲ၊ သူက စင်မြင့်ပေါ်အရင်
တက်ရမှာပေါ့”

ပထမအသံက....

“ဟုတ်တယ်... ထုံမင်းကရောက်မှရောက်လာပါ့မလားမသိ
ဘူးနော်”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) :: ၁၁၇

အခြားအသံတစ်သံက....

“အင်း... မပြောနိုင်ဘူးကွ၊ ကျုပ်ကတော့ထုံမင်းဟာ ကတိ
တည်တယ်လို့ထင်တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝေဖန်
အပြစ်တင်ရင်း အုံးအုံးကျွက်ကျွက်ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်
လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရုတ်တရက်ခုန်တက်သွားသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

“ဟော... ဟိုမှာရောက်လာပြီဟေ့”

လူအုပ်ထဲမှတစ်ယောက်က အော်ဟစ်လိုက်၏။ သူ၏အသံ
ကြောင့် လူအားလုံး၏မျက်လုံးအစုံက စင်မြင့်ပေါ်သို့ရောက်ရှိသွား
ကြလေသည်။

ထိုအခါ အားလုံး၏မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွား
ကြကုန်တော့၏။

ထို့အတူ လွေယင်းစိမ်းမှာလည်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားရလေ
သည်။ အကြောင်းမှာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသူမှာ လုံယန်းနယ်
မှအာမခံဌာနမှူးလူသန်ကြီးကုစိဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ကုစိသည် စင်မြင့်ပေါ်မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး ပရိသတ်
ဘက်သို့မျက်နှာမူလိုက်လေသည်။

၁၁၈ ။ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့နောက်... ပရိသတ်အား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဂရုပြု
လိုက်ပြီး...

“ပရိသတ်ကြီးများခင်ဗျာ... ကျုပ်ဟာ လုံယန်းနယ်က
ဌာနမှူးကုတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အခုလို စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်ရောက် စကား
ပြောရတာကတော့ ထုံမင်းရဲ့ကိစ္စကြောင့်ပါပဲ”

သူက ပရိသတ်များကိုမျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။
ပြီးမှ....

“အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ... လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်လောက်
တုန်းက ထုံမင်းဟာကျုပ်တို့အာမခံဌာနကိုရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ
က ကျုပ်တို့ဆီကငွေတွေလုယူပြီး ကျုပ်တို့သိုင်းသမားသုံးယောက်
ကိုလဲ ဒဏ်ရာရအောင်တိုက်ခိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခွင့်ကြုံ
တုန်း လူအများရှေ့မှာစာရင်းရှင်းချင်လို့ ကျုပ်လာခဲ့တာပါ”

ဟုရှင်းပြလိုက်လေသည်။ သူ၏စကားကြောင့် ပရိသတ်
အားလုံး အမျိုးမျိုးဝေဖန်မြောဆိုကာကျွက်ကျွက်ညံသွားလေသည်။

သူတို့ထဲမှတစ်ချို့လူများက ထုံမင်းမှာ ဤကဲ့သို့ပြုလုပ်
တတ်ဟုဝေဖန်ကြ၏။

သို့သော် တစ်ချို့လူများကမူ ထုံမင်းမှာရဲတိုက်ကြီးပြန်လည်
ထူထောင်ရန်ငွေကြေးမရှိသောကြောင့် ဤသို့ကြံစည်နိုင်သည်ဟုဝေ
ဖန်ကြလေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ။ ၁၁၉

သူတို့ ယင်းသို့အပြန်အလှန်ဝေဖန်နေကြစဉ်မှာပင်...

ရုတ်တရက် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ခုန်တက်
သွားပြန်၏။ ပရိသတ်ထဲမှ လူအချို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်
ပြောဆိုကြပြန်၏။

“ဟေ့... ဟိုမှာ လူတစ်ယောက် စင်မြင့်ပေါ်တက်သွားပြန်ပြီ
ကွ”

“ထုံမင်းလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ... ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“ကျုပ်သိတယ်... သူဟာ လုယုံနယ်ကသိုင်းဆရာကြီးရဲစန်း
ကျူးကွ”

မှန်ပါသည်။ ယခု စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသောလူမှာ
သိုင်းဆရာကြီးရဲစန်းကျူးပင်ဖြစ်၏။

ရဲစန်းကျူးကစင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ ပရိသတ်များကိုလက်နှစ်
ဖက်ဆုပ်ကာဂရုပြုလိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆွေတို့ ကျုပ်ကတော့ လုယုံနယ်မှာ သိုင်းသင်တန်း
ကျောင်းဖွင့်ထားတဲ့ရဲစန်းကျူးပါပဲ။ ထုံမင်းဟာ ပညာမာနထောင်
လွှားပြီး လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်လောက် ကျုပ်တို့သင်တန်းကျောင်းကို လာ
ပြီး မပြောမဆိုနဲ့ ကျုပ်တို့သင်တန်းသားတွေကို ရိုက်နှက်သွားခဲ့ပါ
တယ်”

၁၂၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သူကစကားဆက်လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က အခုလိုအခွင့်ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ထုံမင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းနိုင်အောင်ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ကဲ... ထုံမင်း ခင်ဗျား စင်ပေါ်တက်လာခဲ့စမ်းပါ”

ဟုပြောပြီး စင်မြင့်အောက်သို့မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။ လေလွင့်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလွေယင်းစိမ်းနှင့်ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စင်းလုံတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့မျက်လုံးများထဲတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သောအရိပ်အယောင်များထင်ဟပ်နေကြလေသည်။

လွေယင်းစိမ်းက စင်းလုံအားမေးခေါ်ပြလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

စင်းလုံက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ထုံမင်းဟာ ဆယ်ရက်အတွင်း ချန်ရှားမြို့ကနေ လုယန်းမြို့ကိုမရောက်နိုင်ပါဘူး။ လုယံနယ်ဆိုတာ ပိုတောင်ဝေးသေးတယ်”

လွေယင်းစိမ်းမျက်မှောင်ကုပ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ထုံမင်းအယောင်ဆောင်ထားတဲ့လူက ဘာဖြစ်လို့

အခုလို သူများတွေကို ရန်သွားစေတာလဲ”

စင်းလုံက အတန်ကြာအောင်ငြိမ်သက်နေပြီးမှ....

မရုဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၂၁

“အင်း... ထုံမင်းအတုဟာ ထုံမင်းအစစ်မှာ ရန်သူတွေများလာအောင် ကြံစည်နေသလားမှမသိဘဲ”

လွေယင်းစိမ်းက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်းမှ....

“အင်း... အတော်စိတ်လေးစရာကောင်းနေပြီပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

စင်းလုံက တစ်စုံတစ်ခုပြောမည်အပြုတွင်....

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်စင်မြင့်ပေါ်သို့လွှားခနဲခုန်တက်သွားသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပရိသတ်များ ရုတ်ရုတ်သံသံအော်ဟစ်လိုက်ကြလေသည်။

“ရွှေကျားရဲတိုက်သခင်လေးထုံမင်း”

ပရိသတ်များ၏အော်သံကြောင့် လွေယင်းစိမ်းနှင့်စင်းလုံတို့က စင်မြင့်ပေါ်မှလူအား ဂရုပြုကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ထိုလူအားမြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သူတို့မှာရင်ထိတ်သွားရလေသည်။

အကြောင်းမှာ....

စင်မြင့်ပေါ်မှလူ၏မျက်နှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့်အဝတ်အစားများမှာ ထုံမင်းနှင့်တစ်ပုံစံတည်းတူနေသည်မဟုတ်ပါလော။

စင်းလုံသည် ထုံမင်းအတု၏ရုပ်ဖျက်ပညာကို ကြည့်နေ

၁၂၂ ။ ဝဏ္ဏအောင်

စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ချိုးကျူးနေမိ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ယခု သူတို့စိတ်ဝင်
စားနေသောကိစ္စရပ်များက အဖြေပေါ်တော့မည်။

သူသည် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အဖြေအား စောင့်မျှော်ရန်သာ
ရှိတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

၀၀၀၀

ဆူညံနေသောပရိသတ်များသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုငြိမ်
သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြလေ၏။

ပရိသတ်များသည် အသက်ရှူရမည်ကိုပင်မေ့လျော့နေကြ
သည့်အလား တိတ်ဆိတ်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထောင်ပေါင်းများစွာသောမျက်လုံးများက စင်မြင့်ပေါ်သို့
အာရုံစူးစိုက်ကျရောက်နေလေသည်။

ကုဝိနှင့်ရီစန်းကျူးတို့က အေးစက်ခက်ထန်သောမျက်လုံးအစုံ
ဖြင့် ထုံမင်းအား စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထုံမင်းကလည်း သူတို့အား
အေးစက်သောမျက်လုံးဖြင့်စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေရာမှ....

“မင်းက ထုံမင်းလား”

ဟု ရီစန်းကျူးက စတင်ပြောဆိုမေးမြန်းလိုက်သည်။

ထုံမင်းအတုက သူ့အားအေးစက်စက်စိုက်ကြည့်ရင်း....

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ။ ၁၂၃

“ဟုတ်တယ်”

ဟုတိုတောင်းပြတ်သားစွာဖြေလိုက်သည်။

ရီစန်းကျူးက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်း ကျုပ်ကိုသိသလား”

ထုံမင်းခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“သိသားပဲ... ခင်ဗျားက သိုင်းဆရာကြီး ရီစန်းကျူးမဟုတ်
လား”

ရီစန်းကျူးကမဲ့ပြီးပြီ၏။

“မင်းဒီလိုသိထားတာကောင်းတာပေါ့၊ ကနေ့ ကျုပ်တပည့်
တွေအတွက် မင်းနဲ့လာပြီးစာရင်းရှင်းမလို့ကွ”

ကုဝိကလည်း ထုံမင်းအား စိုက်ကြည့်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်ဌာနကငွေတွေကိုလဲလှယူသွားသေး တယ်၊
ကျုပ်ရဲ့ဌာနကလူတွေကိုလဲတိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေအတွက်
မင်းနဲ့စာရင်းရှင်းဖို့ရောက်လာတာပဲ”

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီ၏။

“ရပါတယ်.. ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလိုဖြေရှင်းနိုင်တယ်၊ ဒါပေ
မဲ့ အခုတော့....”

ထုံမင်းအတုသည် စကားကိုတစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်တန့်ထား
လိုက်လေသည်။

၁၂၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ကုဝိကမျက်မှောင်ကုပ်ပြီး....

“အခုတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ထုံမင်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်ပြီး....

“အခု ကျုပ်ကခြင်သောရဲတိုက်ခေါင်းဆောင်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ချိန်းထားပြီးသား၊ သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ကိုပဲဦးစားပေးရမှာမို့ခင်ဗျားတို့နဲ့ စာရင်းမရှင်းနိုင်သေးဘူး၊ အဲဒီအတွက်ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

ထုံမင်းအတု၏စကားကြောင့် ရဲစန်းကျူးသည် ခေါင်းမောကာရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား ဘာလဲ၊ မင်းက ကျုပ်တို့နဲ့စာရင်းရှင်းရမှာကိုကြောက်နေတာမဟုတ်လား”

ထုံမင်းအတုကပြုံးသည်။ သူ၏အပြုံးမှာလှောင်ပြောင်သရော်သောအပြုံးမျိုးဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို မသတ်ချင်လို့ဗျ”

ကုဝိကမျက်နှာကြီးမှာ မည်းမှောင်သွားလေသည်။

“ဟေ့... မင်း အပြောမကြီးနဲ့ ဓားထုတ်လိုက်စမ်း”

ပြောပြီး ကုဝိသည် သူ့ဓားကိုခြမ်းခနဲဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ရဲစန်းကျူးကလည်းအားကျမခံ ဓားထုတ်လိုက်၏။

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၂၅

“ခြမ်း....”

သူတို့သည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် ဝဲယာမှနေ၍ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်းတိုးလိုက်ကြသည်။ ထုံမင်းအတုက သူတို့ကိုမကြည့်ဘဲ ကျောပေါ်၌ဦးလွယ်ထားသောဓားကို အသာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဓားရိုးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာတစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ....

“ခြမ်း....”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ဓားနှစ်လက်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ တစ်ချိန်လုံးအကဲခတ်ကြည့်နေသော လေလွင့်သိုင်းသမားကြီးစင်းလုံသည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်မိ၏။

“ဟင်... ဒီလူဟာ လက်နက်ကိုင်တာကအစ ထုံမင်းကိုင်တဲ့လက်နက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူညီအောင်ကိုင်နေပါလား”

နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း စင်မြင့်ပေါ်မှထုံမင်းမှာ အစစ်ပင်ဖြစ်နေသည်လောဟူ၍သံသယဝင်လာမိလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စင်မြင့်ပေါ်ရှိထုံမင်းက ကုဝိနှင့်ရဲစန်းကျူးတို့အားမျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးဝင်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ချင်းဝင်မလား”

၁၂၆ :: ဝဏ္ဏအောင်

သူ၏စကားကြောင့် ရိစန်းကျူးနှင့်ကုဝိတို့မှာ တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ကုဝိက ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကျုပ်ကပဲအရင်ဝင်ပျံ့မယ်”

ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ကုဝိသည် ထုံမင်းအားဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။ ထုံမင်းကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိုက်ရာ...

“ခြွမ်း....”

“ခြွမ်း....”

သံသံချင်းထိသံများပေါ်ထွက်လာပြီး ကုဝိမှာ နောက်သို့ ခြေ
သုံးလှမ်းခန့်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ထုံမင်းအတုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဘယ့်နှယ်လဲ”

စင်မြင့်အောက်ရှိ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကိုကြည့်နေကြသောပရိသတ်
များမှာ တိုက်ခိုက်မှုကိုသဲသဲကွဲကွဲမြင်တွေ့ရသော်လည်း ကုဝိရှုံးနိမ့်
သွားပြီဖြစ်ကြောင်းနားလည်လိုက်ကြလေသည်။

ကုဝိမှာ ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ရှက်လည်းရှက်ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ ဓားကိုဝှေ့ယမ်း
လျက် တရကြမ်းဝင်၍တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) :: ၁၂၇

အမှန်တွင်... သူသည် လူသန်ကြီးဟုအမည်တွင်သူဖြစ်
သည်။ ယင်းသို့အမည်တွင်နေခြင်းမှာလည်း ခွန်အားကောင်းပြီးကိုင်
ဆောင်သည့်ဓားမှာ အခြားသိုင်းသမားများကိုင်ဆောင်သည့်ဓား
ထက် အဆပေါင်းများစွာလေးလံကြီးမားနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်သည့်သိုင်းသမားများမှာ များ
သောအားဖြင့် သူ၏ပြင်းထန်လှသည့်တိုက်ခိုက်မှုကိုခံနိုင်ရန် အတော်
ပင် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

သို့သော် စင်မြင့်ပေါ်မှထုံမင်းကမူ ဖျတ်လတ်ပြီးလျှင်မြန်
သွက်လက်လှ၏။ ကုဝိ၏ကြီးမားလှသောဓားကြီးသည် ထုံမင်းအား
မည်သို့မျှဒုက္ခပေးနိုင်ခြင်းမရှိပါ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်သုံးဆယ်မပြည့်သေးမီမှာပင်...

“ခြွမ်း....”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကုဝိ၏လေးလံလှသောဓားကြီးမှာ
မြေပေါ်လွင့်စဉ်ကျသွားလေတော့၏။

ကုဝိ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားလေ၏။

သူသည် ထုံမင်းတိုက်ခိုက်လာပါကပြန်လည်ခုခံရန် ကမန်
ကတမ်းအသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ထုံမင်းကဆက်၍တိုက်ခိုက်လာခြင်းမပြုပါ။

ထုံမင်းသည် ဓားကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရင်း...

၁၂၈ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျား ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်ချင်သေးလား။”

ဟုအေးစက်စက်လေသံဖြင့်မေးလိုက်၏။

ကုဝိက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ဓားပင်မကောက်တော့ဘဲ စင်မြင့်အောက်သို့ခုန်ချသွားလေတော့၏။

ရီစန်းကျူးသည် ကုဝိ စင်မြင့်အောက်သို့ခုန်ဆင်းသွားသည်ကိုတွေ့မြင်ရသည်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ထုံမင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီးကာ လက်ထဲမှဓားဖြင့် ရီစန်းကျူး၏ဓားကိုရိုက်ချလိုက်၏။

“မြွမ်း....”

ရီစန်းကျူးမှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်တုန်ခါသွားပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်ရ၏။ သူသည် ထုံမင်း၏အလွန်တရာအတွင်းအားကြီးမားလှပုံကိုကြည့်ကာ အံ့သြနေမိလေသည်။

ရီစန်းကျူးသည် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်းနှင့်ပင် တစ်ဖက်လူ၏သိုင်းပညာမှာ မိမိထက် မည်မျှအဆင့်မြင့်သည်ကို ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်လေသည်။

ထုံမင်းက ဓားကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းကာ ရီစန်းကျူးအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် စာရင်းရှင်းစရာရှိတာကို နောက်တော့မှ

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၂၉

ဆက်ရှင်းကြတာပေါ့။ ဒီကနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ပါတော့။ ကျုပ်ကခြင်သော်ရတိုက်ကလူတွေနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရဦးမှာမို့ပါ”

ရီစန်းကျူးမှာ ရှေ့မတိုးသာနောက်မဆုတ်သာသဖြင့် အခက်ကြုံနေစဉ် ထုံမင်း၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့် မိမိနောက်ဆုတ်ရန်အခွင့်အရေးရရှိသွားပြီဟုတွေးကာ ဝမ်းသာသွားလေသည်။ သူကဓားကိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပြီး...

“ကောင်းပြီလေ... တစ်နေ့နေ့တော့ ကျုပ်နဲ့မင်း ဒီပြဿနာကိုဆက်ရှင်းကြတာပေါ့။ ကဲ... ကျုပ်သွားပြီ”

ဟုပြောကာ စင်မြင့်ပေါ်မှခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၃၀ ။ ဝဏ္ဏအောင်

စင်မြင့်ပေါ်တွင် ထုံမင်းတစ်ယောက်တည်းသာကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှခေါင်းဆောင် ရောက်ရှိလာခြင်းမရှိသေးချေ။ ထုံမင်းက ပရိသတ်ထဲသို့မျက်လုံးဝေကာရှာဖွေကြည့်ရင်း....

“ကဲ... ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကခေါင်းဆောင်ကြီး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး စင်မြင့်ပေါ်ကိုတက်ခဲ့ပါဗျာ”

ဟု စင်မြင့်ပေါ်မှဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ စင်မြင့်ပေါ်သို့တက်လာခြင်းမရှိချေ။

ပရိသတ်များလှုပ်လှုပ်ရှရှဖြစ်လာကြ၏။ သူတို့သည် မိမိတို့ထဲတွင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများ ရှိနေမည်ဟုစဉ်းစားရင်း မျက်လုံးဝေကာရှာဖွေကြည့်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်မှာပင်....

“ဝုန်း...”

ဟူသောအသံတစ်သံ ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟိန်းလာလေ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ငှက်တစ်ကောင်အလား လူအုပ်ထဲသို့ခုန်ချလာသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် စင်မြင့်အောက်မှမီးခိုးလုံးများ ရုတ်တရက်ထိုးတက်လာပြီး....

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

မရုဏပလွေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ။ ၁၃၁

ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ စင်မြင့်တစ်ခုလုံး အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွှာဖြစ်ကာ သစ်စသစ်နုများအပေါ်သို့ထောင်တက်လွင့်စဉ်သွားပြီး တဖွဲဖွဲအောက်သို့ပြန်ကျလာလေသည်။

စင်မြင့်ကြီးပေါက်ကွဲပြိုပျက်မှုကြောင့် ပရိသတ်များသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ပြေးလွှားတိမ်းရှောင်ရင်း အချင်းချင်း ထိခိုက်မိကုန်ကြရာ အချို့မှာ လူအုပ်ကြားထဲလဲကျပြီး အနင်းခံကြရလေသည်။ စင်းလုံနှင့်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလွေယင်းစိမ်းတို့သည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလိုက်ရသောကြောင့် ကပျာကယာနောက်သို့ဆုတ်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့သည် အတန်ကြာပြေးထွက်လာခဲ့ကြပြီးမှ ခြေလှမ်းများရပ်တန့်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိလိုက်ကြလေသည်။

လွေယင်းစိမ်းက စင်းလုံအားကြည့်ကာ....

“ဘယ်လိုလဲကွ... စင်မြင့်ပေါ်ကထုံမင်းဟာ အစစ်များဖြစ်နေမလားမသိဘူး”

ဟု ဇေဝဇေဝါပြောလိုက်လေသည်။

စင်းလုံကိုယ်တိုင်လည်း မကွဲမပြားဇေဝဇေဝါဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဒါကိုပဲစဉ်းစားနေတာပါ”

၁၃၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

လွေယင်းစိမ်းကမျက်မှောင်ကုပ်ကာ....

“အင်း... ထုံမင်းက အစစ်လားအတုလားဆိုတာကို ကျုပ်တို့
မဝေခွဲနိုင်ပေမဲ့ စင်မြင့်အောက်မှာမီးယမ်းတွေမြုပ်ပြီးလုပ်ကြတဲ့လူ
တွေကတော့ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

စင်းလုံခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

လွေယင်းစိမ်းကသူ့အားကြည့်ပြီး....

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ်လို့စဉ်းစားထားသလဲ”

စင်းလုံအနည်းငယ်စဉ်းစား၏။

“ကျွန်တော် ချန်ရှားမြို့ကိုအမြန်ဆုံးပြန်သွားမယ်”

လွေယင်းစိမ်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက ချန်ရှားမြို့ကိုဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ချန်ရှားမြို့မှာ ထုံမင်းရှိသလား မရှိဘူးလားဆိုတာကိုသိ
ချင်လို့ပါ”

လွေယင်းစိမ်းပြီးလိုက်သည်။

“မင်းလဲ ထုံမင်းအပေါ် အတော့်ကိုသံသယဝင်နေမှန်း”

စင်းလုံခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ကိုချန်ရှားမြို့ အ
မြန်ဆုံးသွားခွင့်ပြုပါ”

ဟုဏ္ဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၃၃

လွေယင်းစိမ်းကပြီးပြီး....

“မင်း မသွားလဲ ကျုပ်ကသွားခိုင်းမှာပါ”

သူကပြောပြီး ရှေ့သို့လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။

“ကဲ... ဟောဟိုရှေ့ကတည်းခိုခန်းမှာ ကျုပ်မြင်းတွေအပ်
ခဲ့တယ်၊ မင်းမြင်းတစ်ကောင်ယူသွားပေါ့”

စင်းလုံ၏မျက်နှာမှာဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

“ဟာ... ဂိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ”

ထို့နောက် သူတို့သည် တည်းခိုခန်းဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ
ဖြင့်လျှောက်သွားကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

စင်းလုံသည် မြင်းပေါ်မတက်မီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလွေယင်းစိမ်း
အားဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုဂါရဝပြုပါတယ်... ကျွန်တော့်ကိုသွားခွင့်
ပြုပါဦး”

လွေယင်းစိမ်းက တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာထား
ဖြင့်ခေါင်းညိတ်ပြီး....

“ကောင်းပါပြီ... အစစအရာရာသတိဝီရိယနဲ့သွားပါ... အ
ခြေအနေထူးရင် ကျုပ်ဆီကိုချက်ချင်းအကြောင်းပြန်ပါ”

၁၃၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ဟုမှာကြား၏။

စင်းလုံသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ ခွင့်ပြုချက် ရရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် မြင်းပေါ်တက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် မြင်းတစ်ကောင်က သူတို့အနီးမှ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်... ထုံမင်းပါလား”

မြင်းပေါ်မှလူကိုရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသဖြင့် လွေယင်းစိမ်းက လွှတ်ခနဲရေရွတ်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက စင်းလုံအားချာခနဲကြည့်ပြီး....

“ဟေ့ ထုံမင်း မြင်းပေါ်ပါသွားပြီ၊ အမြန်ဆုံးနောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်သွားစမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးသည်။

စင်းလုံလည်း ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ချက်ချင်းဆိုသလို မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ ထုံမင်း၏မြင်းထွက်ခွာသွားရာသို့ ဒုန်းစိုင်းလိုက်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ပရဏပလ္လသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၃၅

အယောင်ဆောင်သူ

မြင်းတစ်ကောင်သည် ချန်ရှားမြို့သို့သွားရာလမ်းမပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။ ထိုမြင်း၏နောက်တွင် မြင်းညိုကြီးတစ်ကောင်ကဒုန်းစိုင်း၍အမိလိုက်နေ၏။

ရှေ့ဆုံးမှပြေးနေသောမြင်းပေါ်တွင် ထုံမင်းကလိုက်ပါလာပြီး နောက်မှအမိလိုက်နေသည့်မြင်းပေါ်၌ စင်းလုံကပါရှိလာသည်။

ရှေ့မှပြေးနေသောမြင်းပေါ်မှထုံမင်းသည် နောက်မှမြင်းညိုတစ်ကောင်လိုက်လာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏မြင်းပြေးနှုန်းကိုမြှင့်တင်လိုက်သည်။

ထုံမင်းက ရုတ်တရက် မြင်း၏ပြေးနှုန်းကိုမြှင့်တင်လိုက်သဖြင့် မြင်းနှစ်ကောင်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြေးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းပို၍ပို၍ဝေးကွာသွားတော့၏။

နောက်မှလိုက်လာသောစင်းလုံက မြင်း၏တင်ပါးကိုခပ်ဆတ်ဆတ်လေးရိုက်ကာ မိမိ၏မြင်းကိုလျင်မြန်စွာပြေးစေပြန်သည်။

၁၃၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သို့ဖြင့် မြင်းနှစ်ကောင်သည် ပြေးရင်းလိုက်ရင်းနှင့် ချန်ရှား
မြို့ထဲသို့ဒုန်းစိုင်းဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ချန်ရှားမြို့ထဲဝင်ရောက်ကာ မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်းပြေးနေ
သောထုံမင်း၏မြင်းနောက်သို့ စင်းလုံ၏မြင်းက တရကြမ်းဒုန်းစိုင်းနှင့်
ရင်း အစီလိုက်နေလေသည်။

မကြာပါချေ။ သူတို့သည် မြို့၏မြောက်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်း
လေးပေါ်သို့ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်တက်သွားကြလေသည်။ တောင်
ကုန်းလေးပေါ်သို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် အလွန်လှပခန့်ညားသော
ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုအား ဘွားခနဲမြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစင်းလုံသည် ထို
ရဲတိုက် ကြီးကိုတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်
ခြင်းစသည်အရိပ်အယောင်များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှေ့မှပြေးနေသောမြင်းကြီးသည် ခြေလှမ်း
ရပ်တန့်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ စင်းလုံကလည်း မိမိ၏မြင်းကိုခြေလှမ်းရပ်
တန့်လိုက်သည်။ သူသည် ရှေ့မြင်းပေါ်မှလူအားအကဲခတ်ကြည့်ရှု
လိုက်လေသည်။

မြင်းပေါ်မှလူက သူ့အားကြည့်ပြီး....

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၃၇

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ... ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်နောက်ကို တစ်ချိန်
လုံးလိုက်နေတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ သူ၏အသံမှာအေးဆက်ခက်ထန်နေသည်။

စင်းလုံက သူ့အားစိုက်ကြည့်ရင်းမှ....

“မင်းဘယ်သူလဲ... ဘာဖြစ်လို့ ထုံမင်းအယောင်ဆောင်ရ
တာလဲ”

ဟုမေးသည်။ မြင်းပေါ်မှလူ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သို့သော် သူကဣန္ဒြေဆည်ပြီး....

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်ကထုံမင်းပဲ”

စင်းလုံကအားပါးတရရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတခြားလူတွေကိုသာမျက်စိ
လှည့်လို့ရမယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့လှည့်လို့မရပါဘူးကွ”

သူကပြုံးပြီး....

“မင်းဟာထုံမင်းအတုပါ၊ အင်း... မင်းကအတော်ကိုရဲတင်း
တာကိုး၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ... နို့မို့ရင် ခုလောက်ဆို မင်းရဲ့ခန္ဓာ
ကိုယ် တစ်ပိုင်းစီဖြစ်နေလောက်ပြီကွ”

သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးအေးစက်
ခက်ထန်လာလေသည်။

သူက ခါးမှဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး....

၁၃၈ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာပြောစမ်း”

ဟု အေးစက်စက်အသံဖြင့်ပြော၏။ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှဒုတိယ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစင်းလုံကလက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကမင်းရဲ့ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး... မင်း ဘယ်သူလဲဆို
တာသိချင်လွန်းလို့လိုက်ခဲ့တာပါ”

ထုံမင်းကသူ့အားစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်ဟာထုံမင်းပါလို့ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”

စင်းလုံခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်း၏။

“မင်းဟာထုံမင်းအစစ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို ဒီလိုတင်းတင်းမာမာ
ဆက်ဆံစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာလဲ မေးစရာ
အကြောင်းမရှိဘူး”

ထုံမင်းဆိုသူ တွေဝေသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကဘယ်သူလဲ”

ဟုပြန်မေးလိုက်၏။ စင်းလုံကပြုံးသည်။

“ကျုပ်က လေလွင့်ဂိုဏ်းကဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစင်းလုံပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်းသည် မြင်းပေါ်မှကပျာကယာ
ခုန် ဆင်းကာမျက်နှာအတုကိုခွာချလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်က သံမဏိအသည်းသမားတော်ကြီးရဲ့မြေးပါ။

ကျွန်တော့်နာမည်ဖန်တုံးလို့ခေါ်ပါတယ်”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၃၉

ဟုပြောပြီးဂါရဝပြုလေသည်။

စင်းလုံအလွန်အံ့သြသွား၏။

“ဟင်... မင်းက သံမဏိအသည်းသမားတော်ကြီးရဲ့မြေး
ကို... ဒါနဲ့ မင်းကဘာဖြစ်လို့ ထုံမင်းဟန်ဆောင်ရတာလဲ”

ဖန်တုံးကရယ်မောသည်။

“ဒီလိုပါဗျာ ထုံမင်းက ရဲတိုက်ကြီးကိုတည်ဆောက်နေတုန်း
ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေ လာပြီးမနှောင့်ယှက်နိုင်အောင် အာရုံပြောင်း
ပေးလိုက်တာပါ”

စင်းလုံကလက်ဝါးဖြင့်နဖူးကိုရိုက်ပြီး...

“အားပါး... ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံပဲ၊ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူ
တွေက ထုံမင်းအတုဟာ သူတို့ကိုစိန်ခေါ်တယ်ဆိုပြီး အာရုံရောက်နေ
တုန်း ထုံမင်းအစစ်ဟာ ဒီမှာအလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တာပေါ့”

သူက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းအစစ်အစဉ်က တစ်ခုတော့လိုအပ်သွားတယ်”

ဖန်တုံးမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာများလိုအပ်သွားတာလဲ”

စင်းလုံက....

“ဒီအစစ်အစဉ်ကို မင်း အစကတည်းက ထုံမင်းကိုအကြောင်း
ကြားခဲ့ဖူးကောင်းတာပေါ့”

၁၄၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ဖန်တီးကပြုံး၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်မေမေ မယ်ယကွက သူ့ဆီကိုသွား
ပြီးအကြောင်းကြားနေပါပြီ”

ထိုစကားကြားသည့်အခါ စင်းလိုသည် ကျေနပ်သွားပြီးအား
ရပါးရပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်လား... ကဲ...လား၊ ထုံမင်းရဲ့အခြေအနေကိုသွား
ကြည့်ကြရအောင်”

ထို့နောက် သူတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရွှေကျားရဲတိုက်ဆီ
သို့ဦးတည်မောင်းနှင်သွားကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၄၁

ရွှေကျားရဲတိုက်ကြီး....

ရွှေကျားရဲတိုက်ကြီးသည် ခန့်ညားထည်ဝါစွာဖြင့် တောင်
ထိပ်ပေါ်တွင် မားမားမတ်မတ်တည်ရှိနေလေသည်။ ရွှေကျားရဲတိုက်
ကြီး၏မျှော်စင်ပေါ်တွင် ရွှေခြည်ဖြင့်ထိုးယက်ထားသည့်ကျားကြီးတစ်
ကောင်၏မာန်ဖီနေပုံပါရှိသည့်အလံများက လေတွင်တဖျပ်ဖျပ်လွင့်
ပျံနေလေ၏။

ဖန်တီးတို့ ရဲတိုက်ရှေ့သို့ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

“ရပ်လိုက်”

ရုတ်တရက် ရဲတိုက်ပေါ်မှစစ်သည်တော်တစ်ဦးက လှမ်း၍
အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်သည်။ စင်းလိုနှင့်ဖန်တီးတို့ တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင်....

အစောင့်က ထပ်မံမေးမြန်းလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

စင်းလိုကမျှော်စင်ထိပ်သို့လှမ်းကြည့်ရင်း....

“သခင်လေးထုံမင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

အစောင့်က....

“နာမည်”

၁၄၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“စင်းလုံ... လေလွင့်ဂိုဏ်းက ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစင်းလုံပါ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ရဲတိုက်၏တံခါးကြီး ပွင့်သွားလေသည်။ ပွင့်လာသောတံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုလူကား ရွှေကျားရဲတိုက်၏သခင်လေး ထုံမင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ယခု ထုံမင်းမှာအဆောင်အယောင်များဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ယခင်ကနှင့်လုံးဝမတူတော့ချေ။

သူ၏အသွင်အပြင်မှာ ခန့်ညားထည်ဝါ၍သြဇာအာဏာရှိသည့်အငွေ့အသက်များလွှမ်းခြုံနေလေသည်။ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှ ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစင်းလုံသည် ထုံမင်းအားတွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ထုံမင်းအား ဝမ်းသာအားရသိုင်းဖက်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်... ကျုပ် မင်းကိုအခုလိုတွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ထုံမင်းကပြုံးသည်။

“ဒါ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဖက်ဖက်က ဝိုင်းဝန်းပြီးကူညီကြတဲ့မိတ်ဆွေတွေကြောင့်ပါ”

သူက ဖန်တုံးအားလှမ်းကြည့်ကာပြုံးပြလိုက်၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၄၃

“ညီလေးရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မေမေကြီးကကြိုတင်လာပြီးအကြောင်းကြားထားပါတယ်၊ အမှန်တော့... ညီလေးရဲ့အကြံကြောင့် အစ်ကို ရဲတိုက်ကြီးကို အမြန်ဆုံးပြီးမြောက်အောင် အချောသပ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ နို့မို့ရင် မမျှော်လင့်တဲ့အနှောင့်အယှက်တွေကြောင့် အခုလိုချောချောမောမောအောင်မြင်ပြီးမြောက်ဖို့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ညီလေးကို ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး”

ဟု လိုက်လိုက်လှဲလှဲပြောလိုက်လေသည်။

ဖန်တုံးကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဂါရဝပြုလိုက်ပြီး...

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့... ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွေမှာ သခင်လေးတို့ မိသားစုရဲ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိနေခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်အခုလို သခင်လေးရဲတိုက်အတွက်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တာကိုဝမ်းသာဂုဏ်ယူလို့မဆုံးပါဘူး”

စင်းလုံကလည်း ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ... မင်းအဖေကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျုပ်က ဒီရဲတိုက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ... အခုတော့ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ဟား... ဟား... ဟား”

စင်းလုံသည် ပြောပြီး အားပါးတာရယ်မောလိုက်ရာ ထုံမင်းနှင့်ဖန်တုံးတို့ကလည်းရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

၀၀၀၀

ထုံမင်းသည် ဖန်တုံးနှင့်စင်းလုံတို့အား ရွှေကျားရဲတိုက်ထဲသို့
ခေါ်ဆောင်လာပြီး ရဲတိုက်အတွင်း လိုက်လံပြသလေသည်။

မီးပုံအတွင်းပျက်စီးခဲ့သောရဲတိုက်မှာ ယခုအခါ သပ်ရပ်ခန့်
ညားစွာပြန်လည်ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထုံမင်းသည် ခန့်ညား
ထည်ဝါသောရဲတိုက်အတွင်းလိုက်လံပြသပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းတွင်း
သို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။

ထို့နောက်... စင်းလုံတို့အား ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ အနားယူ
စေကာ အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံလေ
၏။ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှ ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစင်းလုံသည် ဝမ်းဗိုက်ထဲ
အရက်သုံးခွက်မျှရောက်ရှိသွားသည့်အခါ

နှုတ်သွက်အာရွှင်လာပြီး စကားဖောင်ဖွဲ့ပြောလေတော့
၏။ သူသည် ဧည့်ခန်းအတွင်း မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့... ထုံမင်း မင်းမိန်းမရင်မေကိုမတွေ့ပါလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ထုံမင်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား
လေသည်။ စင်းလုံမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ထုံမင်း... မင်းမိန်းမဘယ်သွားနေတာလဲကွ”

ထုံမင်း အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမအကြောင်းမပြောပါရစေနဲ့ဗျာ”

ဖန်တုံးက သူ့အား အံ့အားသင့်စွာကြည့်လိုက်၏။

“သခင်မကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ထုံမင်းက လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး...

“သူက ကျုပ်ကိုအဆိပ်ခတ်ပြီးလုပ်ကြံခဲ့တယ်လေ”

ထိုစကားကြောင့် စင်းလုံနှင့်ဖန်တုံးတို့မှာမျက်လုံးများ ပြူး

ကျယ်သွားကြလေသည်။

ဖန်တုံးကခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါလိုက်ပြီး...

“ဟာ... အစ်ကိုကြီးကလဲ အစ်ကိုကြီးမိန်းမက အစ်ကိုကြီး
ကိုမေတ္တာမရှိလို့လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

ထုံမင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“အရင်ကတော့ သူဟာ ကျုပ်အပေါ် တကယ်ပဲမေတ္တာရှိခဲ့
ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ဖောက်ပြန်ပြီး
ကျုပ်ကိုအဆိပ်ခတ်သတ်ခဲ့တယ်လေ၊ အခုနေ သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျုပ်က
သတ်ပစ်မိမှာပဲဗျ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် စားဖွဲ့
အား လက်သီးနှင့်ထုချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်... ရယ်မောသံတစ်သံ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်
လာလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

၁၄၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသည့်ရယ်မောသံကြောင့် ထုံမင်းသည် ဆတ်ခနဲမတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ပြီးနောက်....

“ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ... ရယ်မောသံနှင့်အတူ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူတစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်မှခုန်ဝင်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူမှာ စာပေသမား ပေရို၊ ဝိနိပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထုံမင်းသည် သူ့အားမြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့်ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူခွင့်ပြုချက်နဲ့ဒီလိုလာတာလဲ”

ဟု အေးစက်ခက်ထန်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ပေရို၊ ဝိနိကပြုံးလိုက်၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ရွှေကျားရဲတိုက်ဟာ ကျုပ်ကိုဝင်မလာနိုင်အောင် ဟန့်တားလို့မရပါဘူး”

ထုံမင်းကဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“အတော်ပဲ... ကျုပ်မင်းကိုသတ်မလို့စောင့်နေတာ သေပေတော့”

ဟုပြောပြီး ဓားဖြင့်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပေရို၊ ဝိနိကရှောင်တိမ်းရင်းလက်ကာပြလိုက်၏။

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၄၇

“နေပါဦး... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ကျုပ်ကိုသတ်ချင်တာလဲ”

ထုံမင်းကနီရဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ....

“မင်းက ငါ့မိန်းမကိုကြာခိုတဲ့ကောင်ပဲ၊ ကဲ... ဘာငြင်းချင်သေးသလဲ”

ဟု ဒေါသကြီးစွာအော်ဟစ်၏။

ပေရို၊ ဝိနိကရယ်မောပြီး....

“အဟင်... ဟင်... ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ပြီး အင်မတန်ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တဲ့ဖခင်ရဲ့ အရိုက်အရာကိုဆက်ခံမဲ့လူ၊ နယ်မြေတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ပြည်သူလူထု အေးချမ်းသာယာစွာနေထိုင်နိုင်ရေးနဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကိုလုပ်ဆောင်မဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်တောင်ပဲ ဆင်ခြင်တဲ့တရားကင်းမဲ့နေရသလားဗျာ”

ပေရို၊ ဝိနိက စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံဖြင့် ရှည်လျားစွာ ပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ ထုံမင်းကမဲ့ပြုံးပြီးပြီး....

“ငါ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ခဲ့တာကွ... ဘာမှဆင်ခြင်တဲ့တရားထားစရာမလိုဘူး”

ပေရို၊ ဝိနိကပြုံး၍လက်ကာပြ၏။

“နေပါဦးလေ... ခင်ဗျားကကျုပ်ကိုဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

ထုံမင်းက ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးသည်။

၁၄၈ ■ ပုံစံအောင်

“စကားမရှည်နဲ့... သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

သူကပြောရင်း ဓားဖြင့်ပေရဲ့ ဝိန်ကိုတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်၏။
ပေရဲ့ဝိန်က ထုံမင်း၏တိုက်ခိုက်မှုကိုရှောင်တိမ်းကာ ခေါင်းပေါ်မှ
ခေါင်းပေါင်းကိုချွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ... ပေရဲ့ဝိန်၏နဂိုမူလသွင်ပြင်သည် ဘွားခနဲပေါ်
ထွက်လာလေတော့၏။

“ဟာ....”

ထုံမင်းသည် မျက်လုံးဖြူကြီးဖြင့် ပေရဲ့ဝိန်ကိုကြည့်ရင်း မယုံ
ကြည်နိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင်
တိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်တန့်လိုက်၏။

အကြောင်းမှာ ပေရဲ့ဝိန်ကခေါင်းပေါင်းကိုချွတ်လိုက်သော
အခါ ရှည်လျားနက်မှောင်သောဆံကေသာများ ဝေ့ဝဲလွင့်ပျံ့ကျလာ
သည်ကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပေရဲ့ဝိန်သည် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးမဟုတ်ဘဲ အလွန်
ချောမောလှပသောမိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ထုံမင်းသည် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ငိုငိုကျသွားသည်။
သူ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မိုးကြိုးပစ်ချခြင်းခံလိုက်ရသည့်ပမာ အံ့ခနဲ
မြည်းဟည်းသွားသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ပေရဲ့ဝိန်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး....

မရုဏပလွေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၄၉

“ရင်မေဟာ အင်မတန်မွန်မြတ်သန့်စင်တဲ့အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ပါ။ ကျွန်မက ရှင်အဆိပ်မိသွားတဲ့သတင်းကို သဲ့သဲ့ကြားမိလို့
သူ့ဆီသွားပြီးစုံစမ်းတာပါ”

သူမက စကားဆက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကိုအဆိပ်ခတ်တဲ့ကိစ္စ သူလုံးဝမသိရှာပါဘူး။
ရှင့်ကိုအဆိပ်ခတ်တဲ့လူဟာ စိမ်းဝေလူဖြစ်ရမယ်လို့ပြောပါတယ်”

ဟုရှင်းပြလေသည်။ ထုံမင်းသည် သူမ၏စကားများကို နား
ထောင်ရင်းမှ ရင်ထဲ၌ဖော်မပြနိုင်သောဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုခံစားမိ
လိုက်လေသည်။ ပေရဲ့ဝိန်၏စကားများက သူ၏အသည်းနှလုံးအား
သံတူတစ်လက်ဖြင့် ရိုက်နှက်နေသည်ဟုထင်ရလေ၏။

ပေရဲ့ဝိန်ကစကားဆက်ပြန်၏။

“တစ်ချိန်တုန်းက ရှင်ဇနီးဝူးလျှံဟာလဲ ရှင်ရဲ့မတရားစွပ်စွဲ
ချက်တွေကြောင့် စိတ်ဝေဒနာပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားရပြီး အိပ်ရာထဲ
ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့ရတာကြောင့် မီးလောင်တာတောင်မှထွက်ပြေးတိမ်း
ရှောင်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲသေခဲ့ရရှာပြီ”

ထုံမင်းမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းကိုသာငိုက်စိုက်ချ
ထားမိတော့သည်။

ပေရဲ့ဝိန်ကစကားဆက်၏။

“ဒါတင်မကသေးဘူး... ထုံယင်းစုလေးအပေါ်မှာတောင်

၁၅၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ရှင်က ရှင်သမီးမဟုတ်ဘူးလို့ထင်မှတ်ပြီးဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာကိုအပြည့်အဝမပေးခဲ့လို့ ကလေးဟာ မရဏပလ္လေသံရှင်ဆီကိုထွက်ပြေးသွားပြီမဟုတ်လား”

ထုံမင်းသည် အံ့သြလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဘယ်လို... ကျုပ်သမီးထွက်ပြေးသွားတယ်ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

သူ၏ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်စွာလှုပ်ရှားလာသည်။

“မရဏပလ္လေသံရှင်ကဘယ်သူလဲ... သူကဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်သမီးလေးကိုခေါ်သွားရတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မမသိဘူး... သိရင်လဲ ပြောမပြနိုင်ဘူး”

ဟုပြတ်သားစွာပြောလိုက်သည်။

ထုံမင်းတွေဝေငေးငိုသွားရ၏။

ပေရိုဝိန်က သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“ထုံမင်း... ထုံမင်း... အမှန်တော့ ရှင်ဟာအင်မတန်သနားစရာကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင့်ရဲ့သဘောထားသေးသိမ်မှုကြောင့် ဂူးလျှံဆိုတဲ့ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသလို အင်မတန်သွက်လက်ချက်ချာပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့သမီးလေးကိုလဲ ရှင်စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီ”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၅၁

ထုံမင်းသည် သူမ၏စကားများကိုနားထောင်ရင်း မျက်လုံးအိမ်မှမျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။ ပေရိုဝိန်က စကားဆက်၏။

“ဒါနဲ့ ရင်မေဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိချင်ဘူးလား”

ထုံမင်းသည် ပေရိုဝိန်အားမျက်ရည်ကြည်များဖြင့်ပြည့်နှက်နေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်ပြီး...

“သူ... သူ... ဘယ်မှာလဲဟင်”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးမြန်းလေသည်။

ပေရိုဝိန်ကပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။

“ရင်မေက ရှင့်ကိုစိတ်နာလွန်းလို့ ဟန်ကျူးသီလရှင်ကျောင်းမှာ သာသနာ့ဘောင်ထဲဝင်မယ်လို့ပြောသွားတာပဲ၊ ရှင်ကတော့ ဒီမှာစွပ်စွဲလို့ကောင်းတုန်းပဲရှိသေးတယ်နော်၊ ကဲ... ဆက်ပြီးစွပ်စွဲလိုက်ပါဦး... ကျွန်မကတော့ ရှင့်ရဲ့စွပ်စွဲချက်တွေကိုနားထောင်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူးရှင့်၊ ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ပေရိုဝိန်သည် အားပါးတရရယ်မောပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲမှတည်ငြိမ်အေးဆေးစွာထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၅၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိပါ။

ထိုမင်းသည် ငေးငိုင်တွေဝေနေရာမှ ပြန်လည်သတိဝင်လာ၏။ သူသတိပြန်ဝင်လာသည့်အခါ ပေရိုဝိန်တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းတွင်း၌ရှိမနေတော့ပါချေ။

လေလွင့်ဂိုဏ်းမှဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ကြီးစင်းလုံနှင့် ဖန်တုံးတို့က သူ့အားငြိမ်သက်စွာကြည့်နေကြသည်။ သူ၏လက်ထဲမှစား လွတ်ကျသွားကာခြေလှမ်းဒဿိယိုင်ဖြစ်လာလေသည်။

ဖန်တုံးက ကပျာကယာသွားရောက်တဲ့ထူကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်ထိုင်စေပြီး...

“အစ်ကိုကြီး... ခင်ဗျားသတိထားပါဦး”

ဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာသတိပေးလေသည်။

စင်းလုံကလည်း သူ့ကိုအားပေးနှစ်သိမ့်သည်။

“ဒီမှာထုံမင်း... မင်းမှာလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးတယ်၊ စိတ်ကိုထိန်းရမယ်ကွ”

ဟုသတိပေးလေသည်။ ထုံမင်းသည် ငေးငိုင်တွေဝေနေပြီး အတန်ကြာမှသက်ပြင်းချသည်။ သူသည် ဖန်တုံးနှင့်စင်းလုံတို့အား တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီးသက်ပြင်းချပြန်လေသည်။

“အင်း... ကျွန်တော် ရင်မေ့ဆီကိုလိုက်သွားမှဖြစ်တော့မယ်၊ တစ်ခါမှားပြီးခဲ့ပြီ... ဒီတစ်ခါထပ်ပြီးမှားချင်တော့ဘူး”

ပရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၅၃

သူက စကားကိုခေတ္တရပ်နားပြီး...

“ဒါကြောင့်... ကျွန်တော့်ကိုယ်စား အဘစင်းလုံနဲ့ညီလေး ဖန်တုံးတို့က ရဲတိုက်ကိုခေတ္တစောင့်ရှောက်ထားပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

စင်းလုံကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။

“မင်း မသွားပါနဲ့လားကွာ”

ဖန်တုံးကလည်းခေါင်းညှိတ်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... အစ်ကိုကြီးသွားမနေပါနဲ့၊ အစ်မကြီး ရင်မေ့ကို ကျွန်တော်သွားခေါ်ပေးပါမယ်”

ထုံမင်းကခေါင်းယမ်းသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ... ကိုယ်ကျူးလွန်တဲ့အပြစ်အတွက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲသွားတောင်းပန်ပါရစေ၊ ဒါကြောင့် အဘနဲ့ညီလေးတို့ ဒီမှာခေတ္တတာဝန်ယူပေးကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အလွန်ဆုံးကြာရင် ဆယ်ရက်ပါပဲ”

ဖန်တုံးကဟန့်တား၍မရမှန်းသိသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ကျန်လူအားလုံးကလည်း ဟန့်တားခြင်းမပြုကြတော့ဘဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ဝေးလွင်ကမ္ဘာ

မိုးထိလုမတတ် ကြီးမားသောဝါးရံများကြားမှ သီလရှင်
ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို မထင်မရှားမြင်တွေ့နေရလေသည်။

ထိုမင်းသည် သီလရှင်ကျောင်း၏ခြံဝင်းထဲသို့လှမ်းဝင်ရန်
ခြေလှမ်းပြင်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

“ဪ... ရှင်ရောက်လာပြီကိုး”

သူ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး
နက်မှောင်ရှည်လျားလှသောဆံကေသာများအား ဖြန့်ချထားသည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမြင်တွေ့ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ပေရို့ဝိနီပင်ဖြစ်သည်။

သူက ပေရို့ဝိနီအား အံ့သြစွာကြည့်ပြီး...

“မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ပေရို့ဝိနီကပြုံး၏။

“ရှင်ကော ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျုပ်က ရင်မေဆီကိုလာတာလေ”

“ကျွန်မကလဲ မမရင်မေဆီကိုလာတာပါ”

ထိုမင်း ငေးငိုင်းသွားသည်။

“ဪ... မင်းလဲ သူ့ကိုအတော်ခင်ခွဲတာကိုး”

ပေရို့ဝိနီကသက်ပြင်းချ၏။

“အင်း... ကျွန်မအတွက်နဲ့ ဖြေရှင်းခွင့်မရဘဲ အခုလိုဖြစ်
သွားတာလေ၊ ကျွန်မ သူ့ကိုဥပက္ခာပြုထားလို့ဘယ်ရမလဲရှင်”

ထိုမင်းမှာ စကားမပြောနိုင်တော့ပါချေ။ ထို့နောက် သူတို့
နှစ်ယောက်တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ မကြာမီ သီလရှင်
ကျောင်းအနီးရောက်လာလေသည်။

ကြေးစည်သံများနှင့်ဘုရားကျမ်းစာရွတ်ဆိုသံများ လေထဲ၌
လွင့်ပျံ့လာလေသည်။ ထိုမင်းနှင့်ပေရို့ဝိနီတို့သည် ထိုအသံများကို
ကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌အမည်ဖော်မပြတတ်သော ခံစားချက်
များကို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူတို့ ဆက်လက်လျှောက်လာကြရာ တံခါးဝသို့ရောက်ရှိလာ
ကြလေသည်။

သူတို့က တံခါးဝတွင်ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက်....

၁၅၆ ■ ဂဏ္ဍအောင်

ထုံမင်းက တံခါးခွက်ကိုသုံးချက်တိတိ ခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

တစ်ခဏကြာအောင် စောင့်နေကြပြီးမှတံခါးပွင့်သွားသည်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။ တံခါးဝတွင်တည်ငြိမ်အေးဆေးသောမျက်နှာထားပိုင်ရှင်သီလရှင်ကြီးတစ်ပါးကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သီလရှင်ကြီးက ထုံမင်းတို့အားအံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ... ဒကာကြီးနဲ့ဒကာမလေး”

ထုံမင်းကလက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး...

“တပည့်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ချင်လို့ပါ”

သီလရှင်ကြီးကမျက်မှောင်ကုပ်သွားရလေသည်။

“လူတစ်ယောက်ဟုတ်လား... ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ထုံမင်းက....

“ရင်မေပါ”

သီလရှင်ကြီးကမျက်မှောင်ကုပ်ရင်း....

“ရင်မေဟုတ်လား”

ဟုပြန်မေးလိုက်၏။

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၅၇

“ဟုတ်ပါတယ်... သူကတပည့်တော်ရဲ့ဇနီးပါ”

သီလရှင်ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ စကားမပြောတော့ပါချေ။ ထုံမင်းကစိုးရိမ်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် သီလရှင်ကြီးကိုကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက်...

“သူ... သူ ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

ဟုစိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပျာပျာသလဲမေးလိုက်သည်။

သီလရှင်ကြီးက....

“ရင်မေဟာ အခုအချိန်မှာ ဒကာလေးရဲ့ဇနီးမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီမနက်ပိုင်းကပဲ သီလရှင်ဘဝပြောင်းသွားပါပြီ”

ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် တုန်ခါသွားလေတော့သည်။

“ဗျာ... သူ သူသီလရှင်ဝတ်လိုက်ပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... သူ့ကို အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ပြီးမှ ကျောင်းထိုင်သီလရှင်ကြီးက ဒီမနက်မှပဲ သိက္ခာတော်နဲ့ပြည့်စုံတယ်ဆိုပြီး ဝတ်ပေးလိုက်တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တပည့်တော်ကိုသူနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးပါခင်ဗျာ”

“ဒကာလေးရဲ့နာမည်ကကော”

ထုံမင်းက....

“ထုံမင်း”

သီလရှင်ကြီးက ဝမ်းစဉ်းစားလိုက်ပြီး....

၁၅၈ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“ကဲ... ဒကာလေးတို့ ဟောဟိုပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားလေး
ထဲမှာစေ့ထိုင်ပါဦး”

ထုံမင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် သီလရှင်ကြီးကတံခါးပိတ်လိုက်
လေသည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၅၉

ထုံမင်းနှင့်ပေရိုဝိန်တို့က ပန်းဥယျာဉ်လေးထဲရှိ ခုံတန်းလျား
ပေါ်တွင်ထိုင်နေကြ၏။ ပေရိုဝိန်က ထုံမင်းအားကြည့်၍ သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

“အင်း... တယူသန်စိတ်နဲ့ဇွတ်တရွတ်ပြုတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့
အကျင့်ကြောင့် အခုတော့ အထီးကျန်ဆန်လှတဲ့အဖြစ်မျိုးကိုရောက်ရှိ
နေပါပေါ့လား”

ပေရိုဝိန်သည် စိတ်ထဲမှမချီတင်ကဲရေရွတ်ရင်း ထုံမင်း
အား ကရုဏာသက်စွာကြည့်နေမိလေသည်။

ထုံမင်းကမူ ပိတ်သွားသောသီလရှင်ကျောင်း၏တံခါးဝသို့
သာ မလှုပ်မယှက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သီလရှင်ကျောင်းဝင်းအတွင်း ပျံ့လွင့်ထွက်ပေါ်နေသည့်
တရားကျမ်းစာရွတ်ဖတ်သံများနှင့် ကြေးစည်သံများသည် အလွန်
အေးချမ်းကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော်လည်း သူ၏ရင်ကိုမူအေးမြ
ကြည်လင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိပါပေ။

အတန်ကြာသောအခါ တရားဓမ္မရွတ်ဆိုသံများရပ်တန့်
သွားကာ တံခါးပွင့်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သီလရှင်တစ်ပါးထွက်လာသည်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုသီလရှင်ကား ရင်မေပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထုံမင်းက သီလရှင်ဘဝရောက်နေသည့်ရင်မေအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

သူသည် ကုဋေကြီးစွာဖြင့် မြေပြင်သို့ဝှံ့ကြက် ခံလှမ်းချင်းလှမ်းလာနေသည့်ရင်မေအားကြည့်ကာ အသည်းနှလုံးများကြေမွသွားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် အနီးသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ရင်မေအားကြည့်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ရင်... ရင်မေ... မင်း... မင်းဘာဖြစ်လို့”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရင်မေကခေါင်းငုံ့ထားရာမှမော့၍ပင် မ ကြည့်ဘဲ....

“ဒကာကြီးထုံမင်း... ကျွန်မဟာ ရင်မေမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ရင်မေဆိုတာလဲ ဒီလောကကြီးမှာမရှိတော့ပါဘူး။ အခုဆိုရင် ကျွန်မဟာ သီလရှင်ဘဝရောက်နေပါပြီ”

ဟုကြားဖြတ် ပြောလေသည်။

ထုံမင်းက သူမအားမျက်လုံးပြူး၍ကြည့်ရင်း....

“ဒီမှာရင်မေ... ကျုပ် မင်းကိုအထင်လွဲမိခဲ့သမျှ တောင်းပန်ပါတယ်။ အခု မင်းကျုပ်နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်”

ရင်မေကခေါင်းငုံ့လျက်မှပင်....

“ပြီးခဲ့တာတွေပြီးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှအပြစ်မတင်ပါဘူး။ သီလရှင်ဘဝနဲ့တစ်သက်လုံး သာသနာ့ဝန်ထမ်းဆောင်တော့မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတာကြောင့် ဒကာကြီးတို့ပြန်ကြပါတော့”

ပေရိုဝိန်ကလက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး...

“မမရယ်... ကျွန်မအားလုံး သူ့ကိုရှင်းပြလိုက်လို့ အကြောင်းစုံသိရှိသွားပါပြီ။ အဲ့ဒီတော့ ရဲတိုက်ကြီးဆီပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော်”

ရင်မေကခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကျွန်မဟာ သီလရှင်ဘဝနဲ့သံသရာရဲ့ အေးချမ်းရာအေးချမ်းကြောင်းကိုရှာပြီး တရားအားထုတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒကာကြီးတို့ ကျွန်မကိုပါရမိဖြည့်တဲ့အနေနဲ့ပြန်ကြပါတော့”

ရင်မေသည် စကားဆုံးသည်နှင့်နောက်သို့အသာလှည့်ကာ တစ်လှမ်းချင်း ပြန်လည်လျှောက်သွားလေသည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များရစ်ဝဲနေသည်ကို ထုံမင်း မတွေ့လိုက်ရပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေ တရားဘောင်အတွင်းဝင်ရောက်ကာစဖြစ်သောကြောင့် သူမ ရင်ထဲ၌ပုထုဇဉ်လူသားပီပီကြေကွဲခံစားမှုများရှိနေဦးမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ထုံမင်းသည် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ကျောင်းတိုက်ထဲဝင်ရောက်သွားသည့်သီလရှင်ရင်မေအား ငေးဝိုင်းကြည့်နေမိလေသည်။

၁၆၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“ကဲ... သီလရှင်ကျောင်းဖြစ်တာမို့ ယောက်ျားစဉ်သည်
များ ကြာရှည်နေခွင့်မပြုတာကိုသည်းခံပါရှင်”

တံခါးပေါက်ဖွင့်ပေးသော သီလရှင်၏အသံကိုကြားရမှ
ထုံမင်းမှာသတိပြန်ဝင်လာလေသည်။ သူသည် ပေရိုဝိန်ကိုပင် လှည့်
မကြည့်တော့ဘဲ သီလရှင်ကျောင်းမှလေးလံသောခြေလှမ်းအစုံဖြင့်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရုဏပလ္လောသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၆၃

ထုံမင်းသည် သီလရှင်ကျောင်းမှနှုတ်လျလေးလံသော ခြေ
အစုံဖြင့်လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ဟန်မူရာမှာ အလာတုန်းကလို
ပေါ့ပါးတက်ကြွခြင်းမရှိတော့ပါ။

စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျပြီး မလှမ်းချင်လှမ်းချင်ခြေ
လှမ်းများနှင့် လူမမာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယိုင်တိယိုင်တိုင်လျှောက်
လှမ်းနေလေသည်။

သူ၏ခေါင်းထဲ၌ နောက်ကျိရုပ်ထွေးနေသည်။

လူ့လောကတွင် အသက်ရှင်သန်နေရသော်လည်း အထီး
ကျန်လွန်း၍ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့နေသည်ဟုခံစားရ၏။

သင်္ခါရတရားများသည် သူ၏အသည်းနှလုံးအား ပြင်းပြင်း
ထန်ထန်ရိုက်ခတ်သွားချေပြီ။

သူသည် ခြေလှမ်းများကိုလှမ်းနေရသော်လည်း ဦးနှောက်
ထဲ၌မူ ဘာကိုမျှမခံစားရဘဲ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေလေသည်။

တရားဓမ္မရွတ်ဖတ်သံများနှင့်ကြွေးစည်သံများသည် သီလ
ရှင်ကျောင်းမှလွင့်ပျံ့လာလေသည်။

သို့သော် ထုံမင်းသည် ယင်းအသံများကိုမကြားပါ။

ထို့အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိသက်ရှိသက်မဲ့အရာများ
ကိုလည်းတွေ့မြင်ခြင်းမရှိချေ။

သူသည် ငေးမောတွေဝေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့်ရှေ့သို့သာ

၁၆၄ ။ ဝဏ္ဏအောင်

တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်ရင်းမှ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့်တရွေ့
ရွေ့လျှောက်လှမ်းနေလေသည်။

မည်သည့်နေရာသို့သွားနေမှန်း သူမသိ။

မည်သည့်နေရာသို့သွားမည်ဟုလည်း သူမစဉ်းစား။

ဦးတည်ချက်ကင်းမဲ့နေလေသည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ။ ၁၆၅

ပေရိုဝိန်....

သူမသည် ယခုအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်ရာ ထုံမင်းနှင့်နှစ်ယောက်တည်းအတူပြန်ရန် မ
သင့်ဟု စဉ်းစားမိ၏။

ထို့ကြောင့် သီလရှင်ကျောင်းမှထွက်လာသည့်အခါ ထုံမင်း
နှင့်လမ်းခွဲခဲ့လေသည်။

ထုံမင်းမှာမူ ဆောက်တည်ရာမရဘဲ ခြေဦးတည်ရာလျှောက်
ခဲ့သည်။

ပေရိုဝိန်လမ်းခွဲထွက်သွားသည်ကိုပင် သတိမထားမိခဲ့ချေ။

သူသည် ဦးတည်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့်လျှောက်လှမ်းလာစဉ်
ရုတ်တရက် သူ၏မသိစိတ်မှ ရန်သူများဝိုင်းရံထားခြင်းခံရသည်ဟု
ရိပ်စားမိလာလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့ရိပ်စားလိုက်မိသည်နှင့် သတိကြီးစွာဖြင့်
ပတ်ဝန်းကျင်အားအကဲခတ်လိုက်၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် သူ့ရှေ့တွင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သောလူဆယ်ယောက်ခန့်က လမ်းပိတ်၍ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူများမှာ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများဖြစ်ကြောင်းသိရှိလိုက်
ရသည်။

၁၆၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ယင်းတဒဂ်အချိန်မှာပင်....

သူ့နောက်၌ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူတစ်စု ထပ်မံရောက်ရှိပြန်လေသည်။ ထိုမင်း၏ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။

ရန်သူများသည် သူ့အား လေးဘက်လေးတန်မှိုင်းရံထားလိုက်ကြပြီဟုနားလည်လိုက်မိသည်။

သူသည် အံတင်းတင်းကြိတ်၍တိုက်ခိုက်လာမည့်ရန်သူများအား ခုခံရန်အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

အားပါးတရရယ်မောသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်သည်ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာသည်။ ထိုသူကား... ခြင်္သေ့ရဲတိုက်၏ဌာနခွဲမှူး စုမာအိပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင်ရယ်မောပြီးမှ....

“ရွှေကျားရဲတိုက်ကသခင်လေးထုံမင်း... အခု ကျုပ်လူတွေ မင်းကိုပိုင်းရံထားလိုက်ပြီ၊ အဲဒီတော့ မင်း အေးအေးဆေးဆေးအဖမ်းခံမလား... ဒါမှမဟုတ်....”

သူသည် စကားကိုခေတ္တရပ်နားကာ ထုံမင်းအားစူးရှစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထုံမင်းကမဲ့ပြီးပြီးလိုက်ကာ....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၆၇

“ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားတို့ကို စာရင်းရှင်းချင်တာနဲ့အတော်ပါပဲ... ကဲ....”

ထုံမင်းသည် ပြောရင်း လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူသည် တစ်ယောက်နှင့်အများဖြစ်၍ ရင်ဆိုင်ရန်မလွယ်ကြောင်းနားလည်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုးဖောက်ထွက်နိုင်ရန် လက်ဦးမှုယူသည့်အနေဖြင့် စုမာအိအား လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စုမာအိက နောက်သို့ခုန်ထွက်ကာရှောင်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူ၏နောက်လိုက်များကို လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး....

“တိုက်....”

ဟုအော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ၏အမိန့်ပေးသံဆုံးသည်နှင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် ယားဟုငြာသံပေးကာ လေးဘက်လေးတန်မှိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၆၈ :: ဝဏ္ဏအောင်

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများမှာ စုစုပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည်။

သူတို့သည် ထုံမင်းအား အသေရရအရှင်ရဲတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြပုံရသည်။ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ရွှေကျားရဲတိုက်သာ သိုင်းလောကတွင်ပြန်လည်ခေါင်းထောင်လာခဲ့လျှင် မိမိတို့အနေဖြင့် နေစရာရှိတော့မည်မဟုတ်ကြောင်းနားလည်ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထုံမင်းအား အပြီးအပိုင်သုတ်သင်ရန် ယခုကဲ့သို့ကြိုးစားလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှခေါင်းဆောင်သည် ထုံမင်းအား သေချာပေါက်သုတ်သင်နိုင်ရန် ဌာနခွဲမှူးလေးယောက်နှင့် ထိပ်တန်းလက်ရွေးစင်သိုင်းသမား တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက်တို့ကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ ထုံမင်း၏သိုင်းပညာမှာ ယခင်ကထက်များစွာအဆင့်မြင့်လာသည်မှန်သော်လည်း တိုက်ပွဲအချိန်ကြာမြင့်လာသည့်အခါ အင်အားခြင်းကွာခြားလွန်းလှသဖြင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာသည်။

သို့သော် ခူးထောက်အရှုံးပေးရန် စိတ်ကူးမရှိပါ။

သူသည် အသက်သေဆုံးသည့်တိုင်အောင် အရှုံးမပေး အညံ့မခံဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်သွားရန်ဆုံးဖြတ်ထားသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်အလျဉ်းမရှိဘဲ....

ရဲရဲတောက် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရုဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) :: ၁၆၉

တစ်ယောက်နှင့်အများ တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း တိုက်ပွဲသည် တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်မနေချေ။ အပြန်အလှန် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲသည် ပြင်းထန်လှ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသော ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် ဒဏ်ရာရသူရ... သေဆုံးသူသေဆုံး ဖြစ်ကုန်ကြသလို ထုံမင်းလည်း သက်သာလှသည်မဟုတ်ပေ။ သူ၏ဓန္ဒာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာဗရပွနှင့်သွေးချင်းချင်းနီရဲနေလေ၏။

သူ၏လက်များတဖြည်းဖြည်းလေးလံလာပြီး အင်အားများလည်း ယုတ်လျော့လာ၏။ သူသည် အံတင်းဗင်းကြိတ်ကာခုခံရင်း မိမိလက်ထဲမှစားနှင့်စုမာအိမ်၏ကို ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ခြွမ်း....”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏စားနှင့်စုမာအိမ်၏ရင်ဝသို့ထိုးသွင်းသည်။ သို့သော် သူ၏လှုပ်ရှားမှုက နှေးကွေးနေသောကြောင့် စုမာအိမ်အလွယ်တကူရှောင်တိမ်းသွားနိုင်ခဲ့၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စုမာအိမ်သူ၏ပခုံးကိုစားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်၏။

“အင့်....”

ထုံမင်းသည် မဝီမသည်းညှဲသံနှင့်အတူ နောက်သို့ယိမ်းယိုင်ကာခူးထောက်ကျသွား၏။

၁၇၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

စုမာအိက အားပါးတရရယ်မောလိုက်သည်။

အတန်ကြာအောင်ရယ်ပြီးမှ စုမာအိသည် ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်ကာ ထုံမင်းကိုစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲထုံမင်း... မင်းကျုပ်ကိုအံတုဦးမလို့လား”

ထုံမင်းက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ စုမာအိကလက်တစ်ချက်ငွေယမ်းပြီး...

“ဟေ့... သူ့ကိုကြိုးနဲ့တုပ်လိုက်ကြစမ်း၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆီခေါ်သွားမယ်။ ”

ဟုအော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သူ၏အမိန့်သံဆုံးသည် နှင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလက်အောက်ငယ်သားနှစ်ယောက်က ထုံမင်းအား အသင့်ပါလာသည့်ကြိုးများဖြင့်တင်းကြပ်စွာ အထပ်ထပ်တုပ်နှောင်လိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၇၁

စုမာအိသည် ထုံမင်းအား ကြိုးများဖြင့်သေချာတုပ်နှောင်ပြီးနောက် မြင်းပေါ်တင်၍ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

သူတို့သည် မဟာရန်သူဖြစ်သောထုံမင်းကိုဖမ်းဆီးထားမိပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျေနပ်အားရလျက်ရှိနေကြသည်။

ယခု သူတို့သည် ထုံမင်းကိုပိုင်းရံကာသတိကြီးစွာထား၍ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ဆီသို့ဦးတည်သွားနေကြသည်။

သူတို့သည် ပထမတစ်ကြိမ်တုန်းကကဲ့သို့ ထုံမင်းအား လာရောက်ကယ်တင်မည့်မရဏပလ္လေသံရှင် ရောက်ရှိလာမည်ကို စိုးရိမ်နေမိကြလေသည်။

သို့သော် သူတို့၏ဆန္ဒများမပြည့်ဝခဲ့ပြန်ချေ။

တောအုပ်တစ်ခုသို့ရောက်လာသောအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်၌ ဇာပဝါနက်တစ်ခုကိုတွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင် အလွန်ငြိမ့်ညောင်းသာယာသောပလ္လေသံကိုလည်း ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ကြရသည်။

စုမာအိ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သူသည် လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ....

“အားလုံးရပ်လိုက်”

ဟုအော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်သည်။

၁၇၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပလွေသံတစ်သံ စတင်ထွက်ပေါ်လာလေ
တော့၏။

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် ပလွေသံထွက်ပေါ်လာရာသို့
ခန့်မှန်းကြည့်ရင်း သူတို့မျက်နှာများပေါ်၌ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော
အရိပ်အယောင်များအတိုင်းသားပေါ်လွင်လာလေသည်။

ထိုပလွေသံသည် တစ်နေရာတည်းမှထွက်ပေါ်လာခြင်းမ
ဟုတ်ချေ။ အရပ်လေးမျက်နှာမှထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

စုမာအိကအံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး...

“ဒီမှာ ခင်ဗျားက ဘာသဘောနဲ့ကျုပ်တို့ကို ဟန့်တားနေရ
တာလဲ၊ ကျုပ်တို့ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကိုအံတုရင် ဒီတောအုပ်တစ်ခုလုံး မီး
လောင်တိုက်သွင်းပစ်လိုက်မယ်”

ဟုအော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ တောအုပ်ထဲမှ အလွန်ချိုလွင်ကြည်သာသောရယ်
မောသံများရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ် ရှင်တို့ကို ကျွန်မကဘာအနှောင့်အယှက်မှ
မပေးပါဘူးရှင်”

“ဒါဆိုရင်... ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ရဲ့သွားလမ်းရှေ့မှာလာပြီး
မရဏပလွေကိုမူတ်နေရတာလဲ”

မရဏပလွေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၇၃

“ဪ... ဒါလား၊ ခစ်... ခစ်... ခစ်... ကျွန်မက ရှင်တို့ဆီက
လက်ဆောင်တစ်ခုလောက်တောင်းချင်လို့ပါရှင်”

စုမာအိ၏မျက်နှာပေါ်တွင်အံ့သြသော အရိပ်အယောင်
များပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“လက်ဆောင်ဟုတ်လား... ဘာလက်ဆောင်လဲ”

မရဏပလွေသံရှင်၏ကြည်လင်ချိုသာသည့်အသံက ထွက်
ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရှင်တို့ပမ်းထားတဲ့အကျဉ်းသားကို လက်ဆောင်အဖြစ်ထား
ခဲ့ဖို့ပါ... ဒါဆိုရင် ကျွန်မက ရှင်တို့ကို ဘာအနှောင့်အယှက်မှမပေးဘဲ
သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါ့မယ်”

စုမာအိကမဲ့ဖြိုးဖြိုးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကမထားခဲ့ဘူးဆိုရင်ကော”

မရဏပလွေသံရှင်၏အသံက အေးစက်တင်းမာစွာထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

“မထားခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မကိုအဆိုးမဆိုပါနဲ့”

စုမာအိက အရေးမစိုက်ဟန့်ဖြင့်ရယ်မောလိုက်၏။

ထို့နောက် လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဟေ့... ဒီတောအုပ်ကိုမီးတင်ရှိလိုက်ကြစမ်း”

ဟု သူ၏လူများကိုအော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

၁၇၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သူ၏အမိန့်ပေးသံဆုံးသွားသည်နှင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများ
သည် အဆင်သင့်ယူဆောင်လာသည့်မီးရှို့လောင်စာများဖြင့် သစ်ပင်
များဆိပ်ပစ်လွှင့်ကာ မီးတင်ရှို့လိုက်ကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

မီးခိုးလုံးများသည် အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ကောင်းကင်
ပေါ်ထိုးတက်ကာ တောအုပ်တစ်ခုလုံးကိုလွှမ်းမိုးသွားသည်။

မီးခိုးများကြောင့်....

တောအုပ်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်း၍နေလေသည်။

မီးများသည် သစ်ပင် မြက်ပင်နှင့်နွယ်ပင်များဆီသို့ တစ်ပင်
မှတစ်ပင် ကူးစက်လောင်ကျွမ်းနေလေသည်။

စုမာအိကကျေနပ်သဘောကျဟန်ဖြင့် အားရပါးရရယ်မော
လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... မရဏပလ္လေသံရှင်ရေ၊ မင်း ဒီ
တစ်ခါတော့ ပြေးပေါက်မရှိတော့ပါဘူးကွာ”

ဟုပြောရင်း ကျေနပ်စွာရယ်မောလိုက်လေ၏။

မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ မည်သည့်အသံမျှထွက်ပေါ်လာ
ခြင်းမရှိပါ။

စုမာအိသည် ကျေနပ်စွာရယ်မောရင်းစကားဆက်၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၇၅

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက မင်းဒုက္ခပေးမယ်ဆိုတာ ကြို
တင်ခန့်မှန်းထားပြီးသား။ ဒါကြောင့် မင်းကိုတစ်ခါတည်းသုတ်သင်
ရှင်းလင်းနိုင်ဖို့ မီးရှို့လောင်စာတွေပါတည့်ပေးလိုက်တယ်လေ... ဟား
ဟား... ဟား”

မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှမည်သည့်စကားသံမျှ ထွက်ပေါ်မ
လာတော့ပါ။ လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေသည်။

မီးညွန့်များလည်း တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာ၏။ တော
အုပ်တစ်ခုလုံး မီးတောက်မီးလျှံများဖြင့်ကြောက်ခမန်းလိလိဖြစ်လာ
လေသည်။ စုမာအိသည် မီးများ ကျယ်ပြန့်စွာကူးစက်လောင်ကျွမ်း
လာသည်ကိုကြည့်၍ သဘောကျစွာရယ်မောရင်း လက်တစ်ချက်စေ့
ယမ်းလိုက်၏။

“အားလုံးသွားကြမယ်ဟေ့”

ပြောပြီး စုမာအိသည် ရှေ့မှထွက်သွားရာ သူ၏နောက်လိုက်
များလည်း သူ့နောက်မှအလျှိုလျှိုလိုက်ပါထွက်ခွာသွားကြလေတော့
သည်။

၀၀၀၀

၁၇၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

မီးခိုးလုံးများသည် တောအုပ်တစ်ခုလုံးကိုလွှမ်းမိုးသွားလေသည်။ စုမာအိတို့လူစုသည် မီးလွတ်ရာသို့ထိုးဖောက်ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အတန်ကြာမျှ မြင်းကိုမောင်းနှင်လိုက်သည်နှင့် မီးလောင်သောနေရာနှင့်ဝေးကွာသွားခဲ့ကြလေသည်။

စုမာအိသည် စိတ်ချလောက်ပြီဟုယူဆရသောနေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ သူ၏လူများကိုအနားယူရန်အမိန့်ပေး၏။

သူတို့သည် ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြင့် မြေပြင်ပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးများပေါ်၌လည်းကောင်း အသီးသီးအနားယူလိုက်ကြလေသည်။ စုမာအိက မီးလောင်ကျွမ်းနေသောတောအုပ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်....

“ဟား... ဟား... ဟား... မရဏပလ္လေသံရှင် မရဏပလ္လေသံရှင်၊ ပလ္လေတစ်ချောင်းနဲ့လူတွေကိုဒုက္ခလိုက်ပေးနေတာ၊ ခုတော့ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ မရဏပလ္လေသံရှင်ဟာ ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ပါဘူး”

စုမာအိသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အားရကျေနပ်စွာရယ်မော၏။

“ဟင်... ဟို... ဟိုမှာ...”

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်တံမှ ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

စုမာအိက ထိုလူအားမျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်လိုက်ပြီး....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၇၇

“ဟေ့.... ဘာလဲကွ”

ထိုလူက တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး....

“ဟို... ဟိုမှာ....”

သူ၏အသံကထိတ်လန့်မှုကြောင့် တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်တိမ်ဝင်သွားလေသည်။ အားလုံးသောလူများသည် ထိုလူညွှန်ပြရာသို့ ပျာပျာသလဲလှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

သူတို့သွားမည့်လမ်းမပေါ်တွင် ဝါးတစ်လုံးစိုက်ထူထားပြီး ဝါးလုံး၏ထိပ်ဖျားပေါ်၌ ဇာပဝီအနက်တစ်ထည် လေထဲ၌တလူလူလူးလွန်လှုပ်ရှားနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စုမာအိ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာကာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော ဟန်မူရာများ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

တောအုပ်တစ်ခုလုံးမီးလောင်သွားပြီဖြစ်ရာ မရဏပလ္လေသံရှင်မှာလည်း မီးထဲပါသွားရပေမည်။

အကယ်၍ သူသာမီးထဲပါသွားခဲ့လျှင် သူ၏အမှတ်အသား ဖြစ်သောဇာပဝီနက်သည် ဤနေရာသို့ရောက်ရှိလာစရာ အကြောင်းမရှိချေ။

သူ ဤသို့စဉ်းစားနေစဉ် ရုတ်တရက် အေးစက်စက်အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၇၈ ။ ဝဏ္ဏအောင်

“ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလူတွေ အတော်အံ့သြနေကြပြီထင်တယ်၊
တောအုပ်ကိုမီးရှို့တာနဲ့ ကျွန်မဟာမီးလောင်ပြီးသေရမယ်လို့ ရှင်တို့
ကထင်နေကြတာကိုး၊ ကဲ... ရှင်တို့ကိုမသတ်ချင်ဘူး၊ ဒီတော့ ရှင်တို့
အားလုံး ဒီနေရာကအမြန်ဆုံးထွက်သွားကြပါ”

စုမာအိကဓားကိုထုတ်လိုက်၏။

“ဟေ့... မင်းသတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ့စမ်းပါ”

ပြောပြီး အသံလာရာသို့ခန့်မှန်းကြည့်သည်။

မရုဏပလ္လေသံရှင်ထံမှအသံက တစ်ခွန်းချင်းထွက်ပေါ်လာ

ပြန်လေ၏။

“ရှင် စကားမရှည်နဲ့... ကျွန်မ စိတ်ထားမပြောင်းခင် ရှင်တို့
ဒီနေရာက ထွက်သွားကြပါ”

စုမာအိသည် လူကိုမမြင်မတွေ့ရဘဲမိမိတို့အပေါ် ဒုက္ခပေး
နေသည့် မရုဏပလ္လေသံရှင်အပေါ် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာ
လေသည်။

“မရုဏပလ္လေသံရှင်... မင်းဟာ သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်
ပါ။ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးတိုက်ခိုက်တာ အင်မတန်ရှက်စရာကောင်းပါ
တယ်၊ အပြင်ကိုထွက်ခဲ့စမ်းပါ”

သူ၏စကားသံအဆုံးတွင် မရုဏပလ္လေသံရှင်၏အသံထွက်
ပေါ်လာပြန်လေသည်။

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ။ ၁၇၉

“မလိုဘူး... ကျွန်မပြောတဲ့စကားကိုစဉ်းစားပါ။ တစ်ကနေ
သုံးအထိရေတွက်မယ်၊ သုံးအထိရေတွက်ပြီးလို့မှ ထွက်မသွားဘူး
ဆိုရင် ကျွန်မအဆိုးမဆိုနဲ့”

သူမ၏အသံက အတန်ကြာအောင်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ပြီးမှ....

“တစ်....”

စုမာအိကအံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“အားလုံးအသင့်ပြင်ထားကြဟေ့”

သူ၏အမိန့်ပေးသံဆုံးသွားသည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်
ထားကြသော ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူအားလုံးသည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် ဝန်း
ကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်ရှုကြ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

သူတို့သည် ၎င်းတို့၏လက်နက်အသီးသီးကိုအသင့်ပြင်ထား
လိုက်ကြလေသည်။

“နှစ်....”

မရုဏခေါ်သံရှင်၏အသံက အေးစက်စက်ထွက်ပေါ်လာပြန်
လေသည်။ လူအားလုံး ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

သူတို့အားလုံး မရုဏပလ္လေသံရှင် တိုက်ခိုက်လာမည့်ဘေး
အန္တရာယ်ကို သတိပြုနေကြလေသည်။

၁၈၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

တစ်ချို့လူများ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှုကြောင့်
သွေးရောင်ပင် မရှိတော့ချေ။

“သုံး....”

မရဏပလ္လေသံရှင်၏အသံသည် မိုးကြိုးပစ်သံအလား လူ
အားလုံး၏နားထဲ အိုးခနဲစူးဝင်သွားလေသည်။

ယင်းအသံဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်....

“အား....”

“အင့်....”

“အမယ်လေးဗျာ....”

ဟူသောအသံများ ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူသုံးယောက်မှာ

မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

ကျန်လူများ၏မျက်နှာများမှာ ပို၍ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်ကုန်

ကြတော့သည်။

သူတို့က မြေပြင်ပေါ်သို့လဲကျသေဆုံးနေကြသည့်လူများကို
ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုလူများ၏ကျော၊ ဝမ်းဗိုက်စသည်နေရာတို့
တွင် ဓားပါးလေးတစ်လက်စီစိုက်ဝင်နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ် ရှင်တို့က ကျွန်မအပြင်မထွက်ဘဲ လူသတ်
နိုင်တယ်ဆိုတာသိရက်သားနဲ့ ဆက်ပြီး မိုက်မဲချင်နေကြတာကိုး”

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၈၁

အမှန်တော့ ကျွန်မကထုံမင်းကိုညှာနေလို့ရှင့်၊ နို့မို့ရင် အခုလောက်
ဆို ရှင်တို့အားလုံးရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ကျွန်မရဲ့ ပလ္လေသံကမရဏတိုင်းပြည်
ကိုခေါ်ဆောင်သွားလောက်ပြီရှင့်... သိရဲ့လား”

စုမာအိ၏ဓားကိုယ်ထားသောလက်များ တဆတ်ဆတ်
တုန်ခါလာလေသည်။ ကျန်လူများကလည်း ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာ
မည့် မရဏပလ္လေသံရှင်၏တိုက်ခိုက်မှုကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့်
ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်နေကြလေသည်။

သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှ
မရှိဘဲ ပကတိငြိမ်သက်နေလေသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်
နေသည်။ စုမာအိ၏မျက်လုံးအစုံမှာ နီရဲလာလေသည်။

အကယ်၍ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမည်ဆိုလျှင် သူ့မမူပါ။

သူသေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်ရမည်သာဖြစ်၏။ ယခုသော်ကား
မမြင်ရသော ရန်သူ၏တစ်ဖက်သတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုခံနေရသဖြင့်
မည်သို့မျှမတတ်သာဘဲဖြစ်နေရလေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်ထံမှ စကားသံထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်
လေသည်။

“ကဲ... ရှင်တို့အားလုံးကို နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပေးလိုက်
မယ်၊ ရှင်တို့ ထုံမင်းကိုချထားပြီး ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွား
ကြပေတော့”

၁၈၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

စုမာအိမှာ မတတ်သာတော့ချေ။

သူသည် ငယ်သားများ၏အသက်ကိုငဲ့ညှာသည့်အနေဖြင့်
လက်လျှော့လိုက်လေသည်။

သူသည် လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ထုံမင်းကိုထားခဲ့ပြီးသွားကြမယ်”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့်ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် ထုံမင်း
ကိုထားခဲ့ပြီး ထိုနေရာမှ ကမန်းကတန်းပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြ
လေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၈၃

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

ထုံမင်းမှာ မြေပေါ်တွင် လဲကျနေ၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံး ကြိုးများဖြင့်တုပ်နှောင်ထားသောကြောင့် မလှုပ်ရှားနိုင်ချေ။

အတန်ကြာသောအခါမှ အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထား
သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်က သစ်ပင်များကြားထဲမှထွက်ပေါ်
လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပါးလွှာသောမျက်နှာတုတ်တစ်ခုကို
တပ်ဆင်ထားသဖြင့် နဂိုရုပ်သွင်ကိုမမြင်တော့ချေ။ သို့သော် ခန္ဓာ
ကိုယ်အချိုးအဆစ်မှာ လွန်စွာပြေပြစ်လှပေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်သလို လှုပ်ရှားသွား
လာသည့်အခါတွင်လည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်လှ၏။

သစ်ရွက်တစ်ရွက် လေတွင်လွင့်မျောလာသည်နှင့်တူပေ
သည်။ ထုံမင်းသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ကျပုံမှာ မိမိ၏
ဇနီးဖြစ်သူ ဂူးလျှံနှင့် လွန်စွာတူလှသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ထင်မှတ်မိလေ
သည်။ သူသည် သူမအားစိုက်ကြည့်ရင်း...

“မင်း... မင်း ဂူးလျှံလား”

ဟုလွှတ်ခနဲမေးလိုက်မိ၏။

မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်တုန်ခါသွားကာ....

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ... ကျွန်မက မရဏပလ္လေ

၁၈၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သံရှင်ပါ”

သူမ၏အသံက ပကတိအေးစက်နေလေသည်။

ထုံမင်းက သူမအားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်မိသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်ကခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ရှင်မေးစရာမလိုဘူး”

ဟု ပြတ်သားစွာပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူမသည် ထုံမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ချည်
နှောင်ထားသောကြိုးများကို ဓားပါးကလေးဖြင့် ဖြတ်တောက်ပေး
လိုက်သည်။

ထုံမင်းက သူမအားအကဲခတ်ကြည့်ရင်း....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ကယ်တင်ရတာလဲ”

မရဏပလ္လေသံရှင်ကအေးစက်စက်လေသံဖြင့်....

“ရှင့်အသက်မသေစေချင်လို့ပေါ့”

ဟုပြောပြီးချာခနဲလှည့်လေသည်။

“ခဏ”

ထုံမင်းက ကြိုးများဖြည်ရင်းမှလူးလိုမ့်ထကာ ဟန့်တား

လိုက်သည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၈၅

သို့သော် မရဏပလ္လေသံရှင်က လှည့်၍ပင် မကြည့်ပါ။

သူမသည် ဝိညာဉ်တစ်ခုအလား လွင့်မျောသွားပြီး သစ်ပင်
များကြားတိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထုံမင်းသည် မလှုပ်မယှက်ငေး၍ကြည့်နေမိလေသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်မှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

သူမသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအား အကြိမ်ကြိမ်လိုက်လံ၍
ကယ်တင်နေရပါသနည်း။

သူ မည်သို့မျှစဉ်းစားမရနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးပင်စွာချပြီး နှေးကွေး
သောခြေလှမ်းများဖြင့် ထိုနေရာထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

၀၀၀၀

ရွှေကျားရဲတိုက်သို့ ထုံမင်း ပြန်လည်ရောက်လာသောအခါ
မထင်မှတ်ဘဲမြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ထိတ်သွား
မိလေသည်။

ယင်းမြင်ကွင်းကား အခြားမဟုတ်။

သူ ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ကြိုးစားတည်ဆောက်ခဲ့သောရဲတိုက်
ကြီးမှာ တစ်ဝက်ခန့်ပျက်စီးနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်
ပေသည်။

၁၈၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သူသည် ပျာပျာသလဲပင် ရဲတိုက်ပျက်ထဲသို့ပြေးဝင်သွား
လေ၏။

ရဲတိုက်ပျက်ထဲတွင် နေပြည်တော်မှစစ်သည်များသာမက
ဖန်တုံးပင် ဒဏ်ရာများရရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်
ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ဪ... မင်းပြန်ရောက်လာပြီကိုး”

ရုတ်တရက် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ထုံမင်း ဖျတ်
ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အသံရှင်မှာ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှဒုဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးစင်းလုံပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထုံမင်းသည် စင်းလုံထံပြေးလွှားသွားပြီး....

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာလဲဗျာ”

ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာမေးမြန်းလိုက်လေသည်။

စင်းလုံကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း....

“မင်းသွားပြီး သိပ်မကြာပါဘူး၊ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကလက်ရွေး
စင်သိုင်းသမားတွေ အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ရောက်လာပြီး မပြော
မဆို တိုက်ခိုက်ကြတော့တာပါပဲ”

စင်းလုံသည် အံတစ်ချက်ကြိတ်ပြီး စကားဆက်လိုက်ပြန်၏။

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၈၇

“ကျုပ်တို့က ရဲတိုက်ကိုအလုံပိတ်ပြီးပြန်တိုက်ခိုက်ကြပါ
သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အင်အားများလွန်းတော့ ကျုပ်တို့ဘက်
ကအထိအခိုက်အကျအဆုံးများလာတယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့ကယမ်း
မီးတွေနဲ့တိုက်ခိုက်လာလို့ ကျုပ်တို့မှာအခက်အခဲတွေ့နေတုန်း ပေရို
ဝိန်တို့လူစုရောက်လာပြီးကူညီလို့ ကျုပ်တို့တတွေ သက်သာသွား
တာ၊ နို့မို့ဆိုရင် မလွယ်ဘူးဟေ့”

ထုံမင်းသည် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်
လိုက်ပြီး....

“တောက်... မင်းတို့ကို မြေလှန်ပြီးမတိုက်ရရင် ကျုပ်တော့
ဥဒါန်းမကျေဘူး”

ဟုကြိမ်းဝါးလိုက်လေသည်။

စင်းလုံကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မင်းပြောတာဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ အရေး
အကြီးဆုံးက မင်းရဲ့ရွှေကျားရဲတိုက်ကို အရင်ဆုံးပြန်လည်ပြုပြင်ဖို့ပဲ”

၀၀၀၀

သုံးလ....

သုံးလဟူသောအချိန်ကာလအတွင်း ရွှေကျားရဲတိုက်ကိုပြန်လည်မွမ်းမံပြီးမြောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ထိုမင်းနှင့်စစ်သည်တော်များ၏ဒဏ်ရာများမှာလည်း သက်သာပျောက်ကင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယနေ့ ထိုမင်းသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဖန်တုံးနှင့်စစ်သည်တော်များကိုခေါ်ယူကာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လေသည်။

စစ်သည်တော်များ၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူမှာ လီဟူဖြစ်ပေသည်။ လီဟူသည် မြေပုံတစ်ခုအား စားပွဲပေါ်ဖြန့်တင်ပြလိုက်ပြီး မြေပုံပေါ်ရှိလမ်းကြောင်းများကိုညွှန်ပြလျက်....

“ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ဟာ မြို့ရဲ့တောင်ဘက်စူးစူးမိုင်ခြောက်ဆယ်လောက်အကွာမှာရှိတဲ့ကျွဲခေါင်းတောင်ပေါ်မှာတည်ရှိတယ်၊ ရဲတိုက်ကိုသွားနိုင်တဲ့လမ်းကသုံးခုရှိပါတယ်”

လီဟူသည် မြေပုံပေါ်မှလမ်းကြောင်းလေးများကိုလက်ညှိုးဖြင့်ရွေ့လျားညွှန်ပြရင်း....

“ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းသုံးခုစလုံးမှာ အစောင့်အင်အားများတယ်၊ ဝင်တိုက်ဖို့မလွယ်ဘူး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ရဲ့မြောက်ဘက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုရှိနေတယ်၊ အဲဒီနေရာကတော့ လူသူအသွားအလာနည်းပါးတဲ့အတွက် အစောင့်သုံးလေးဦးလောက်ပဲရှိပါတယ်”

ထိုမင်းက အတန်ကြာအောင်စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ကျုပ်တို့ အဲဒီချောက်ကမ်းပါးဘက်ကနေသွားရင် ကောင်းမလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လီဟူကမျက်မှောင်ကုပ်၍ခေါင်းယမ်း၏။

“သိပ်တော့မလွယ်ဘူးဗျ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကြိုးနဲ့တွယ်တက်ရင်တော့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့သိသွားခဲ့ရင် အပေါ်ကနေ ကြိုးတွေကိုဖြတ်ချနိုင်တယ်၊ အဲဒီလို ဓားနဲ့ကြိုးတွေကိုဖြတ်ပစ်ရင်တော့ ချောက်ထဲကျပြီး အရိုးအသားတောင်ရှာတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

ထိုမင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။ သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ အတန်ကြာအောင် ခေါက်တံခေါက်ပြန်လျှောက်နေ၏။

ပြီးမှ ရုတ်တရက်အကြံတစ်ခုရလာဟန်ဖြင့်....

“ဒီလိုလုပ်မယ်”

ဟုပြောပြီး ဖန်တုံးဘက်လှည့်ကာ....

“ဖန်တုံး... ခင်ဗျားက လူအင်အားငါးဆယ်ကိုခေါ်ပြီး စစ်သည်တော်အဆောင်အယောင်နဲ့အလံကိုယူသွားပါ၊ ပြီးရင် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ရဲ့အလယ်တံခါးပေါက်မှာနေရာယူပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ အယောဉ်းပြထားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အချက်မပြုမချင်းဝင်မတိုက်ပါနဲ့”

၁၉၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ထို့နောက် လီဟူဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး....

“စစ်ဝတ်တန်ဆာတွေ ဖန်တုံးကိုပေးလိုက်ပါ။ ခင်ဗျားတို့က စစ်သည်တော်ငါးဆယ်ကို လယ်သမား ထင်းခုတ်သမား ကုန်သည် ပွဲစားလိုရပ်ဖျက်ပြီး ရဲတိုက်ရဲ့ မြောက်ဘက်တံခါးကနေ ကြိုးနဲ့တွယ် တက်ပါ”

လီဟူခေါင်းညိတ်သည်။ ထုံမင်းကစင်းလုံဘက်လှည့်ပြီး....

“ဦးကတော့တောင်ကုန်းပေါ်တက်ပြီး အခြေအနေကိုစောင့် ကြည့်ပါ။ လီဟူတို့လူစု ရဲတိုက်ထဲရောက်သွားတာနဲ့တစ်ဖြုတ်နက် အ ချက်ပြမီးကျည်ကိုလွှတ်တင်လိုက်ပါ။ ဒါမှလဲ ဖန်တုံးတို့က ရှေ့ကနေ ဝင်တိုက်နိုင်မှာ”

စင်းလုံခေါင်းညိတ်၏။

ထုံမင်းသည် လူအားလုံးကိုတစ်ချက်စုကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကဲ... အားလုံးမေးစရာရှိကြသေးလား”

“မရှိပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်သွားပြီးအစီအစဉ်လုပ်ကြပါ။

မနက်ဖြန်ညသန်းခေါင်ချိန်ကစပြီးထွက်ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... သခင်လေး”

၀၀၀၀

မရုဏ္ဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၁၉၁

ခြင်္သေ့ရဲတိုက်

ညဉ့်....

လမိုက်ညဉ့်ဖြစ်သည်။ လူတစ်စုသည်တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ဆီသို့ချီတက်လာကြ၏။

ထိုလူစုကား စစ်သည်တော်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထား သော ဖန်တုံးဦးဆောင်သည့်လူများဖြစ်၏။

သူတို့သည် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ရဲတိုက်ဆီသို့ချီတက်နေ ကြသည်။ ထိုလူများနှင့်ငါးမိုင်ခန့်အကွာ၌သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ ငါး ယောက်တစ်တွဲဖြင့် တောလမ်းအတိုင်း ရဲတိုက်၏နံဘေးသို့ ကွေ့ကာ ပတ်ကာမှောင်ရိပ်ခို၍သွားနေကြသည်။

ယင်းလူများကား ထုံမင်း၊ လီဟူနှင့်စစ်သည်တော်ငါးဆယ် တို့ဖြစ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက်ကလျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရဲတိုက်တစ်ဘက်ရှိတောင်ကုန်းရှိရာသို့ပြေးတက် ကြလေသည်။

၁၉၂ ။ ဝဏ္ဏအောင်

သူကား အခြားလူမဟုတ်ပါ။ လေလွင့်ဂိုဏ်းမှ ဒုတိယဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးစင်းလုံပင်ဖြစ်လေသည်။ သူ၏တာဝန်မှာ အခြေအနေကို
အကဲခတ်ရန်နှင့်အချက်ပြရန်ပင်ဖြစ်၏။

၀၀၀၀

ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက်ဝေယမ်း တိုက်ခတ်လာသောလေများ
သည်လန်းဆတ်လှ၏။ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်၏ မျှော်စင်ပေါ်တွင် အစောင့်
တစ်ယောက်ရှိနေသည်။

အစောင့်သည် အဝေးသို့မျှော်ကြည့်နေစဉ် လူရိပ်များ ချီ
တက်လာနေကြသည်ကိုတွေ့မြင်သွား၏။

“လမ်းမကြီးဘက်မှာလူရိပ်တွေတွေ့ရတယ်ဟေ့”

ရေးကြီးသုတ်ပျာလေသံဖြင့် အစောင့်ကအော်ဟစ်သတိ
ပေးသည်။ ထိုသတင်းမှာ ရဲတိုက်မှတာဝန်ရှိသူများထံသို့ တစ်ဆင့်ပြီး
တစ်ဆင့်ရောက်ရှိသွားလေသည်။ စုမာအိနှင့်ကြူးထင်းလုံတို့သည်
ထိုသတင်းရရှိသဖြင့် အိပ်ရာမှထကာမျှော်စင်သို့ရောက်လာသည်။

သူတို့သည် မျှော်စင်ပေါ်မှလှမ်းကြည့်ပြီး....

“ဟင်... ဒီလူတွေဟာ ရွှေကျားရဲတိုက်ကလူတွေပဲဖြစ်ရ
မယ်၊ ပြန်တိုက်ဖို့ပြင်ထားကြဟေ့”

မရုဏ္ဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ။ ၁၉၃

ဟုအော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။

သူ၏အမိန့်ပေးသံကြောင့်....

ရဲတိုက်ထဲရှိသိုင်းသမားများသည် လက်နက်ကိုယိစီဆွဲ
ကိုင်ကာ အသင့်ပြင်လိုက်ကြ၏။

သို့သော်....

ချီတက်လာနေကြသောဖန်တုံးဦးဆောင်သည့် စစ်သည်
များမှာ နှေးကွေးစွာဖြင့်ချီတက်နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။

စုမာအိကရယ်မောသည်။

“ဒီကောင်တွေ နွားများစီးလာသလားထင်ရလောက်
ခာအင်နှေးလှချည်လားကွ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အားလုံးကဝါးခနဲပွဲကျသွားလေသည်။

စစ်သည်တော်များမှာ ရဲတိုက်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်
လာပြီဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အလောတကြီးဟန်ဖြင့် မြန်ဆန်ခြင်း
မရှိဘဲ အေးဆေးစွာ ချီတက်လာနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

စုမာအိနှင့်ကြူးထင်းလုံတို့ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

သူတို့သည် ထိုစစ်သည်တော်များအား ချေမှုန်းရန် အသင့်
ပြင်ထားပြီးဖြစ်၏။

ရဲတိုက်ရှေ့သို့ရောက်လာကာမှ အပြီးတိုင် ချေမှုန်းပစ်မည်
ဟုဆုံးဖြတ်ထားသည်။

၁၉၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ယင်းအချိန်တွင်... ရုတ်တရက် မီးကျည်တစ်ခု ကောင်းကင်
ပေါ်သို့ထောင်တက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး
ရောင်စုံမီးများထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လင်းထိန်သွား၏။

မီးပန်းများကိုမြင်ရသည်နှင့် ချီတက်လာကြသောစစ်သည်
တော်များသည် လျင်မြန်စွာပြေးတက်လာကြပြီး ငြာသံပေးကာ အ
ရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်ဝင်လာကြတော့၏။

၀၀၀၀

မရုဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၉၅

တိုက်ပွဲ

စုမာအိန်နှင့်ကြူးထင်လုံတို့က အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဝင်လာကြ
သောဖန်တုံးဦးဆောင်သည့် စစ်သည်တော်များအား တိုက်ခိုက်ရန်
ဟန်ပြင်စဉ် ရုတ်တရက် ရဲတိုက်ထဲ၌ ငြာသံပေးသံများဆူညံစွာထွက်
ပေါ်လာသည်ကိုကြားရလေသည်။

“ရွှေကျားရဲတိုက်ကလူတွေ ရဲတိုက်ထဲကိုရောက်နေကြပြီဗျ”

ဟူသောလူတစ်ယောက်၏အော်သံက တိတ်ဆိတ်သော
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် တိုက်ခိုက်သံများက ငရဲပွက်သည့်
အလား ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

ချီတက်လာသောစစ်သည်တော်များအား စောင့်၍တိုက်
ရန်တာစုနေကြသည့်ရွှေခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှစစ်သည်တော်များမှာ မိမိတို့
နောက်မှရန်သူများရောက်ရှိနေကြပြီဟုသိရှိလိုက်သောအခါ...

၁၉၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် မှောင်မည်းသောည၌အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ရန်သူအင်အား မည်မျှများသည်၊ မည်သည့်နေရာမှထိုးဖောက်ဝင် ရောက်လာသည် စသည်တို့ကိုမသိရသည့်အတွက် မည်သို့ ခုခံရမှန်း မသိဘဲပြေးလွှားရင်း ဗျာများသွားကြရသည်။

“ဝုန်း...”

ရုတ်တရက် ရဲတိုက်၏အဆောက်အဦတစ်ခုမှမီးတောက် လောင်လာသည်ကိုမြင်ရသည်။ ထို့ပြင် မီးတုတ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်မံပစ်လွှင့်နေသည်ကိုလည်းမြင်ရ၏။

မကြာပါချေ။ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်တစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက် သွားလေသည်။ ဖန်တုံးတို့လူစုသည် အစောင့်ကင်းမဲ့သော ရဲတိုက် တံခါးအားရိုက်ချိုးကာဝင်ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် အသင့်ပါလာ သောမီးတုတ်ဖြင့် တွေ့မြင်သမျှအဆောက်အဦများဆီသို့ပစ်လွှတ် ကြရာ မကြာမီ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင် သွားလေသည်။

အော်ဟစ်သံများ မီးလောင်၍ပြိုကျနေသောအဆောက် အဦများ၏အသံများ၊ သံ၊ သံချင်းထိသံများက ပွက်လောရိုက်နေလေ သည်။ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများက ဟိုပြေးဒီပြေးဖြင့် မီးများကိုငြိမ်း သတ်ကြသည်။

ပရဏပလွေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၁၉၇

သို့သော် မီးတောက်မီးလျှံများမှာ အရှိန်ကောင်းလွန်းသ ဖြင့်ငြိမ်းသတ်မရဘဲ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးအား မီးများကဝါးမျို လိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

တိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများသည် ပြေးသူကပြေး၊ သေသူကသေ၊ ဒဏ်ရာရသူကရကြဖြင့် အရှုံးကြီးရှုံး သွားခဲ့လေပြီ။

ယခု ထုံမင်းတို့၏ရွှေကျားရဲတိုက်မှ အောင်ပွဲခံလိုက်ပြီဖြစ် သည်။ ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှလူများလက်နက်ချကာ အညံ့ခံလိုက်ကြပြီဖြစ် သည်။ သို့သော်... ခေါင်းဆောင်ကြီးကြူးထင်းလုံနှင့်စုမာအိတို့မှာ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။ ထုံမင်းတို့သည် နေရာအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း လုံးဝမတွေ့ရတော့ချေ။

နောက်ဆုံးတွင်... သူတို့သည် လက်လျှော့ကာ ရွှေကျား ရဲတိုက်သို့ပြန်လာခဲ့ကြလေတော့၏။

၀၀၀၀

မရဏပလ္လေ

ရွှေကျားရဲတိုက်၏မျှော်စင်ပေါ်တွင် အလံများ တလူလူလွင့်နေသည်။ ယခုအခါ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့်ပြည်သူများအေးချမ်းသာယာရေးအတွက် ကိုယ်စားပြုထားသည့်ရွှေကျားရဲတိုက်သည် မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မင်းမဲ့ဝါဒကိုအသုံးပြုကာ အကြမ်းဖက်အနိုင်ကျင့်ပြီး မတရားခေါင်းပုံဖြတ်ခဲ့သည့်ခြင်္သေ့ရဲတိုက်မှာ အမြစ်မှလှန်ကာပြိုပျက်ခဲ့ရပြီဖြစ်၏။

ယခုအခါ ချန်ရှားနယ်တွင်နေထိုင်ကြသောပြည်သူလူထုသည် အေးချမ်းသာယာစွာဖြင့် ပီတိကိုယ်စီရှိနေကြလေတော့သည်။

ရွှေကျားရဲတိုက်ကြီးတွင်လည်း တရားသောစစ်ကိုအနိုင်ရလိုက်သည့်အတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကိုစည်ကားသိုက်မြိုက်စွာကျင်းပကြလေသည်။

၀၀၀၀

မီးပန်းများသည် ရောင်စုံအရောင်အသွေးစုံလင်စွာဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့လှပစွာဖြင့် ဖြာခနဲတက်လာလေသည်။ ဝမ်းသာအားရရယ်မောသံများသည် သောသောညီနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်.... အုတ်ဂူတစ်ခုရှေ့တွင် ထုံမင်းကခေါင်းငုံ့ကာ တီးတိုးရေရွတ်နေလေသည်။

“ဦးလျှံရှေ့... ငါ မင်းအပေါ်အထင်လွဲပြီး မတရားစွပ်စွဲမိခဲ့တာတွေကိုနောင်တရမဆုံးတော့ပါဘူးကွာ၊ အခုတော့ ငါ့မှာမယားလဲဆုံး သမီးလေးလဲဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီလေ”

“ဦးလျှံရှေ့... ခုချိန်မှာ မင်းသာကြည်နိုင်မြင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ရွှေကျားရဲတိုက်ဟာ သိုင်းလောကမှာ အရင်လိုမားမားမတ်မတ် ပြန်လည်ရပ်တည်နေပြီဆိုတာကိုတွေ့ရမှာပါ။ နောက်ပြီး ဝမ်းသာကြည်နူးနေကြတဲ့ပြည်သူလူထုတွေရဲ့မျက်နှာကိုလဲ မင်းသာတွေ့မြင်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြည်နူးလိုက်မလဲကွယ်”

သူက တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေစဉ် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် သူထံသို့ တိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ထိုလူက ရုတ်တရက် ထုံမင်းအနီးသို့ခုန်ဝင်ကာ လက်ဝါးဖြင့် နောက်ကျောသို့ပြင်းထန်စွာရိုက်ချလိုက်၏။

“ဝုန်...”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ....

၂၀၀ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်းမှာသွေးများအန်ထွက်လာပြီး ခူးထောက်ကျသွားလေသည်။ သူက ထရပ်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ပြန်၍လဲကျသွားရလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရုတ်တရက် အော်ဟစ်ရယ်မောသံများနှင့်အတူ သစ်ပင်အကွယ်မှ လူနှစ်ယောက်ထွက်လာကြ၏။

စုမာအိနှင့်ကြူးထင်းလုံတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ထုံမင်းက မိမိကိုလက်ဝါးနှင့်ရှိက်ချလိုက်သူအားကြည့်လိုက်၏။ ရင်မေ၏ဦးလေး စိမ်းဝေလှဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စိမ်းဝေလှကမဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ကဲ... အခုတော့ မင်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ကြူးထင်းလုံကလည်း ထုံမင်းအား အေးစက်စက်မျက်လုံးအစုံဖြင့်စိုက်ကြည့်ပြီး....

“ထုံမင်း... ထုံမင်း... မင်းက ရဲတိုက်အသစ်ကြီးမှာ အောင်လံတလူလူလွှင့်ပြီးမော်ကြွားနေတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအခုသေရတော့မှာပါကွာ”

“ကဲ... နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လိုရာဆုကိုတောင်းပေတော့”

ပြောပြီး ထုံမင်းထံတစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာလေသည်။

ထုံမင်းက ရှိသမျှအင်အားကိုစုစည်းကာ....

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၂၀၁

မတ်တတ်ရပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ယင်းတဒဂ်အချိန်အတွင်းမှာပင် ရုတ်တရက် သူ၏အိပ်မောကျစေသောသွေးကြောနေရာသို့ တစ်စုံတစ်ခုက လာရောက်ထိမှန်ကာ လဲကျသွားလေ၏။

ကြူးထင်းလုံ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး....

“ဟေ့... ထုံမင်းကိုခန့်ပေါက်တာ ဘယ်သူလဲ”

သူ၏အသံမဆုံးမီ ရုတ်တရက် အလွန်သာယာသောပလ္လေသံစဉ်တစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ ပလ္လေသံကိုကြားသည့်နှင့် စုမာအိမျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွား၏။

“ဟင်... ဒါ... ဒါ မရဏပလ္လေသံ”

သူသည် စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေလေတော့၏။ ကြူးထင်းလုံကမဲ့ပြီးပြီးကာ....

“မင်းက ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ၊ လာစမ်းပါစေ... မရဏပလ္လေသံဆိုတဲ့မိန်းမကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆုံးမပြလိုက်မယ်”

ထိုအချိန်တွင် ပလ္လေသံစဉ်သည် ပြောင်းလဲသွား၏။

စောစောကလို သာယာမှုမရှိတော့ဘဲ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းသောသံစဉ်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကြူးထင်းလုံနှင့်စုမာအိနှင့်စိမ်းဝေလူတို့ပင် လက်ထဲ၌ဆုပ်ကိုင်ထားသောသူများ

၂၀၂ ■ ဝဏ္ဏအောင်

လွတ်ကျသွား၏။ သူတို့သည် ချက်ချင်းပင် နားနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ်အုပ်ထားလိုက်ကြ၏။

သို့တိုင်အောင် ကြမ်းတမ်းစူးရှသောပလွေသံစဉ်မှာ တစ်စထက်တစ်စ စူးရှကျယ်လောင်လာပြီး ကြူးထင်းလုံတို့သုံးယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှသွေးများ ဆူပွက်လာကာ ရင်ထဲ၌ အော်ကလီဆန်လာကြလေသည်။

ထို့နောက်... သူတို့သုံးယောက်မှာ ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြစ်လာကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်းလဲကျသွားကြကုန်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိသစ်ပင်များ၊ မြေကြီးများမှာ ပလွေသံမှထွက်ပေါ်လာသည့်ပြင်းထန်လှသောအသံလှိုင်းကြောင့် တုန်ခါနေကြလေသည်။

တစ်ခဏကြာသောအခါ ပလွေသံရပ်သွား၏။

ပလွေသံရပ်တန့်သွားသည်နှင့် ၎င်းတို့သုံးယောက်၏နား၊ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်များမှသွေးများ ကျဆင်းလာကာ သေဆုံးသွားကြကုန်လေသည်။

၀၀၀၀

မရဏပလွေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၂၀၃

ညဉ့်သည် ပို၍နက်ရှိုင်းလာသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အုတ်ဂူအနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏နောက်ကွယ်မှနေ၍ အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်က အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်ရှိသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်အားပွေ့ချီကာလျှောက်လှမ်းလာလေသည်။

သူမ၏လှုပ်ရှားလာပုံမှာ ဝိညာဉ်တစ်ခု လွင့်မျောလာသည်နှင့်တူလှပေသည်။ သူမကား မရဏပလွေသံရှင်ဟုသိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသည့်အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ထုံမင်းအနီးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ပြီး လက်တစ်ဖက်မှကလေးကိုပွေ့ချီထားကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ထုံမင်း၏သွေးကြောတစ်နေရာကို အသာအယာထောက်လိုက်လေသည်။

ထုံမင်းမှာ တစ်ချက်မျှလူးလွန်သွားပြီး ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။ သတိရရချင်းပင် မြေပြင်ပေါ်မှကပျာကယာထလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ကျောပြင်မှ စူးရှစွာအောင့်တက်လာပြီး ခြေလှမ်းယိုင်သွားလေသည်။ မရဏပလွေသံရှင်က သူ့အား ကမန်းကတန်းဖေးမထားလိုက်ရသည်။

“ရှင်မှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်... သိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ပါနဲ့ဦး”

၂၀၄ ■ ဝဏ္ဏအောင်

သူမ၏အသံသည် ချိုလွင်သာယာ၍ ကရုဏာအပြည့်ပါနေသည်။ ထုံမင်းမှာ ယခုမှ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြိုးစား၍ ရပ်တည်နေနိုင်သည်။ သူသည် မရဏပလ္လေသံရှင်၏လက်ထဲမှ ထုံယင်းစုလေးကို မြင်သွားလေသည်။

“ဟင်... သမီး... သမီးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

‘မရဏပလ္လေသံရှင်က ဖြည်းညင်းစွာခေါင်းခါလိုက်ပြီး....

“သူ့ကို ကျွန်မခဏသိပ်ထားတာပါ”

ဟုပြောပြီး သွေးကြောတစ်နေရာသို့လက်ဖြင့်ထောက်လိုက်ရာ ထုံယင်းစုမှာလူးလွန်ရင်းနီးလာလေသည်။

သူမသည် ထုံမင်းအားတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်....

“ဟင်.... ဖေဖေ”

ဟု ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်ကာ ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။

ထုံမင်းက ကလေးငယ်အားယုယစွာဆီးကြိုထွေးပွေ့ရင်း

မရဏပလ္လေသံရှင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ထုံမင်းသည် မရဏပလ္လေသံရှင်၏ခြေရင်းတွင် လဲကျသေဆုံးနေသောစုမာအိ၊ စိမ်းဝေလုနှင့်ကြူးထင်းလိုတို့အားတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဪ... မင်းကကျုပ်အတွက် သူတို့ကိုသုတ်သင်ပေးလိုက်တာကိုး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့သွေး

မရဏပလ္လေသံရှင် (၃-သိမ်း) ■ ၂၀၅

ကြောတစ်စုံတစ်ခုနဲ့ထိပြီး မေ့လဲကျသွားတာ ဘာမှသတိမရတော့ဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... ရှင့်ကို သူတို့ကသတ်ဖို့ကြိုးစားနေကြလို့ ကျွန်မက ရှင့်ကိုမေ့အောင်လုပ်ပြီး မရဏခေါ်သံပလ္လေကိုမှုတ်လိုက်တာပါ”

“အင်း... ကျုပ်နားလည်ပြီ၊ ခင်ဗျားကပလ္လေသံကြောင့် ကျုပ်ရဲ့အတွင်းအားတွေပျက်ဆီးပြီးသေဆုံးမှာစိုးလို့ ကျုပ်ကိုသတိမေ့အောင်လုပ်လိုက်တာကိုး၊ ကျုပ်သမီးလေးကိုလဲ အိပ်မောကျတဲ့ သွေးကြောကိုထောက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင်လုပ်ထားတာဖြစ်ရမယ်”

မရဏပလ္လေသံရှင်ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါမှလဲ သမီးလေးက မရဏပလ္လေသံစဉ်ကိုမကြားနိုင်မှာလေ”

ထုံမင်းက သူမအားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ထပ်ခါထပ်ခါကယ်တင်နေရတာလဲဗျာ”

မရဏပလ္လေသံက သူ့အား ရွှန်းလဲ့တောက်ပသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း....

“ရှင့်ကိုမသေစေချင်လို့ပေါ့ရှင်”

သူမ၏အသံမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၍ချိုသာလှပလေသည်။

၂၀၆ ■ ဝဏ္ဏအောင်

ထုံမင်း၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်တုန်ခါသွားမိလေသည်။

“မင်း... မင်းဘယ်သူလဲ၊ မင်းရဲ့အသံက သူ့အသံနဲ့သိပ်တူတာပဲ”

မရဏပလ္လေသံရှင်ကပြုံး၏။

ဘာမျှပြန်မပြောချေ။

ထုံယင်းစုလေးကရယ်မောလိုက်သည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ် ဖေဖေကဘယ်သူ့အသံနဲ့တူတယ်လို့ပြော

တာလဲ”

“သ... သမီးရဲ့မေမေရဲ့လို့”

သူ၏စကားသံမဆုံးမိမှပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... သူကဝူးလို့ပါပဲ”

စကားသံနှင့်အတူ ပေရိုဝိန်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏နောက်ကွယ်မှထွက်လာလေသည်။ ထုံမင်းက အံ့သြစွာဖြင့် မရဏပလ္လေသံရှင်အားကြည့်လိုက်သည်။

မရဏပလ္လေသံရှင်ကပြုံးရင်း မျက်နှာပေါ်မှပါးလွှာသော မျက်နှာတုကိုခွာချလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဝူးလို့၏လှပသောမျက်နှာလေးကိုမြင်တွေ့ရလေသည်။

ထုံမင်း၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရသည်။

မရဏပလ္လေသံရှင် (ဒု-သိမ်း) ■ ၂၀၇

“ဟင်... မင်း... မင်းမသေဘူးနော်”

ပေရိုဝိန်ကကြားဖြတ်ပြော၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... သူ မသေပါဘူး၊ ရဲတိုက်ကြီးကို မီးလောင်ကျွမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့သူ့ကို ကျွန်မကဝင်ကယ်လိုက်တာလေ”

ထုံမင်းက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကဘယ်သူလဲ”

ပေရိုဝိန်ကပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မကဝူးလို့ရဲ့ညီမဝူးစန်းပါ”

ထုံမင်းက ဝူးလို့အားစိတ်မကောင်းစွာဖြင့်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုက ညီမအပေါ်အထင်လွဲပြီးရက်စက်ခဲ့တယ်၊ ညီမကတော့ အစ်ကို့ကိုအကြိမ်ကြိမ်ကယ်ခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဝူးလို့ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

ဝူးစန်းကပြုံးလိုက်၏။

“ဒါများမေးနေရသေးလားရှင်၊ သူကရှင်ကိုချစ်လို့ပေါ့”

ဝူးလို့မှာရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ဦးနှောက်ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

ထုံမင်းက သူမ၏ပခုံးနှစ်ဖက်အား အသာအယာဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

၂၀၈ ■ ဝဏ္ဏအောင်

“သူပြောတာဟုတ်သလားဟင်”

ဟုတ်တုံးမေးလေသည်။ ဂူးလျှံကသူ့အားဖြည်းညင်းစွာမော့
ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

ရာသီဥတုသည် သာယာလှပနေလေသည်။

ရွှေကျားရဲတိုက်မှအလံများက လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လူး
လွင့်နေလေသည်။ ထုံမင်းက ထုံယင်းစုလေးအားပွေ့ချီကာ မျှော်စင်
ပေါ်မှအဝေးသို့လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲဝယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ဘူးသောပီတိ
များကိုခံစားနေရသည်။ ဂူးလျှံသည် ပီတိဖြစ်နေသောထုံမင်းနှင့်သမီး
ဖြစ်သူအားကြည့်ကာ မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်ဥကလေးများတွဲခိုကျဆင်း
လာလေသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ကျလာသော မျက်ရည်ဥလေးများ
ပင်ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ပြီး၏။

